

การวิเคราะห์รูปแบบการรุกทำทรีของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอล
ประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011

นางสาวชิตชนก อยู่ศรี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2556

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR) are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

AN ANALYSIS OF PATTERNS IN OFFENSIVE TRY SCORING IN RUGBY MALE PLAYERS
BETWEEN NEW ZEALAND TEAM AND
THE OPPOSING TEAMS IN THE 2011 HONGKONG SEVENS

Miss Chitchanok Yusri

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Science Program in Sports Science

Faculty of Sports Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2013

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การวิเคราะห์รูปแบบการรุกรานทำทรีของทีมนิวซีแลนด์กับ
ทีมคู่แข่งชั้นในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย
รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011

โดย

นางสาวชิตชนก อยู่ศรี

สาขาวิชา

วิทยาศาสตร์การกีฬา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ชัชชัย โกมารทัต

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

.....คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ชัย อินทிரากรณ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วันชัย บุญรอด)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์ชัชชัย โกมารทัต)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิลปชัย สุวรรณธาดา)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(ดร.ประกิต หงษ์แสนยาธรรม)

ชิตชนก อยู่ศรี : การวิเคราะห์รูปแบบการรุกทำทรีของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011. (AN ANALYSIS OF PATTERNS IN OFFENSIVE TRY SCORING IN RUGBY MALE PLAYERS BETWEEN NEW ZEALAND TEAM AND THE OPPOSING TEAMS IN THE 2011 HONGKONG SEVENS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ.ชัชชัย โกมารทัต, 115 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบรูปแบบการรุกทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรี ของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ดำเนินการวิจัย คือ เทปบันทึกการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย ของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น ได้แก่ ทีมเกาหลี ทีมโปรตุเกส ทีมฝรั่งเศส ทีมฟิลิปปินส์และทีมอังกฤษ ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) นำมาทำการวิเคราะห์และบันทึกข้อมูลผ่านโปรแกรมโฟกัสเอ็กซ์ทู (FocusX2 Version1.5) จากเกมการแข่งขัน จำนวน 6 เกม จากนั้นนำผลที่ได้มาวิเคราะห์และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยที่เป็นอิสระจากกัน (Independent sample t-test) โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ผลการวิจัยพบว่า

1. รูปแบบการรุกทำทรีที่นิยมใช้มากที่สุดของทีมนิวซีแลนด์ คือ รูปแบบเบรคทรู (66.67%) รูปแบบการรุกทำทรีที่ได้ทรีมากที่สุดของทีมนิวซีแลนด์ คือ รูปแบบเบรคทรู (59.26%) รูปแบบการรุกทำทรีที่นิยมใช้มากที่สุดของทีมคู่แข่งชั้น คือ รูปแบบคิก (33.33%) รูปแบบการรุกทำทรีที่ได้ทรีมากที่สุดของทีมคู่แข่งชั้น คือ รูปแบบเบรคทรู (44.44%) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรีมากที่สุดของทีมนิวซีแลนด์ ได้แก่ ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี คือ ตำแหน่งสกรัมฮาล์ฟ (22.22%) เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี คือ เทคนิครับ-ส่ง (51.85%) พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรี คือ พื้นที่กลางเขตประตู (66.67%) และสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรี คือ สถานการณ์เปลี่ยนการครอบครองบอล (33.33%) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรีมากที่สุดของทีมคู่แข่งชั้น ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี คือ ตำแหน่งวิงเกอร์ (33.33%) เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี คือ เทคนิคหลบหลีก (77.78%) พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรี คือ พื้นที่กลางเขตประตู (55.56%) สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรี คือ สถานการณ์กลุ่มยื้อแย่งรัค/กลุ่มยื้อแย่งโมลและการเล่นต่อเนื่อง (44.44%)

2. จากการเปรียบเทียบรูปแบบการรุกทำทรีที่นิยมใช้ระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นเป็นรายคู่ พบค่าเฉลี่ยรูปแบบการรุกทำทรีที่นิยมใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 คือ รูปแบบคิก โดยทีมคู่แข่งชั้นมีค่าเฉลี่ยของรูปแบบการรุกทำทรีที่นิยมใช้มากกว่าทีมนิวซีแลนด์ การเปรียบเทียบรูปแบบการรุกทำทรีที่ได้ทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นเป็นรายคู่ พบค่าเฉลี่ยรูปแบบการรุกทำทรีที่ได้ทรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 คือ รูปแบบเบรคทรู โดยทีมนิวซีแลนด์มีค่าเฉลี่ยของรูปแบบการรุกทำทรีที่ได้ทรีมากกว่าทีมคู่แข่งชั้น ส่วนในด้านปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรี พบว่า ตำแหน่งสกรัมฮาล์ฟของทีมนิวซีแลนด์ มีค่าเฉลี่ยของตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีมากกว่าทีมคู่แข่งชั้น เทคนิครับ-ส่งของทีมนิวซีแลนด์ มีค่าเฉลี่ยของเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีมากกว่าทีมคู่แข่งชั้น พื้นที่กลางเขตประตูของทีมนิวซีแลนด์ มีค่าเฉลี่ยของพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรีมากกว่าทีมคู่แข่งชั้น

สาขาวิชา วิทยาศาสตร์การกีฬา

ลายมือชื่อนิสิต

ปีการศึกษา 2556

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

5478331439 : MAJOR SPORTS SCIENCE

KEYWORDS: RUGBY / PATTERN / NEW ZEALAND TEAM

CHITCHANOK YUSRI: AN ANALYSIS OF PATTERNS IN OFFENSIVE TRY SCORING IN RUGBY MALE PLAYERS BETWEEN NEW ZEALAND TEAM AND THE OPPOSING TEAMS IN THE 2011 HONGKONG SEVENS. ADVISOR: ASSOC. PROF.CHUCHCHAI GOMARATUT, 115 pp.

The purpose of this study was to analyze and compare the patterns in offensive try scoring as well as the factors involved with the patterns that affected the try scoring between New Zealand and the opposing teams in the 2011 Hongkong Sevens. The samples were match records of men rugby sevens competition between New Zealand and the opposing teams including of Korea, Portugal, France, Fiji, and England, using purposive sampling. All 6 matches were analyzed and recorded with Focus X2 Version 1.5 Program. Then, the obtained data was analyzed and compared by using descriptive statistics and Independent sample t-test, defining the significant difference at .05.

Results

1. The pattern that was popularly used the most by New Zealand was Break-through (66.67%). The pattern that New Zealand team could score try the most was Break-through (59.26%). The pattern that was popularly used the most by the opposing teams was Kick (33.33%). The pattern that the opposing teams could score try the most was Break-through (44.44%). The factors involved with the pattern that effected score try the most for New Zealand were a player in try scoring which was Scrumhalf (22.22), a technique in try scoring which was Catching-Passing (51.85), the last area that try scoring occurred which was the middle, behind the post (66.67%) and a situation that started the patterns which was Turn over (33.33%). The factors involved with pattern that effected score try the most for the opposing teams were a player in try scoring which was Winger (33.33%), a technique in try scoring which was Evasion (77.78%), the last area that try scoring occurred which was the middle, behind the post (55.56%) and situations that started the patterns which were Ruck/Mual and Continued play (44.44%).

2. The comparison of pattern which was popularly used each match, found that an average of the pattern that had a significant difference at .05, was Kick. In average, the opposing teams had used more than New Zealand. And the comparison of patterns which could score try each match, found that the pattern which had a significant difference at .05, was Break-through and New Zealand has a higher average compared to the opposing teams. The factors involved with the patterns that effected score try of New Zealand when compared to opposing teams: Scrumhalf position that had a higher average in offensive try scoring, Catching-Passing technique of New Zealand that has a higher average in try scoring and the last try scoring area that was in the middle, behind the post had a higher.

Field of Study: Sports Science

Student's Signature

Academic Year: 2013

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่ง จากคณาจารย์หลายท่าน ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วันชัย บุญรอด ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิลปชัย สุวรรณธาดาและดร.ประกิต หงษ์แสนยาธรรม กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ภายนอก ที่ได้กรุณาให้ข้อเสนอแนะ คำปรึกษา รวมถึงปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องตลอดการทำวิทยานิพนธ์ จนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี อีกทั้งยังให้ความห่วงใยและความปรารถนาดีกับลูกศิษย์เสมอมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ สมาคมรักบี้ฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ นายสุธรรม บุญยะผลึก ดร.ประกิต หงษ์แสนยาธรรม นายสุภรัตน์ อัลภาชน์และผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ที่ได้ให้โอกาสเรียนรู้เกี่ยวกับกีฬารักบี้ฟุตบอล ขอบคุณคณะผู้ฝึกสอนและผู้ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งนักกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิงทีมชาติไทยทุกท่าน ที่ได้ให้โอกาสได้แลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ อีกทั้งยังช่วยเหลือ ให้กำลังใจ อันส่งผลให้ผู้วิจัยได้แนวคิดและแรงบันดาลใจในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์ เพื่อน พี่ น้อง สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์และคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกท่าน ที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจที่ดีตลอดมา

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณ คุณพ่อนิคม-คุณแม่เย็นจิตร อยู่ศรี อ.สรไกร สินธวาชีวะ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โรม วงศ์ประเสริฐ ซึ่งเป็นผู้ที่คอยให้สนับสนุนด้านกำลังใจ กำลังทรัพย์ คอยดูแล แนะนำ สั่งสอนและมีแต่เจตนาดีให้กับผู้วิจัยด้วยดีตลอดมาจนสำเร็จการศึกษา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	1
สารบัญรูปภาพ.....	3
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
สมมติฐานการวิจัย.....	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัย.....	4
ข้อจำกัดของการวิจัย.....	4
คำจำกัดความของการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
ความรู้เกี่ยวกับกีฬารักบี้ฟุตบอล.....	9
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรุก.....	10
รูปแบบการรุกในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน จำนวน 15 รูปแบบ.....	14
ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรย์ที่ส่งผลให้การรุกได้ทรย์ในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน.....	26
การวิเคราะห์ข้อมูลจากเกมการแข่งขัน.....	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	40
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	53
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	53
ตัวแปรที่เกี่ยวข้องในการวิจัย.....	53
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	54
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	55

ขั้นตอนดำเนินการวิจัย	56
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	60
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	61
ตอนที่ 1 แสดงผลการศึกษารูปแบบการรูกทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรูกทำทรีที่ส่งผลให้ การรูกได้ทรี.....	63
ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์รูปแบบการรูกทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรูกทำ ทรีที่ส่งผลให้การรูกได้ทรี	66
ตอนที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบรูปแบบการรูกทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรูกทำ ทรีที่ส่งผลให้การรูกได้ทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น.....	79
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	90
สรุปผลการวิจัย.....	90
อภิปรายผลการวิจัย.....	96
ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้	101
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป.....	102
รายการอ้างอิง	103
ภาคผนวก ก แสดงตัวอย่างโปรแกรมไฟกัสเอ็กซ์ทูเวอร์ชั่น 1.5เวอร์ชั่น 1.5.....	107
ภาคผนวก ข ภาพแสดงตัวอย่างผลการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซ เว่นส์ ปี ค.ศ.2011.....	109
ภาคผนวก ค ภาพการแข่งขันรายการฮ่องกงเซเว่นส์.....	111
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	115

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของรูปแบบการรุกรานทำร้ายในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน	64
ตารางที่ 2 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรานทำร้ายที่ส่งผลให้การรุกรานได้ทำร้ายในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน.....	66
ตารางที่ 3 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของรูปแบบการรุกรานทำร้ายที่นิยมใช้มากที่สุดในภาพรวมของทีม นิวซีแลนด์และทีมคู่แข่งชั้น ตามลำดับจากมากไปน้อย	67
ตารางที่ 4 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของรูปแบบการรุกรานทำร้ายที่ได้ทำร้ายมากที่สุดในการภาพรวมของทีม นิวซีแลนด์และทีมคู่แข่งชั้น ตามลำดับจากมากไปน้อย	68
ตารางที่ 5 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของรูปแบบการรุกรานทำร้ายที่นิยมใช้มากที่สุดของทีมนิวซีแลนด์ ตามลำดับจากมากไปน้อย.....	69
ตารางที่ 6 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของรูปแบบการรุกรานทำร้ายที่ได้ทำร้ายมากที่สุดของทีมนิวซีแลนด์ ตามลำดับจากมากไปน้อย.....	70
ตารางที่ 7 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของรูปแบบการรุกรานทำร้ายที่นิยมใช้มากที่สุดของทีมคู่แข่งชั้น ตามลำดับจากมากไปน้อย.....	71
ตารางที่ 8 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของรูปแบบการรุกรานทำร้ายที่ได้ทำร้ายมากที่สุดของทีมคู่แข่งชั้น ตามลำดับจากมากไปน้อย.....	72
ตารางที่ 9 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรานทำร้ายในภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์และทีมคู่แข่งชั้น ตามลำดับจากมากไปน้อย.....	73
ตารางที่ 10 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรานทำร้ายในภาพรวมของทีม นิวซีแลนด์และทีมคู่แข่งชั้น ตามลำดับจากมากไปน้อย	73
ตารางที่ 11 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทำร้ายในภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์และ ทีมคู่แข่งชั้น ตามลำดับจากมากไปน้อย	74
ตารางที่ 12 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกรานทำร้ายในภาพรวมของทีม นิวซีแลนด์และทีมคู่แข่งชั้น ตามลำดับจากมากไปน้อย	74
ตารางที่ 13 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรานทำร้ายของทีม นิวซีแลนด์ ตามลำดับจากมากไปน้อย	75
ตารางที่ 14 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรานทำร้ายของทีมนิวซีแลนด์ ตามลำดับจากมากไปน้อย.....	75
ตารางที่ 15 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทำร้ายของทีมนิวซีแลนด์ตามลำดับจาก มากไปน้อย	76

สารบัญรูปภาพ

รูปที่ 1 รูปแบบเบรคทรู (Break-Through).....	14
รูปที่ 2 รูปแบบคิก (Kick).....	15
รูปที่ 3 รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut).....	15
รูปที่ 4 คือ รูปแบบลูป (Loop).....	16
รูปที่ 5 รูปแบบมิส (Miss).....	17
รูปที่ 6 รูปแบบคอมเพรสแอทแทค (Compressed attack).....	18
รูปที่ 7 รูปแบบพูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence).....	18
รูปที่ 8 รูปแบบเซาท์แอฟริกาบอล (South Africa ball).....	19
รูปที่ 9 รูปแบบซิกดัมมี่ (6 dummy).....	20
รูปที่ 10 รูปแบบเซเวนส์เซอร์เคิล (7 circle).....	20
รูปที่ 11 รูปแบบไบลด์ไซด์เซเวนส์สวิตช์ (Blindside 7 switch).....	21
รูปที่ 12 รูปแบบสวิตช์มิส (Switch miss).....	22
รูปที่ 13 รูปแบบมิสวันลูป (Miss 1 loop).....	23
รูปที่ 14 รูปแบบดับเบิลสวิตช์ (Double switch).....	24
รูปที่ 15 รูปแบบสวิตช์เวลช์ออฟชั่น (Switch Welsh option).....	25
รูปที่ 16 ตำแหน่งผู้เล่นในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน.....	26
รูปที่ 17 การหลบเฉียง (Side-step).....	28
รูปที่ 18 การเอี้ยวหลบ (Swerve).....	29
รูปที่ 19 การแฮนด์ออฟ (Hand off).....	29
รูปที่ 20 เทคนิคคอปโหลด (Offload).....	30
รูปที่ 21 เทคนิคจับ-ส่ง (Catching-Passing).....	30
รูปที่ 22 เทคนิคเตะ (Kick).....	31
รูปที่ 23 ผลการวิเคราะห์พื้นที่ที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรีย International Rugby Board (2011).....	32
รูปที่ 24 พื้นที่หรือเขตแดนต่างๆของสนามรักบี้ฟุตบอล.....	33
รูปที่ 25 สถานการณ์กลุ่มยื้อแย่งรัค/ กลุ่มยื้อแย่งโมล (Ruck/Mual).....	35
รูปที่ 26 สถานการณ์เปลี่ยนการครอบครองบอล (Turnover).....	36
รูปที่ 27 สถานการณ์การเล่นต่อเนื่อง (Continued play).....	36
รูปที่ 28 เตะเริ่มเล่น (Kick off).....	37
รูปที่ 29 สกรัม (Scrum).....	37

รูปที่ 30 แกว่ทุ่ม (Lineout).....	38
รูปที่ 31 ลูกโทษ (Penalty).....	38

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน (Rugby Seven) มีต้นกำเนิดมาจากประเทศสกอตแลนด์ (Scotland) ในปี ค.ศ. 1883 เกิดจากปัญหาในการหาผู้เล่นให้ครบ 15 คนเป็นไปได้อย่างยาก ในช่วงนั้นจึงเกิดแนวคิดที่จะใช้ผู้เล่นเพียง 7 คน ในการแข่งขัน โดยใช้สนามขนาดเดียวกับการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 15 คน แต่ใช้ผู้เล่นเพียงครึ่งหนึ่งของประเภท 15 คน และมีระยะเวลาการแข่งขันครึ่งละ 7 หรือ 10 นาที ในรอบชิงชนะเลิศพักระหว่างครึ่ง 1-2 นาที ต่อมาในปี ค.ศ.1993 สหพันธ์รักบี้ฟุตบอลนานาชาติ (International Rugby Board หรือชื่อย่อว่า IRB) ได้จัดให้มีการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชิงแชมป์โลก (IRB SEVENS WORLD CUP) ขึ้นเป็นครั้งแรก นอกจากนี้ได้ดำเนินจัดการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ในรายการไออาร์บีเซเว่นส์เวิลด์ซีรีส์ (IRB SEVENS WORLD SERIES) โดยสะสมคะแนนจากการสลับหมุนเวียนแข่งขัน 9 สนามใน 9 ประเทศ มีการจัดการแข่งขันครั้งแรกในปี ค.ศ. 1999 จนถึงปัจจุบัน รวมทั้งสิ้น 13 ครั้ง ซึ่งทีมนิวซีแลนด์ได้คะแนนรวมเป็นอันดับหนึ่งถึง 10 ครั้ง ถือได้ว่าทีมนิวซีแลนด์เป็นทีมอันดับหนึ่งของโลก จากการจัดอันดับของสหพันธ์รักบี้ฟุตบอลนานาชาติ อีกทั้งในแถบเอเชียจัดให้มีการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนในระดับซีเกมส์และเอเชียนเกมส์ด้วย โดยมีการพัฒนาการเล่นอย่างต่อเนื่อง จึงได้รับความนิยมจากทั้งนักกีฬาและผู้ชมกีฬามากขึ้นเป็นลำดับ และในการประชุมสมาชิกของคณะกรรมการโอลิมปิกสากล เมื่อวันที่ 13 สิงหาคม ค.ศ.2009 ณ กรุงโคเปนเฮเกน ประเทศเดนมาร์ก ได้มีการลงมติเห็นชอบให้บรรจุกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน เข้าเป็นรายการแข่งขันหนึ่งในการแข่งขันโอลิมปิกปี ค.ศ. 2016 ที่เมืองรีโอ เดอ จาเนโร ประเทศบราซิลเป็นครั้งแรก จึงเห็นได้ว่กีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นทั่วโลก แต่ในทางกลับกันโค้ชจำนวนมากกำลังมองหาแนวทางการฝึก รูปแบบการรุก รูปแบบการรับ รูปแบบการรุกทำทริยและอื่นๆ ซึ่งเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน กลับพบว่า มีจำนวนน้อยมาก เพราะโค้ชชั้นนำส่วนใหญ่ มีภาระหน้าที่โดยตรงในการฝึกพัฒนาทีม จึงไม่มีเวลาที่จะเขียนหนังสือหรือเอกสารเกี่ยวกับกลยุทธ์และการฝึกเกี่ยวกับกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน International Rugby Board (n.d.) การศึกษาวิเคราะห์ครั้งนี้ น่าจะเป็นประโยชน์แก่นักกีฬา ผู้ฝึกสอนหรือโค้ชและผู้สนใจในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ได้เป็นอย่างดี

กีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ใช้ผู้เล่นน้อยกว่าประเภท 15 คน ทำให้มีพื้นที่ว่างในสนามมาก ผู้เล่นจึงสามารถใช้ความเร็ว ความแคล่วคล่องว่องไว ความแข็งแรง เทคนิค และแทคติกเฉพาะบุคคลได้อย่างเต็มที่ รวมถึงสามารถแสดงรูปแบบการเล่น ทั้งรูปแบบการรุกและรูปแบบการรับได้หลากหลายรูปแบบ โดยสิ่งที่สำคัญและเป็นตัวบ่งบอกถึงชัยชนะในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลก็คือ การทำทริยหรือการทำคะแนน ซึ่งในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน สามารถมีโอกาสทำทริยได้ง่ายกว่าการเล่นประเภท 15 คน ทำให้เกมการแข่งขันมีความตื่นเต้น น่าสนใจตลอดระยะเวลาการแข่งขัน โดยการรุกทำทริยเป็นการรุกที่ผู้เล่นจะต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการนำเทคนิคและแทคติกต่างๆของผู้เล่นแต่ละคน มาผสมผสานกับการเล่นเป็นกลุ่ม ที่มีการทำงานร่วมกันของผู้เล่นหลายคน แสดงออกมาในรูปแบบของการเล่นเชิงรุก เพื่อที่จะผ่านแนวการป้องกันและนำบอลไปเตะในพื้นที่สนามเขตประตูฝั่งตรงข้าม จะนำไปสู่การทำทริยและมีโอกาสเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะในการแข่งขันนั้น ทั้งนี้ทีมที่จะประสบความสำเร็จหรือได้รับชัยชนะนั้น ต้องอาศัยองค์ประกอบการเล่นในหลาย

ปัจจัย ซึ่งรูปแบบการรุกรทำทรีในกีฬารักบี้ฟุตบอลถือเป็นองค์ประกอบสำคัญ และมีความจำเป็นในการนำมาบริหารระบบทีม การค้นคว้าหาข้อมูลการทำทรีที่เกิดขึ้นในขณะแข่งขัน การติดตาม ตรวจสอบความเคลื่อนไหว รูปแบบการทำทรีของทีมอื่นๆ โดยเฉพาะข้อมูลจากทีมที่มีชื่อเสียงและทีมชั้นนำของโลก จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมาก เพื่อเป็นแนวทาง ในการนำมาสร้างเป็นรูปแบบการฝึกซ้อม และแข่งขัน อันจะเป็นประโยชน์ต่อโค้ชในการตัดสินใจเลือกใช้รูปแบบที่เหมาะสมให้กับทีมมากที่สุด แต่การนำข้อมูลมาวิเคราะห์ และประเมินให้ถูกต้อง ถือเป็นเรื่องที่เป็นปัญหาสำหรับโค้ช เพราะการสังเกตและการจดจำของมนุษย์ ยังไม่เพียงพอที่จะจัดเก็บรายละเอียดข้อมูลได้ถูกต้องทั้งหมด Franks and Miller Cited in Hughes and Franks (2004) ดังนั้นจึงต้องมีสิ่งที่จะช่วยโค้ชจดจำและวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้จริง นั่นคือโปรแกรมทางคอมพิวเตอร์ ตามแนวคิดของ Cross and Lyle (2000) อีกทั้งรูปแบบการรุกรทำทรีและปัจจัยต่างๆ ที่ใช้การรุกรทำทรี มีการพัฒนาและคิดค้นขึ้นใหม่อยู่เสมอ โค้ชควรที่จะศึกษา ค้นคว้า และวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูล ในด้านรูปแบบการรุกรทำทรีและปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวกับการรุกรทำทรีที่เกิดขึ้นใหม่ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ทันสมัย สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริงในการวางแผนฝึกซ้อม และขณะแข่งขันให้เหมาะสมกับความสามารถของนักกีฬาแต่ละระดับ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับโค้ชในพัฒนานักกีฬา และทีมกีฬาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้การได้มาซึ่งข้อมูล โดยเฉพาะรูปแบบการรุกรทำทรีที่มีความถูกต้องทันสมัย ทันเหตุการณ์ จึงเป็นเรื่องที่จำเป็นและควรที่จะให้ความสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งการที่ผู้วิจัยได้ศึกษารูปแบบการรุกรทำทรีของทีมนิวซีแลนด์ที่ถือได้ว่าเป็นอันดับหนึ่งของโลกประเภท 7 คนชายนั้น จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ทั้งการศึกษาเพื่อเป็นแนวทางหรือนำมาประยุกต์หาจุดแข็ง จุดอ่อน ซึ่งรูปแบบการรุกรทำทรีของทีมชายนั้นมีศักยภาพที่ดีกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับทีมหญิง ทั้งด้านสรีระและความแข็งแกร่ง กล่าวคือกีฬารักบี้ฟุตบอลเป็นกีฬาปะทะ ที่ต้องอาศัยความแข็งแรงของร่างกาย ไหวพริบ ความเร็ว ความคล่องแคล่วว่องไว ดังนั้นทีมชายจึงมีความสามารถที่จะแสดงรูปแบบหรือทักษะการรุกรที่มีความหลากหลายและมีประสิทธิภาพในการทำทรีมากกว่า

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบการรุกรทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรีของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮองกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011
2. เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการรุกรทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮองกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011

สมมติฐานการวิจัย

1. รูปแบบการรุกรทำทรีที่นิยมใช้ระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน
2. รูปแบบการรุกรทำทรีที่ได้ทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน
3. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงวิเคราะห์ (Analytical Research) ผ่านโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โฟกัสเอ็กซ์ทูเวอร์ชัน 1.5 (Focus X2 Version 1.5) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบ รูปแบบการ รุกทำทริยและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยที่ส่งผลให้การรุกได้ทริยของทีมนิวซีแลนด์กับทีม คู่แข่งขัน ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮองกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 ณ เขตปกครอง พิเศษฮองกง ซึ่งมีทีมเข้าร่วมแข่งขัน จำนวน 26 ทีม โดยทีมชนะเลิศหรือทีมนิวซีแลนด์ มีการแข่งขัน จำนวน 6 เกมการแข่งขัน

2. ในงานวิจัยครั้งนี้ทีมนิวซีแลนด์ หมายถึง ทีมชนะเลิศที่มีคะแนนรวมเป็นอันดับ 1 ของโลก ใน รายการไออาร์บีเซเวนส์เวิลด์ซีรีส์ (IRB SEVENS WORLD SERIES) จากการจัดอันดับของสหพันธ์รักบี้ฟุตบอล นานาชาติ (IRB)

3. ทำการวิเคราะห์การแข่งขันจากเทปการแข่งขันทั้งหมด จำนวน 6 เกมการแข่งขัน ดังต่อไปนี้

การแข่งขันรอบแรก (Preliminary Round)

เกมการแข่งขันที่ 1 ทีมนิวซีแลนด์กับทีมเกาหลี

เกมการแข่งขันที่ 2 ทีมนิวซีแลนด์กับทีมโปรตุเกส

เกมการแข่งขันที่ 3 ทีมนิวซีแลนด์กับทีมฝรั่งเศส

การแข่งขันรอบก่อนรองชนะเลิศ (Quarterfinal Round)

ทีมนิวซีแลนด์กับทีมโปรตุเกส

การแข่งขันรอบรองชนะเลิศ (Semifinal Round)

ทีมนิวซีแลนด์กับทีมฟิลิ

การแข่งขันรอบชิงชนะเลิศ (Cup final Round)

ทีมนิวซีแลนด์กับทีมอังกฤษ

4. ในการวิจัยครั้งนี้จะทำการศึกษาเกี่ยวกับ

4.1 รูปแบบการรุกทำทริยในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮองกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011

4.1.1 รูปแบบการรุกทำทริยในภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่ง

4.1.1.1 รูปแบบการรุกทำทริยที่นิยมใช้

4.1.1.2 รูปแบบการรุกทำทริยที่ได้ทริย

4.1.2 รูปแบบการรุกทำทริยของทีมนิวซีแลนด์

4.1.2.1 รูปแบบการรุกทำทริยที่นิยมใช้

4.1.2.2 รูปแบบการรุกทำทริยที่ได้ทริย

4.1.3 รูปแบบการรุกทำทริยของทีมคู่แข่ง

4.1.3.1 รูปแบบการรุกทำทริยที่นิยมใช้

4.1.3.2 รูปแบบการรุกทำทริยที่ได้ทริย

4.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยที่ส่งผลให้การรุกได้ทริย

4.2.1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยที่ส่งผลให้การรุกได้ทริยใน ภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่ง

4.2.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรานทำร้ายที่ส่งผลให้การรุกรานได้ทรมานของทีม
นิวยอร์กแลนด์

4.2.3 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรานทำร้ายที่ส่งผลให้การรุกรานได้ทรมานของทีมคู่แข่ง

5. ข้อมูลที่ทำการวิเคราะห์และเปรียบเทียบประกอบด้วย

5.1 เปรียบเทียบรูปแบบการรุกรานทำร้ายที่นิยมใช้ระหว่างทีมนิวยอร์กแลนด์กับทีมคู่แข่ง

5.2 เปรียบเทียบรูปแบบการรุกรานทำร้ายที่ได้ทรมานระหว่างทีมนิวยอร์กแลนด์กับทีมคู่แข่ง

5.3 เปรียบเทียบปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรานทำร้ายที่ส่งผลให้การรุกรานได้ทรมานระหว่างทีมนิวยอร์กแลนด์กับทีมคู่แข่ง

ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิเคราะห์จากดีวีดี (DVD) บันทึกการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮองกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 โดยใช้โปรแกรมโฟกัสเอ็กซ์ทูเวอร์ชัน 1.5 (Focus X2 Version 1.5) เพื่อทำการวิเคราะห์และบันทึกผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยพิจารณา จำแนกรูปแบบการรุกรานทำร้ายและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรานทำร้ายที่ส่งผลให้การรุกรานได้ทรมานในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย อย่างละเอียด ด้วยการเปิดดูภาพซ้ำหลายครั้งและบันทึกข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์ด้วยโปรแกรมโฟกัสเอ็กซ์ทูเวอร์ชัน 1.5 (Focus X2 Version 1.5) นำข้อมูลที่ได้มาจัดหมวดหมู่ แยกประเภท แจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ จากนั้นจึงนำเสนอเป็นตารางประกอบความเรียง เพื่ออธิบายรูปแบบการรุกรานทำร้ายและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรานทำร้ายที่ส่งผลให้การรุกรานได้ทรมาน ที่พบในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮองกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011

ข้อจำกัดของการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะรูปแบบการรุกรานทำร้ายและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรานทำร้ายที่ส่งผลให้การรุกรานได้ทรมานในแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮองกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 ในช่วงเวลาการแข่งขันปกติและช่วงต่อเวลาพิเศษ จากการแข่งขันของทีมนิวยอร์กแลนด์กับทีมคู่แข่ง จำนวน 5 ทีม ได้แก่ ทีมเกาหลี ทีมโปรตุเกส ทีมฝรั่งเศส ทีมฟิลิปปินส์และทีมอังกฤษ รวม 6 เกมการแข่งขัน

คำจำกัดความของการวิจัย

กีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน หมายถึง กีฬารักบี้ฟุตบอลที่มีผู้เล่นภายในสนามฝ่ายละ 7 คน แข่งขัน 2 ครึ่งละ 7 นาที หรือในรอบชิงชนะเลิศ อาจจะครึ่งแข่งขันครึ่งละ 10 นาที เวลาพัก 1 หรือ 2 นาที โดยมีการเล่นตามกติกาที่สหพันธ์รักบี้ฟุตบอล(IRB) ได้กำหนดขึ้น

นักกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย หมายถึง นักกีฬารักบี้ฟุตบอลที่มีการแข่งขันในสนามฝ่ายละ 7 คน เพศชาย ที่เข้าร่วมการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน รายการฮองกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011

การวิเคราะห์ (Analysis) หมายถึง การแยกแยะทางความคิดเกี่ยวกับรูปแบบการรุกทำทริยและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยที่ส่งผลให้การรุกได้ทริย ที่เกิดขึ้นในขณะแข่งขันของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮองกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011

ทีมนิวซีแลนด์ (New Zealand Team) หมายถึง ทีมที่ชนะเลิศในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮองกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 ณ เขตปกครองพิเศษฮองกง และจากการจัดอันดับโดยสหพันธ์รักบี้ฟุตบอลนานาชาติ (IRB) ในปี ค.ศ.2011 ทีมนิวซีแลนด์มีคะแนนรวม เป็นอันดับ 1 ของโลกในการแข่งขันรายการนี้

ทีมคู่แข่งชั้น (Opposing Teams) หมายถึง ทีมที่เข้าแข่งขันกับทีมนิวซีแลนด์ในรอบต่างๆ จำนวน 5 ทีม จาก 6 เกมการแข่งขัน ในรายการฮองกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 ณ เขตปกครองพิเศษฮองกง ซึ่งได้แก่ ทีมเกาหลี ทีมโปรตุเกส ทีมฝรั่งเศส ทีมฟีจีและทีมอังกฤษ

รายการฮองกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 หมายถึง หนึ่งในการแข่งขันของรายการ ไออาร์บีเซเวนส์เวิลด์ซีรีส์ (IRB Sevens World Series) ปี ค.ศ.2010-2011 แข่งขัน ณ เขตปกครองพิเศษฮองกง จะสะสมคะแนนจากการสลับหมุนเวียนแข่งขัน 9 สนามใน 9 ประเทศ โดยรายการฮองกงเซเวนส์เป็นสนามที่ 6 จากการแข่งขันทั้ง 9 สนามใน 9 ประเทศ ดำเนินการแข่งขันโดยสหพันธ์รักบี้ฟุตบอลนานาชาติ (IRB)

ทริย (Try) หมายถึง การที่ผู้เล่นฝ่ายรุกสามารถนำบอลไปแตะในพื้นที่สนามเขตประตูหรือเขตประตูของฝ่ายรับได้ จะมีค่าเท่ากับ 5 คะแนน

รูปแบบการรุกทำทริย (Patterns in offensive try scoring) หมายถึง การเล่นในเขต 22 เมตรของฝ่ายรุก เพื่อจุดมุ่งหมายในการทำทริย โดยมีการครอบครองบอลไม่เกิน 4 ครั้งของผู้เล่นฝ่ายเดียวกัน ก่อนที่จะมีการทำทริยหรือก่อนที่จะมีการเสียการครอบครองบอล ทั้งนี้รวมถึงการหลอกส่ง (Dummy pass) ที่เกิดขึ้นในรูปแบบด้วย

รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) หมายถึง การวิ่งทะลุผ่านคู่ต่อสู้ในพื้นที่ว่างหรือใช้ทักษะส่วนบุคคลเพื่อผ่านแนวการป้องกันของฝ่ายรับ โดยมีจุดมุ่งหมายไปยังเขตประตูฝั่งตรงข้ามเพื่อทำทริย

รูปแบบคิก (Kick) หมายถึง การเตะบอลผ่านแนวป้องกันของฝ่ายรับ โดยวิธีการเตะแบบต่างๆ แล้ววิ่งตามไปเก็บบอลหรือเตะให้เพื่อนร่วมทีมเพื่อดำเนินการรุกต่อเนื่อง โดยมีจุดมุ่งหมายไปยังเขตประตูฝั่งตรงข้ามเพื่อทำทริย

รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) หมายถึง การเล่นที่ใช้ผู้เล่น จำนวน 2 คน วิ่งตัดเข้าหากัน เพื่อเปลี่ยนทิศทางการเล่น และเพื่อเป็นการเคลื่อนที่หลอกผู้เล่นฝ่ายรับให้เกิดการสับสน โดยมีจุดมุ่งหมายไปยังเขตประตูฝั่งตรงข้ามเพื่อทำทริย

รูปแบบลูป (Loop) หมายถึง การเล่นที่ใช้ผู้เล่น จำนวน 2 คน เพื่อเพิ่มจำนวนผู้เล่นในไลน์การรุกให้มีจำนวนมากกว่าผู้เล่นฝ่ายรับ โดยการวิ่งอ้อมไปรับบอลทางด้านหลังของผู้ครอบครองบอล โดยมีจุดมุ่งหมายไปยังเขตประตูฝั่งตรงข้ามเพื่อทำทริย

รูปแบบมิส (Miss) หมายถึง การเล่นที่ใช้ผู้เล่น จำนวน 3 คน โดยส่งบอลข้ามผู้เล่นคนถัดไปที่มีการป้องกันอยู่และผู้เล่นที่จะรับบอลทางด้านนอกอยู่ในพื้นที่ว่าง เป็นการนำบอลออกไปยังบริเวณที่มีผู้เล่นฝ่ายรุกมากกว่าฝ่ายรับ มีพื้นที่ว่างและไม่มีการป้องกัน โดยมีจุดมุ่งหมายไปยังเขตประตูฝั่งตรงข้ามเพื่อทำทริย

รูปแบบคอมเพรสแอทแทค (Compressed attack) หมายถึง การรุกรณะระยะใกล้ๆ โดยตำแหน่งที่ทีมรุกยืนใกล้กันมากกว่าปกติ และเปิดพื้นด้านนอกมากขึ้น ให้กับผู้เล่นที่มีความเร็วมีพื้นที่ในการวิ่งมากที่สุด เพื่อวิ่งไปทำทริย์ในเขตประตูฝั่งตรงข้าม

รูปแบบพูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence) หมายถึง การดึงฝ่ายรับไปด้านใดด้านหนึ่งของสนาม ทั้งจากการทำกลุ่มยื้อแย่งรัค/กลุ่มยื้อแย่งโมล (Ruck/Mual) แกวทุ่ม (Lineout) สกรัม (Scrum) จากนั้นส่งบอลกลับอย่างรวดเร็วไปยังตำแหน่งวิ่งเกอร์ที่มีความเร็วเพื่อทำทริย์

รูปแบบเซาท์แอฟริกาบอล (South Africa ball) หมายถึง การเล่นที่ใช้ผู้เล่น จำนวน 4 คน โดยการส่งบอลและตามสนับสนุนทั้งด้าน 3 ด้านของผู้ป้องกัน คือ ด้านข้างซ้าย ขวาและทางด้านหลัง เพื่อเป็นตัวเลือกในการเล่นให้กับผู้ครอบครองบอล ที่จะสามารถเลือกส่งบอลให้กับผู้เล่นที่มีช่องว่างและเหมาะสมที่สุด เพื่อทำทริย์

รูปแบบซิกดั้มมี (6 dummy) หมายถึง การเล่นที่ใช้ผู้เล่น จำนวน 4 คน เป็นการเล่นที่มีการเคลื่อนที่หลอกฝ่ายรับว่าจะส่งบอลให้ผู้เล่นที่วิ่งตัดเข้าหากัน (Switch/Cut) เพื่อเปลี่ยนทิศทางการเล่น จากนั้นทำการหลอกแล้วส่งบอลออกไลน์ต่อไป

รูปแบบเซเวนส์เซอร์เคิล (7 circle) หมายถึง การเล่นที่ใช้ผู้เล่น จำนวน 4 คน ส่งบอลข้าม(Miss) ไปให้ผู้เล่นคนสุดท้าย จากนั้นวิ่งอ้อมไปรับบอล(Loop) โดยผู้เล่นด้านใน จำนวน 2 คน ขยายออกเพื่อเพิ่มจำนวนผู้เล่นฝ่ายรุกให้มากกว่าฝ่ายรับ

รูปแบบไบลด์ไซด์เซเวนส์สวิทช์ (Blindside 7 switch) หมายถึง การเล่นที่ใช้ผู้เล่น จำนวน 3 คน เป็นการวิ่งตัดแทรกบริเวณกลางไลน์รุกอย่างรุนแรงและรวดเร็ว ผู้เล่นที่จะทำการตัดทะลุการป้องกัน จะต้องมีความแข็งแรง ที่จะฝ่าการแตกเกลบริเวณกลางไลน์ป้องกันได้ดี จะต้องสังเกตฝ่ายรับที่ตรงกับผู้เล่นนั้นว่ามีการแตกเกลที่ไม่ดีหรืออ่อนแอ และต้องสังเกตว่าฝ่ายรับตามป้องกันผู้เล่นอื่นมากเกินไป จนทำให้เกิดช่องว่างขึ้น จึงสามารถเจาะทะลุไปยังช่องว่างของฝ่ายรับได้

รูปแบบสวิทช์มิส (Switch miss) หมายถึง การเล่นที่ใช้ผู้เล่น จำนวน 4 คน เป็นการเล่นที่มีการเคลื่อนที่ตัดเข้าหากัน (Switch/Cut) และทำการหลอกส่ง (Dummy) แล้วไม่ให้บอล จากนั้นส่งบอลข้ามไปให้ผู้เล่นที่มีพื้นที่ว่างด้านนอก ทำให้ฝ่ายรับสับสนและเสียรูปแบบของการป้องกันและเกิดช่องว่างหรือพื้นที่ว่าง

รูปแบบมิสวันลูฟ (Miss 1 loop) หมายถึง การเล่นที่ใช้ผู้เล่น จำนวน 3 คน ส่งบอลข้าม (Miss) ไปยังผู้เล่นคนสุดท้าย จากนั้นผู้เล่นคนที่ 2 ที่อยู่ด้านในอ้อม (Loop) ไปรับบอลทางด้านนอกให้มีจำนวนมากกว่าฝ่ายรับ

รูปแบบดับเบิลสวิทช์ (Double switch) หมายถึง การเล่นที่ใช้ผู้เล่น จำนวน 3 คน ตัดเข้าหากัน จำนวน 2 ครั้ง โดยผู้เล่นที่อยู่ตรงกลางเคลื่อนที่ตัดเข้าหาผู้เล่นด้านใดด้านหนึ่ง (Switch/Cut) จากนั้นทำการตัดเข้าหากันกับผู้เล่นอีกคน (Switch/Cut) อีกครั้ง เพื่อให้คู่ต่อสู้เสียการทรงตัวและสับสนในการป้องกัน จนเกิดช่องว่างและการแตกเกลผิดพลาด

รูปแบบสวิทช์เวลส์ออปชั่น (Switch Welsh option) หมายถึง การเล่นที่ใช้ผู้เล่น จำนวน 4 คน เป็นการเล่นที่มีการเคลื่อนที่หลอกคู่ต่อสู้ เพื่อให้ฝ่ายรับสับสน และเสียรูปแบบของการป้องกัน ทำให้มีช่องว่างเกิดขึ้น โดยผู้เล่น 2 คนแรก วิ่งตัดเข้าหากัน (Switch/Cut) จากนั้นส่งบอลข้าม (Miss) ไปยังผู้เล่น คนที่ 4 ที่วิ่งขึ้นตรงหลอกจะรับบอล แต่ให้ผู้เล่นคนที่ 3 อ้อมมารับบอลแทน

รูปแบบการรุกทำทรีที่นิยม หมายถึง การเล่นในเขต 22 เมตรของฝ่ายรุก เพื่อจุดมุ่งหมายในการทำทรี โดยมีการครอบครองบอลไม่เกิน 4 ครั้งของผู้เล่นฝ่ายเดียวกัน ก่อนที่จะมีการทำทรีหรือก่อนที่จะมีการเสียการครอบครองบอล ทั้งนี้รวมถึงการหลอกส่ง (Dummy pass) ที่เกิดขึ้นในรูปแบบด้วย โดยเป็นรูปแบบที่มีความถี่ในการนำมาใช้รุกทำทรีมากที่สุดในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน รายการฮ่องกงเชเวนส์ ปี ค.ศ.2011

รูปแบบการรุกทำทรีที่ได้ทรี หมายถึง การเล่นในเขต 22 เมตรของฝ่ายรุก เพื่อจุดมุ่งหมายในการทำทรี โดยมีการครอบครองบอลไม่เกิน 4 ครั้งของผู้เล่นฝ่ายเดียวกัน ทั้งนี้รวมถึงการหลอกส่ง (Dummy pass) ที่เกิดขึ้นในรูปแบบด้วย โดยสามารถนำบอลเข้าไปแตะในพื้นที่สนามเขตประตูหรือเขตประตูได้สำเร็จ จะได้รับ 5 คะแนนจากการทำทรี

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรี หมายถึง สิ่งที่มีอิทธิพลในการส่งผลให้รูปแบบการรุกทำทรีได้ทรี โดยการวิจัยนี้จะทำการศึกษาปัจจัยทั้งหมด จำนวน 4 ปัจจัย คือ ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรีและสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรี

ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี หมายถึง ตำแหน่งในการเล่นรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ตามกติกาที่สหพันธ์รักบี้ฟุตบอล(IRB) ได้กำหนดขึ้น ที่ส่งผลให้รูปแบบการรุกทำทรีได้ทรี โดยกำหนดตามหน้าที่และบทบาทการเล่น ดังนี้ ตำแหน่งพร็อพ (Prop) จำนวน 2 ตำแหน่ง ด้านซ้ายและขวา ตำแหน่งฮุคเกอร์ (Hooker) ตำแหน่งสกรัมฮาล์ฟ (Scrumhalf) ตำแหน่งฟลายฮาล์ฟ (Fly-half) ตำแหน่งเซ็นเตอร์ (Centre) และตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger)

เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี หมายถึง วิธีการต่างๆที่แสดงความสามารถเฉพาะบุคคลของผู้เล่นขณะครอบครองบอล ที่ส่งผลให้รูปแบบการรุกทำทรีได้ทรี โดยมีจุดประสงค์เพื่อนำบอลเข้าไปแตะในพื้นที่สนามเขตประตูหรือเขตประตู โดยแบ่งออกได้เป็น 4 เทคนิค คือ เทคนิครับ-ส่ง (Catching-Passing) เทคนิคหลบหลีก (Evasion) เทคนิคออฟโหลด (Offload) และเทคนิคเตะ (Kick)

พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรี หมายถึง พื้นที่ที่ผู้ครอบครองบอลนำบอลเข้าไปแตะในพื้นที่สนามเขตประตูหรือเขตประตู โดยแบ่งเป็นพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรี ออกเป็น 3 พื้นที่ ได้แก่ พื้นที่กลางเขตประตู พื้นที่ด้านขวาเขตประตูและพื้นที่ด้านซ้ายเขตประตู

สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรี หมายถึง สถานการณ์ที่มีหยุดการเล่นชั่วคราวเพื่อเริ่มเล่นใหม่ การเปลี่ยนครอบครองบอลและการเล่นที่เป็นกลุ่มยื้อแย่งเกิดขึ้น โดยมีการส่งบอลจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นไม่เกิน 4 ครั้งของการครอบครองบอล ที่ส่งผลให้รูปแบบการรุกทำทรีได้ทรี โดยแบ่งออกได้เป็น 4 สถานการณ์ คือ สถานการณ์กลุ่มยื้อแย่งรุก/กลุ่มยื้อแย่งโมล (Ruck/Mual) สถานการณ์เปลี่ยนการครอบครองบอล (Turnover) สถานการณ์ตั้งเล่นใหม่ (Set piece) และสถานการณ์การเล่นต่อเนื่อง (Continued play)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ข้อมูลใหม่ที่ทันสมัยเกี่ยวกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ค้นพบ รูปแบบการรุกทำทรีที่นิยมใช้และรูปแบบการรุกทำทรีที่ได้ทรีในปัจจุบัน
2. โค้ชสามารถนำข้อมูลจากการวิจัยนี้ไปประยุกต์ใช้ในการฝึกซ้อมและวางโปรแกรมฝึกซ้อมให้เหมาะสมกับความสามารถของนักกีฬาและทีม

3. ครู ผู้ฝึกและผู้เกี่ยวข้องกับกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน สามารถนำข้อมูลจากการวิจัยนี้ไปดัดแปลงในการสร้างแบบฝึก สร้างกระบวนการฝึกและสร้างรูปแบบการรุกรทำทริยที่เหมาะสมกับทีมของตนได้
4. นักกีฬาสามารถนำข้อมูลจากการวิจัยนี้ไปใช้พัฒนาปรับปรุงการเล่นของตนเองและทีมได้ ซึ่งเป็นแบบอย่างที่ดีในการสร้างแรงจูงใจให้นักกีฬามุ่งมั่นพัฒนารูปแบบการรุกรทำทริย
5. การวิจัยครั้งนี้จะเป็นพื้นฐานและแนวทางของการพัฒนางานวิจัยเรื่องอื่นๆที่เกี่ยวข้องต่อไป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้า และรวบรวมข้อมูลต่างๆจากเอกสาร ตำรา ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งการสัมภาษณ์จากผู้เชี่ยวชาญทางด้านกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน โดยสรุปได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับกีฬารักบี้ฟุตบอล

ตอนที่ 2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรุก

ตอนที่ 3 รูปแบบการรุกทำทรีในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน

ตอนที่ 4 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน

4.1 ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี

4.2 เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี

4.3 พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรี

4.4 สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรี

ตอนที่ 5 แนวคิดและทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อมูลจากเกมการแข่งขัน

ตอนที่ 6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยภายในประเทศ

6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ความรู้เกี่ยวกับกีฬารักบี้ฟุตบอล

ต้นกำเนิดของกีฬารักบี้ฟุตบอล กล่าวได้ว่า เกิดขึ้นโดยบังเอิญในปี ค.ศ.1823 จากการที่มีผู้เล่นฟุตบอล คือ นายวิลเลียมเวบบ์อีลลิส (William Webb Ellis) ซึ่งขณะนั้นมีการแข่งขันฟุตบอลภายในโรงเรียนรักบี้ฟุตบอล (Rugby School) ตั้งอยู่ที่ ตำบลรักบี้ฟุตบอล ประเทศอังกฤษ ได้ทำผิดกติกาโดยถือบอลวิ่งไปจนถึงเส้นประตูของฝ่ายตรงข้าม จากการเล่นที่ผิดกติกาด้วยเจตนาหรือไม่ก็ตามในครั้งนั้น ทำให้เกิดเป็นแนวคิด และเป็นทีกล่าวถึงกันแพร่หลายไปตามโรงเรียนต่างๆในประเทศอังกฤษ ทั้งในหมู่ผู้เล่นและผู้ชม โดยเฉพาะในหมู่ของนักเรียนของโรงเรียนแคมบริดจ์ (Cambridge School) ได้นำเอาวิธีการเล่นดังกล่าวนี้ ไปเล่นและตั้งชื่อการเล่นนี้ว่า รักบี้ฟุตบอลเกม จนนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงจัดการแข่งขันและเล่นกันแพร่หลายเรื่อยมา ดังนั้นคำว่า รักบี้ฟุตบอลจึงตั้งตามชื่อของตำบลรักบี้ฟุตบอล ในประเทศอังกฤษ

ต่อมาในปี ค.ศ.1883 รักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ได้เกิดขึ้นในประเทศสกอตแลนด์ โดยเกิดจากการประสบปัญหาในการหาผู้เล่นให้ครบ 15 คน ในช่วงนั้นจึงเกิดแนวคิดที่จะใช้ผู้เล่นเพียง 7 คน โดยใช้สนามขนาดเดียวกับการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 15 คน แต่ใช้ผู้เล่นเพียงครึ่งหนึ่งของประเภท 15 คน และมีเวลาการแข่งขันครึ่งละ 7 นาที พักระหว่างครึ่ง 2 นาที ต่อมาในปี ค.ศ. 1993 สหพันธ์รักบี้ฟุตบอลนานาชาติ (International Rugby Board หรือชื่อย่อว่า IRB) ได้จัดให้มีการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชิงแชมป์โลก (IRB SEVENS WORLD CUP) ขึ้นเป็นครั้งแรก นอกจากนี้ได้ดำเนินการจัดการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนในรายการ ไออาร์บีเซเวนส์เวิลด์ซีรีส์ (IRB SEVENS WORLD SERIES) โดยสะสมคะแนนจากการสลับ

หมุนเวียนแข่งขัน 9 สนามใน 9 ประเทศ โดยมีการจัดการแข่งขันครั้งแรกในปี ค.ศ.1999 จนถึงปัจจุบัน

กีฬารักบี้ฟุตบอลในปัจจุบัน

องค์กรที่ควบคุมดูแลเกี่ยวกับการแข่งขันในปัจจุบัน คือ คณะกรรมการรักบี้ฟุตบอลนานาชาติหรือ International Rugby Board (IRB) คณะกรรมการรักบี้ฟุตบอลนานาชาตินั้น เกิดขึ้นเนื่องด้วยในปี ค.ศ. 1884 จากการแข่งขันระหว่างทีมอังกฤษกับทีมสกอตแลนด์ เมื่อมีผู้เล่นทีมอังกฤษนำบอลเข้าไปทำทรีได้ แต่ผู้ตัดสินปฏิเสธการให้คะแนน จากการที่ทีมสกอตแลนด์ มีการทำผิดกติกาไปแล้ว ทีมอังกฤษจึงโต้แย้งว่า ถ้าด้วยเหตุนี้ ก็ควรที่จะปล่อยให้ทีมอังกฤษเป็นฝ่ายได้เปรียบ เนื่องด้วยกติกากการเล่นรักบี้ฟุตบอลอังกฤษเป็นผู้คิดค้นขึ้น ซึ่งจากเหตุการณ์นี้สร้างความไม่พอใจให้กับชาติอื่นๆเป็นอย่างมาก ต่อมาสกอตแลนด์ ไอร์แลนด์ และเวลส์ ได้รวมตัวและก่อตั้งคณะกรรมการรักบี้ฟุตบอลนานาชาติขึ้น ช่วงแรกอังกฤษไม่เข้าร่วมในสหพันธ์ ทำให้ประเทศสมาชิกตกลงที่จะไม่แข่งขันกับทีมอังกฤษ ต่อมาในปีค.ศ.1890 ทีมอังกฤษยินยอมที่จะเข้าร่วมและยอมรับ ให้คณะกรรมการรักบี้ฟุตบอลนานาชาติควบคุมดูแลเกี่ยวกับการแข่งขันจนถึงปัจจุบัน โดยมีสมาชิกที่เข้าร่วมทั้งหมด 103 ประเทศ แบ่งเป็นสมาชิกรัฐ 95 ประเทศ สมาชิกสมทบ 8 ประเทศ มีการจัดการแข่งขันตลอดทั้งปี รายการแข่งขันที่สำคัญ เช่น World Cup Rugby ,North America 4 ,IRB Pacific 5 Nation, Rugby World Cup Seven, World Seven Series, IRB Tri-Nation Rugby และWomen's Rugby World Cup

ลักษณะทั่วไปของกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน

รักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน จะประกอบด้วยผู้เล่น 2 ฝ่าย ฝ่ายละ 7 คน แข่งขันจำนวน 2 ครั้งๆละ 7 นาที หรือบางกรณีในรอบชิงชนะเลิศอาจเพิ่มเป็นครั้งละ 10 นาที ระยะเวลาพัก 1 หรือ 2 นาที ขึ้นอยู่กับทางผู้จัดการแข่งขัน ในการเล่นผู้เล่นสามารถวิ่งไปกับบอล ส่งบอล เตะบอล เข้าทำการสกัดกัน เข้าร่วมกลุ่มยื้อแย่ง หรือทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ไม่ขัดกับกติกา ในกรณีที่มีผู้เล่นมีการทำผิดกติกาอย่างรุนแรง จะต้องถูกทำโทษ ตั้งแต่การตักเตือน การเสียลูกโทษ การเสียทรีโทษและการให้ใบเหลือง ซึ่งทำให้ผู้เล่นนั้นต้องถูกพักการเล่น โดยต้องออกจากสนาม จนกระทั่งครบเวลาการพักจึงกลับเข้าทำการแข่งขันในสนามได้และการให้ใบแดง นั้นหมายถึง ผู้เล่นนั้นจะต้องถูกห้ามแข่งขันในการแข่งขันนั้น ผู้เล่นของแต่ละทีมจะต้องพยายามนำบอลไปกุดหรือวางกับพื้นในเขตประตูฝั่งตรงข้ามหรือที่เรียกว่า เขตประตู ถ้านำไปกุดหรือวาง จะได้ 5 คะแนน พร้อมกับการเตะพร้อม (Drop kick) เปลี่ยนประตู ถ้าสามารถเตะเข้าระหว่างเสาทั้ง 2 ข้างและข้ามคานก็จะได้คะแนนเพิ่มขึ้น 2 คะแนน เมื่อสิ้นสุดการแข่งขัน ทั้ง 2 ครั้งเวลา ฝ่ายที่ทำคะแนนได้มากกว่าจะเป็นฝ่ายชนะ

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรุก

อิทธิชัย วัฒนา (2541) กล่าวว่า หลักทั่วไปในการเล่นรักบี้ฟุตบอลมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือ การเอาชนะคู่ต่อสู้จากการทำคะแนน โดยการนำบอลไปวางหรือเตะในเขตประตูฝั่งตรงข้าม ซึ่งรูปแบบการเล่นที่ดี จะช่วยทำให้การรุกมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะเป็นกลวิธีในการที่จะหลอกล่อให้ผู้เล่นฝ่ายรับสับสน ดังนั้นรูปแบบการรุก จึงเป็นสิ่งจำเป็นของทีมรักบี้ฟุตบอลโดยความสำเร็จของการเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลจะขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพภายในทีม ตามหลักการเล่นทั้ง 6 ประการ คือ

1. การรุกไปข้างหน้าหรือวิ่งไปข้างหน้า (Go forward) จุดมุ่งหมาย คือ เส้นประตูของฝ่ายตรงข้าม
2. การเล่นต่อเนื่อง (Continued play) สิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งของการเล่นทีมที่ดี คือการเล่นจะต้องต่อเนื่องโดยจะไม่หยุดการเล่นจนกระทั่งบอลถูกเตะในพื้นที่เขตประตูฝ่ายตรงข้าม
3. การสนับสนุน (Support) ในเกมการรุกของการเล่นเป็นทีมที่ดีจะต้องมีการสนับสนุนอยู่ตลอดการแข่งขัน โดยเมื่อมีผู้ครอบครองบอลถือบอลวิ่งไปข้างหน้า จะต้องมีการติดตามอยู่ตลอดและสามารถที่จะช่วยเหลือได้ในทันที ซึ่งจะทำให้เกมการรุกมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
4. การควบคุม (Control) การควบคุมการเล่นนั้น เป็นปัจจัยสำคัญในการแข่งขัน ถ้าทีมใดสามารถควบคุมการเล่นได้อย่างที่ตนหรือโค้ชได้วางแผนไว้ก็จะประสบผลสำเร็จในการแข่งขัน
5. การกดดัน (Pressure) การสร้างการกดดันให้กับคู่ต่อสู้ มีความสำคัญทั้งการรุกและการป้องกัน โดยจะสร้างความไม่มั่นใจและการผิดพลาดเกิดขึ้น ทำให้สามารถฉวยโอกาสเข้าทำคะแนนได้ในทันที
6. การลอก-การเข้าทำ (Decision Making) เป็นอีกปัจจัยหนึ่งในการรุก นอกเหนือจากหลักพื้นฐานในการเล่นทั้ง 5 ข้อ เพราะการล่อลวงและการรุกอย่างรวดเร็ว จะทำให้เกิดการได้คะแนนหรือเสียคะแนนในทันที ถ้าทีมใดมีวิธีการลอก-การเข้าทำมากและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ก็จะมีโอกาสการทำทริยได้มากกว่าคู่แข่ง

Friday (2011) กล่าวไว้ว่า กุญแจสู่ความสำเร็จของรูปแบบการเล่นรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน สิ่งแรก คือ ผู้เล่นแต่ละคน จะต้องใช้พื้นที่ด้านกว้างของสนามให้เป็นประโยชน์ โดยเล่นตามรูปแบบการรุกทำทริยที่ได้วางแผนไว้ และบางครั้งอาจจะดำเนินการเล่นที่ไม่ตรงตามรูปแบบที่วางแผนไว้ แต่เป้าหมาย เพื่อมุ่งทำทริยอย่างรวดเร็ว

หลักในการเล่นต่างๆไปของกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน คือ การเปิดเกมการเล่นจากสถานการณ์ต่างๆไปสู่การทำทริย การทำให้ฝ่ายรับขยายไลน์ป้องกันกว้างออก เพื่อให้มีพื้นที่ว่างมากขึ้น ผู้เล่นสามารถเลือกที่จะเล่น โดยรุกไปที่ช่องว่างแล้วจ่ายบอลกลับให้ผู้เล่นที่ตามสนับสนุนที่ตามรับบอล การส่งบอลออกไลน์ด้านกว้างแล้วส่งบอลกลับทางเดิม หรือการรวมผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามเข้าป้องกัน เช่น จากการสกริม (Scrum) กลุ่มย้อยแย่งรัค (Ruck) เป็นการรวมผู้เล่นไว้ในพื้นที่ด้านหนึ่งของสนาม ส่งผลให้การป้องกันของกองหลังฝ่ายรับจัดตำแหน่งการป้องกันที่ผิดพลาดเกิดขึ้น ทำให้เกิดช่องว่างทางด้านข้างของสนาม โดยจะส่งผลดีเมื่อส่งบอลอย่างรวดเร็วไปให้ผู้เล่นที่มีความเร็ววิ่งไปทำทริย จากหลักการเหล่านี้จะทำให้การรุกทำทริย มีโอกาสได้ทริยมากขึ้น จากตำแหน่งวิงเกอร์ที่มีความเร็ว อย่างไรก็ตามควรต้องสังเกตฝ่ายรับข้างหน้าและวิ่งขึ้นตรงเสมอ เมื่อโค้ชและทีมสามารถจะสร้างสรรค์เกมการเล่นจากการเตะเริ่มเล่น (Kick off) การรับบอลและขยายไลน์การรุกตามตำแหน่งภายใต้รูปแบบของการรุกของทีมของทีมที่ได้วางแผนไว้ ผู้เล่นในทีมจะต้องมีความเข้าใจในรูปแบบที่จะเล่น และต้องระมัดระวังอย่างมาก เมื่ออยู่ในสถานะที่ถูกฝ่ายรับกดดัน โดยสามารถสรุปแนวทางที่จะทำให้การรุกมีประสิทธิภาพ ได้ดังนี้

1. การครอบครองบอล
2. สร้างพื้นที่ว่าง วิ่งขึ้นตรงไปยังพื้นที่ว่างนั้น
3. ส่งบอลและตามสนับสนุน
4. คุณภาพในการส่งบอล
5. การกดดันฝ่ายตรงข้ามเมื่อเป็นฝ่ายรุกและความลึกของไลน์ในการรุก

6. สามารถที่จะคิดและกระทำการเล่นใดๆได้ในทันที เมื่อพบจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้าม หรือเมื่อมีโอกาสที่ได้เปรียบคู่แข่ง สามารถแก้ไขปัญหามาตามสถานการณ์และตามสนับสนุนผู้เล่นอื่นเพื่อช่วยเหลือ

Millard Cited in Hillman (2010) อดีตโค้ชทีมออสเตรเลีย กล่าวไว้ว่า ในการเล่นรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน การใช้ความกว้างของสนามให้เป็นประโยชน์ ผู้เล่นที่เป็นฝ่ายรุกควรจะส่งบอลออกไลน์ ไม่ควรครอบครองบอลเป็นระยะเวลานาน เพราะอาจจะถูกแทคเกิลหรือเสียการครอบครองบอลให้กับฝ่ายตรงข้ามได้ ผู้เล่นที่ครอบครองบอลจะต้องมีผู้เล่นสองคนตามสนับสนุนในระยะใกล้ โดยเป็นผู้สนับสนุนเมื่อมีการเข้าปะทะ และคอยรับบอลออกเล่นหรือเปลี่ยนทิศทางการเล่น โดยจะต้องให้ความสนใจไปที่การตั้งเล่นใหม่ เช่น การสกรัม (Scrum) และแถวทุ่ม (Lineout) การทดลองเล่นรูปแบบต่างๆสลับกับการเล่นแบบทั่วไป ควรฝึกซ้อมจนสามารถมีความชำนาญในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในการแข่งขัน

Smith (2004) กล่าวไว้ว่า หลักของการรุกในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน จะต้องประกอบด้วย

1. ครอบครองบอล (Gaining Possession)
2. รักษาการครอบครองบอล (Retaining Possession)
3. สร้างพื้นที่ว่าง (Creating Space)
4. เจาะทะลุพื้นที่ว่าง (Penetrating Using The Space)
5. การสนับสนุน (Support)

Amor Cited in Hillman (2010) อดีตโค้ชทีมอังกฤษ กล่าวไว้ว่า ในการรุกต้องเน้นไปที่การครอบครองบอลและทำคะแนน ตามแผนที่วางไว้ แต่ถ้าทีมอยู่ภายใต้การกดดัน ควรจะนำบอลออกจากการเล่นทางด้านข้างสนาม เพื่อลดการกดดันที่อาจจะเกิดการผิดพลาดและเสียทรัพยากร จากนั้นรีบวิ่งไปตั้งทำแถวทุ่มเพื่อป้องกันฝ่ายตรงข้ามเล่นบอลเร็ว ซึ่งจะเป็นวิธีที่ดีกว่า เมื่อเทียบกับการดำเนินการเล่นต่อไปในขณะที่มีการกดดันอย่างมากจากฝ่ายตรงข้าม เพราะอาจจะเสียการครอบครองบอลในขณะที่ทำการรุก ซึ่งนับเป็นสถานการณ์ที่อันตรายที่สุด สำหรับทีมที่มีการรุกเป็นจุดแข็งแต่มีจุดอ่อนในด้านการป้องกัน โดยทีมจะต้องตั้งรับอย่างเต็มที่ และในขณะเดียวกันก็ต้องต้านทานในบริเวณที่มีการปะทะให้สำเร็จ โดยการแทคเกิลที่มีประสิทธิภาพรุนแรงและแน่นนอน ฝ่ายรับต้องไม่สับสนในหน้าที่การป้องกันภายในทีม

ชาลวูวิทย์ ผลชีวิน (2551) กล่าวไว้ว่า การวิเคราะห์จากการแข่งขัน จะทำให้การจัดโปรแกรมฝึกซ้อมเพื่อการแข่งขัน และเป้าหมายของทีมจะประสบผลสำเร็จมากขึ้น โดยได้กล่าวถึงหลักการรุกในกีฬาฟุตบอลไว้ดังนี้

1. การเล่นบอลทางด้านกว้างของสนาม การที่ใช้ด้านกว้างของสนามก็เพื่อที่จะดึงให้ฝ่ายรับให้เปิดพื้นที่ช่องว่างมากขึ้น

2. การทะลุแนวการตั้งรับของฝ่ายรับ (Penetration) หลังจากหลักการขั้นต้นแล้วจะมีช่องว่างเปิดขึ้นแล้ว แบบแผนขั้นต่อไป คือการส่งบอลแบบทะลุทะลวงผ่านแนวป้องกันและหาจังหวะที่เหมาะสมยิงประตูหรือใช้ความพยายามอื่นๆในการทำประตู

3. การเคลื่อนที่ให้ฝ่ายรับสับสน (Mobility) การเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว เป็นหลักสำคัญในการที่ทำให้การป้องกันผิดพลาดและหละหลวม โดยการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อให้เกิดช่องว่างในการโจมตี เพื่อหนีจากการถูกประกบตัวจากคู่ต่อสู้ และเพื่อการสับเปลี่ยนตำแหน่งให้ฝ่ายป้องกันเกิดความสับสน

4. ปรับปรุงและการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า สร้างความประหลาดใจให้ฝ่ายรับ (Improvisation) จากหลักการข้างต้น สามารถนำมาปรับปรุงแก้ไขได้จากการพัฒนาการฝึก เพื่อเชื่อมโยงกันให้มีประสิทธิภาพระดับสูงขึ้น โดยการรูกนั้นต้องอาศัย ความเข้าใจ ไหวพริบและความฉลาด จึงจะทำให้การรูกมีประสิทธิภาพ

Friday Cited in Hillman (2010) กล่าวว่า การรูกกระยะใกล้ (A compressed attack) คือ การที่ทีมรูกยืนใกล้กันมากกว่าปกติ ทำให้เหลือพื้นที่ด้านนอก โดยการรูกรูปแบบนี้ ผู้เล่นสามารถนำมาใช้ได้ผลมากที่สุดจาก 3 สาเหตุ ดังนี้

1. สร้างพื้นที่ว่างด้านข้างให้กับผู้เล่นที่มีความเร็วเพื่อใช้ความเร็ววิ่งหนีผู้เล่นฝ่ายรับ
2. เมื่อเกิดสถานการณ์การรูกแบบ 3 ต่อ 3 เกิดขึ้น วิธีดังกล่าวควรถูกนำมาใช้เพื่อทำทริย
3. การดึงฝ่ายรับไปด้านหนึ่งของสนามและทำการรูกอีกด้านอย่างรวดเร็ว จากการหยุดเกมหรือแถวท่อม (Lineout) วิธีดังกล่าว ควรถูกนำมาใช้เพื่อทำทริย

วิธีที่ดีในการเล่นรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน คือ การสร้างช่องว่าง โดยการกระจายผู้เล่นฝ่ายรับ ซึ่งจะทำให้เกิดช่องว่างในทีมของฝ่ายรับที่มีการป้องกันจำนวนหกคนในไลน์ป้องกันด้านบนและจะมีผู้เล่นที่อยู่หลังแนวป้องกัน จำนวน 1 คนหรือเรียกว่าสวิปเปอร์ (Sweeper) คอยป้องกันบริเวณพื้นที่ด้านหลัง อย่างไรก็ตามมี 2 เหตุผลในการที่จะนำการรูกแบบระยะใกล้ๆมาใช้ในการเล่น คือ

1. ผู้เล่นตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger) สามารถที่จะเอาชนะคู่ต่อสู้ในพื้นที่ว่าง โดยเฉพาะตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger) ที่มีความเร็วมักกว่าคู่ต่อสู้
2. การส่งบอลใกล้ๆสามารถทำได้รวดเร็ว และผู้เล่นส่วนใหญ่ส่งบอลในระยะสั้น โดยเฉพาะผู้เล่นที่ไม่แข็งแรง

ดังนั้นจากการทำแถวท่อม (Lineout) และกลุ่มยื้อแย่งรัค (Ruck) มีหลักการ คือ ยืนใกล้กันมากกว่าปกติ เพื่อให้ผู้เล่นตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger) มีโอกาสวิ่งเอาชนะคู่ต่อสู้และนำบอลไปวางในเขตประตู โดยเป้าหมายของการรูก คือ การดึงแนวป้องกันจากฝั่งหนึ่งของสนามและส่งบอลกลับอย่างรวดเร็วไปยังอีกฝั่งที่มีพื้นที่ว่าง โดยให้วิงเกอร์ (Winger) ยืนไกลกว่าปกติและเมื่อบอลถูกส่งมาถึงตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger) ให้ออกวิ่งไปในบริเวณพื้นที่ว่างทันที

หลักการสำหรับผู้เล่นฝ่ายรูก

1. หลังจากส่งบอล ผู้เล่นที่ส่งบอลต้องวิ่งตามสนับสนุน
2. ถ้าพบว่า ตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger) ไม่สามารถเอาชนะคู่ต่อสู้ได้ในพื้นที่ว่างด้านข้างของสนาม จะต้องหยุดเพื่อให้คู่ต่อสู้หยุดตามฝ่ายรูก และส่งบอลกลับไปยังผู้เล่นที่ตามสนับสนุน วิธีการนี้เป็นการเคลื่อนบอลอย่างรวดเร็ว ทำให้ฝ่ายรับจะต้องเคลื่อนที่ตาม ซึ่งจะมีช่องว่างเกิดขึ้น
3. การส่งบอล จะต้องส่งบอลออกไปยังเป้าหมายโดยไม่ผิดพลาดและแน่นอน

Blackburn (2006) อดีตผู้เล่นรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนทีมชาติและโค้ช กล่าวว่า วิธีการแบบดั้งเดิมในการสอนรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน คือ การเลือกบุคคลที่มีพรสวรรค์มากที่สุด อาศัยความฉลาดและความเป็นธรรมชาติของพวกเขา ในการพยายามทำคะแนน ซึ่งการเลือกนักกีฬานั้นอาจจะเป็นปัญหาที่ใหญ่กว่า การเตรียมความพร้อมในทีมที่เกิดขึ้นจริง อย่างไรก็ตามในขณะนี้ทีมที่มีการจัดเตรียมความพร้อมมากที่สุด และดีที่สุด ส่วนใหญ่มักจะเป็นทีมที่ชนะ แต่สิ่งที่ยังคงเป็นความจริง ก็คือ มีเพียง 14 ผู้เล่นในสนามขนาดใหญ่ ผู้เล่นต้องมีทักษะพื้นฐานในการรับ-ส่งบอล และการวิ่งในระดับความเร็วสูง มิฉะนั้นจะถูกเข้าแตกเกล้อย่าง

รวดเร็ว โค้ชควรจะทราบว่าการฝึกซ้อมรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน เป็นเกมที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ การใช้ทักษะพื้นฐาน ในสถานการณ์ที่มีความกดดันระดับสูง

Mildleton Cited in Hillman (2010) อดีตโค้ชของทีมซิมบับเว กล่าวไว้ว่า ควรจะเน้นไปที่สองหัวข้อหลักๆ ในด้านการรุกและการรับ โดยสิ่งสำคัญสำหรับการรุก คือ รักษาระยะในแนวกว้างของสนาม พยายามรักษาการครอบครองบอล และหลีกเลี่ยงการเตะ (Kick) ส่วนสิ่งสำคัญสำหรับการรับ คือ รักษารูปแบบแนวการป้องกัน และเมื่อเข้าป้องกัน ต้องทำให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด เพื่อหยุดการเล่นของฝ่ายรุก

ประเทือง จันทราภา (มปป.) กล่าวไว้ว่า การรุกเอาชนะฝ่ายป้องกันในตำแหน่งตรงกัน ควรวิ่งตรงไปยังฝ่ายป้องกัน จะทำให้ฝ่ายป้องกันยืนตั้งรับ พร้อมทั้งจะทำการแตกเกลอย่างเต็มที่ จังหวะสุดท้ายจึงนำการหลบเฉียง (Side-step) การเอี้ยวหลบ (Swerve) ไปในทางใดทางหนึ่งหรือการนำแฮนด์ออฟ (Hand off) มาใช้ร่วมด้วย ถ้าฝ่ายป้องกันอยู่ในตำแหน่งการยืนที่ผิด หรือถูกฝ่ายรุกกดดันให้ตั้งรับขณะไม่พร้อมตั้งรับ การรุกจะมีโอกาสได้เปรียบหรือได้ทรย์ทันที

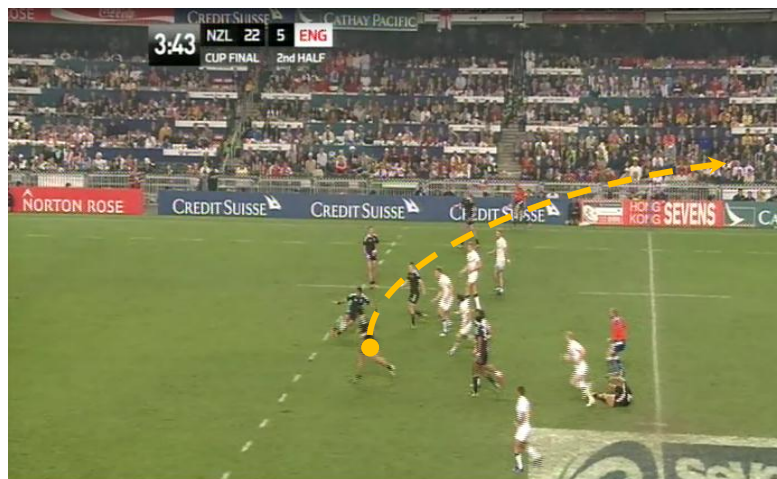
รูปแบบการรุกในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน จำนวน 15 รูปแบบ

3.1 รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) คือ การทะลุผ่านคู่ต่อสู้ในพื้นที่ว่างหรือใช้ทักษะส่วนบุคคลเพื่อผ่านแนวการป้องกันของฝ่ายรับ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำทรย์ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) เป็นวิธีที่นิยมใช้เล่นในพื้นที่ระหว่างเขต 22 เมตรถึงเส้นประตูฝั่งตรงข้าม โดยต้องใช้ความแข็งแกร่งและความเร็วผ่านทะลุช่องว่างไปให้เร็วที่สุด เนื่องจากการทะลุผ่านฝ่ายรับในพื้นที่บริเวณดังกล่าว มีโอกาสที่จะทรย์ในทันที และเป็น การทดสอบระบบการป้องกันของฝ่ายตรงข้าม เพื่อหาจุดอ่อน จุดแข็งของฝ่ายรับและนำมาทำการแก้ไขเกมการเล่นขณะแข่งขัน การเล่นรูปแบบเบรคทรู (Break-Through) จะมีประสิทธิภาพได้ในกรณีที่ ผู้เล่นมีความแข็งแกร่ง มีความเร็วที่จะสามารถทะลุผ่านแนวการป้องกันได้และผู้เล่นมีการแตกเกลไม่ดีหรือตำแหน่งการป้องกันผิดตำแหน่ง

รูปที่ 1 รูปแบบเบรคทรู (Break-Through)

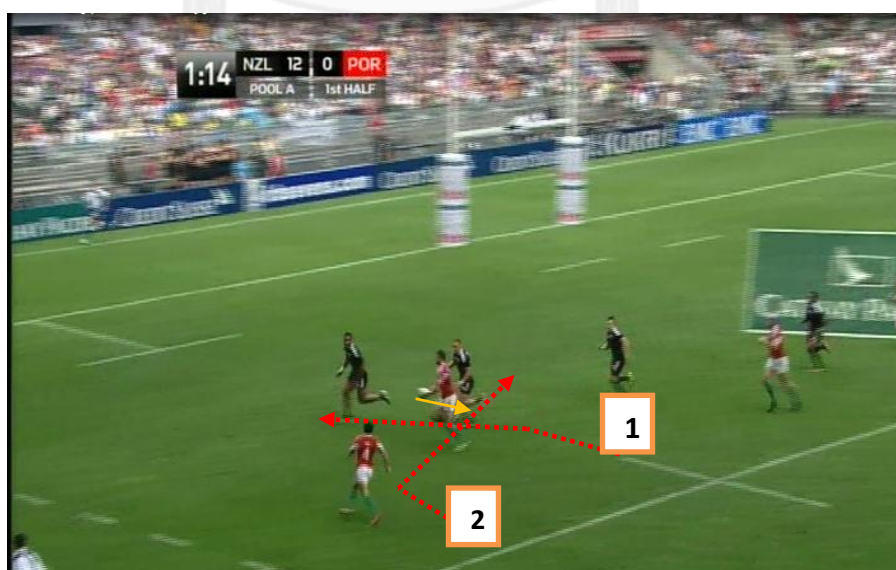
3.2 รูปแบบคิก (Kick) คือ การเตะบอลผ่านแนวป้องกันของฝ่ายรับ โดยวิธีการเตะแบบต่างๆ แล้ววิ่งตามไปเก็บบอลหรือเตะไปยังผู้เล่นที่อยู่ในตำแหน่งที่ไม่มีการป้องกันและเหมาะสม เพื่อดำเนินการรุกต่อเนื่อง โดยผู้เตะบอลและผู้รับ ต้องมีความชำนาญในการเตะและรับ จากการฝึกมาเป็นอย่างดี

รูปที่ 2 รูปแบบคิก (Kick)

3.3 รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) คือ การวิ่งตัดเข้าหากัน เพื่อเปลี่ยนทิศทางการเล่นและเพื่อเป็นการเคลื่อนที่หลอกผู้เล่นฝ่ายรับให้เกิดการสับสน โดยมีวิธีเล่นดังนี้

1. ผู้ครอบครองบอล (1) วิ่งตัดเข้าหาผู้เล่น (2)
2. ผู้ครอบครองบอล (1) ส่งบอลให้ผู้เล่น (2) หรือทำการหลอกส่ง เพื่อเปลี่ยนทิศทางการรุกให้ผู้เล่นฝ่ายรับสับสน

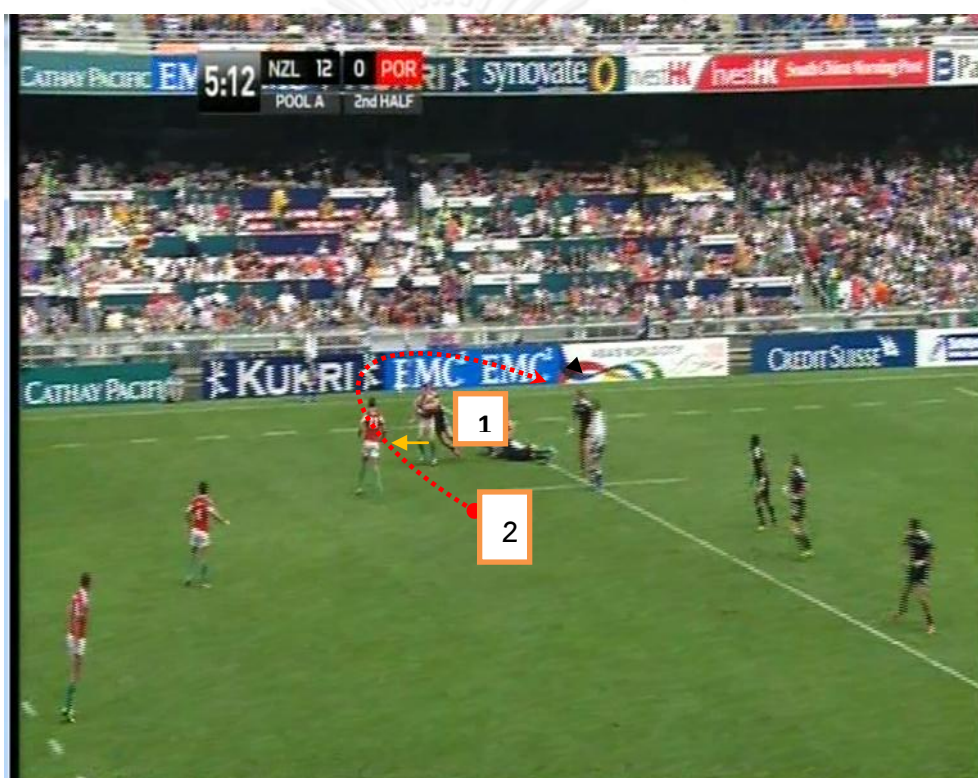

รูปที่ 3 รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut)

3.4 รูปแบบลูฟ (Loop) คือ การเล่นเพื่อเพิ่มจำนวนผู้เล่นในไลน์การรุก ให้มีจำนวนมากกว่าผู้เล่นฝ่ายป้องกัน โดยการวิ่งอ้อมไปรับบอลทางด้านหลังของผู้ครอบครองบอล โดยมีวิธีการเล่นดังนี้

เมื่อผู้ครอบครองบอลสามารถเอี้ยวตัว และส่งบอลให้กับผู้เล่นที่วิ่งมาอ้อมทางด้านหลัง รูปแบบนี้ผู้ครอบครองบอลจะต้องทำการดึงผู้เล่นฝ่ายตรงข้าม เพื่อไม่ให้สามารถเข้าป้องกันผู้เล่นคนถัดไปได้ โดยมีวิธีเล่น ดังนี้

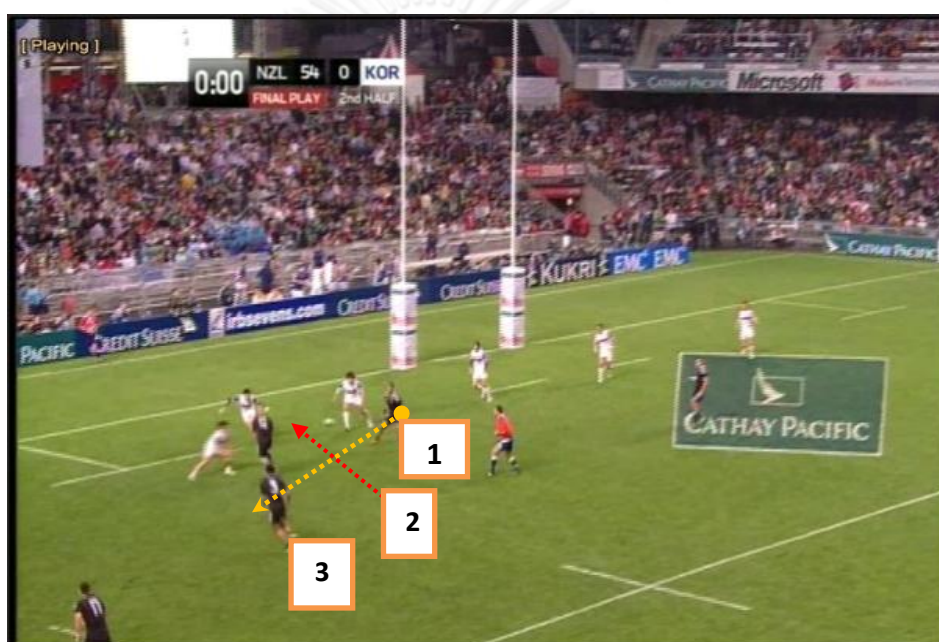
1. ผู้ครอบครองบอล (1) ถีบบอลวิ่งขึ้นตรงเข้าหาฝ่ายป้องกัน
2. ผู้ตามสนับสนุน (2) วิ่งไปอ้อมทางด้านหลังเพื่อรับบอลจากผู้ครอบครองบอล (1)
3. ผู้ครอบครองบอล (1) เอี้ยวตัวส่งบอลให้กับผู้เล่นที่ตามสนับสนุน (2) โดยจะต้องทำการดึง (Draw) ผู้เล่นฝ่ายตรงข้าม เพื่อไม่ให้สามารถวิ่งไปป้องกันผู้เล่นคนถัดไปได้

รูปที่ 4 คือ รูปแบบลูฟ (Loop)

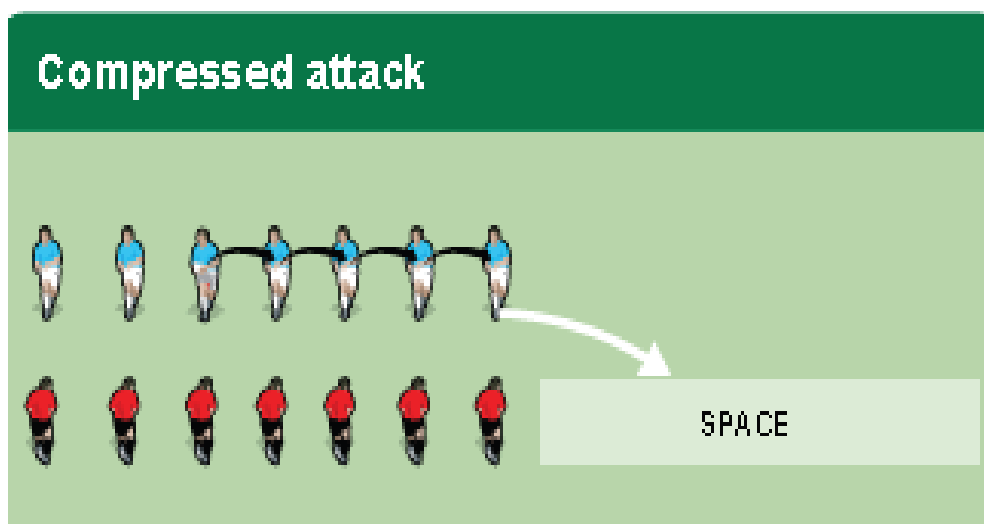
3.5 รูปแบบมิส (Miss) คือ การส่งบอลระยะไกล ข้ามผู้เล่นคนถัดไปที่มีการป้องกัน เป็นการนำบอลออกไปยังบริเวณที่มีผู้เล่นฝ่ายรุกมากกว่าฝ่ายรับ มีพื้นที่ว่างและไม่มีการป้องกัน การเล่นรูปแบบมิส (Miss) จะเป็นการเล่นมีประสิทธิภาพได้ในกรณีที่ผู้เล่นที่จะรับบอลต้องเป็นผู้เล่นที่อยู่ในตำแหน่งที่มากกว่าฝ่ายรับหรือตัวเหลือ ต้องเป็นการนำบอลออกจากกลุ่มย้อยแยงรัค/กลุ่มย้อยแยงโมล (Ruck/Mual) และผู้ป้องกันที่ตรงกับผู้เล่นที่จะขึ้นหลอกรับบอลเป็นผู้ป้องกันที่มีการแตกเกล็ดดี โดยมีการเล่นลักษณะดังนี้

1. ผู้เล่น (1) ส่งบอลข้ามไปยังผู้เล่นที่อยู่ไกลกว่าให้ผู้เล่น (3)
2. ผู้เล่นที่อยู่ใกล้ (2) วิ่งขึ้นหลอกรับบอล
3. ผู้เล่น (3) อยู่ในพื้นที่ว่างและรอรับบองเพื่อวิ่งขึ้นไปทำหรัย

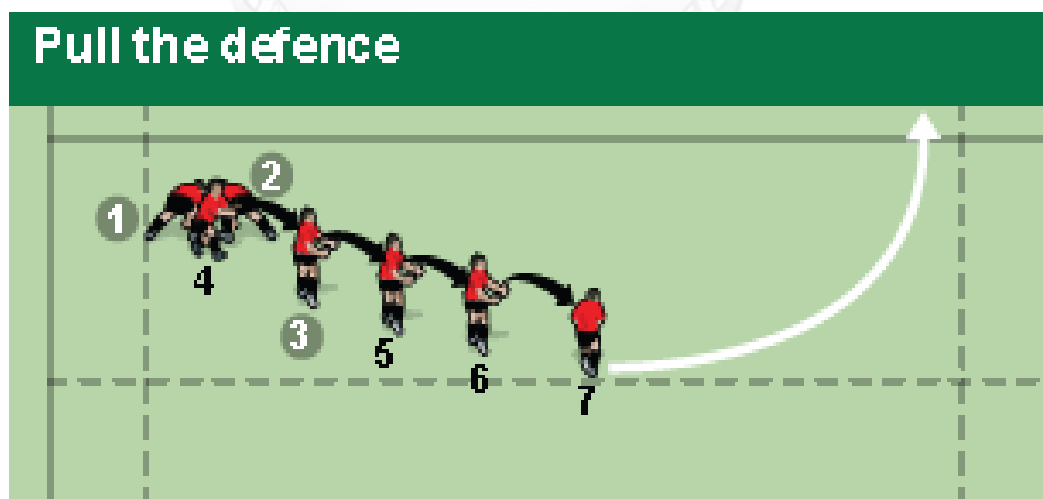
รูปที่ 5 รูปแบบมิส (Miss)

3.6 รูปแบบคอมเพรสแอทแทค (Compressed attack) คือ การรุกกระชั้นใกล้ๆ โดยตำแหน่งที่ทีมรุกยืนใกล้กันมากกว่าปกติและปล่อยพื้นที่มากขึ้นในด้านนอก เพื่อให้บอลกับผู้เล่นที่มีความเร็วมีพื้นที่ในการวิ่งมากที่สุด

รูปที่ 6 รูปแบบคอมเพรสแอทแทค (Compressed attack)

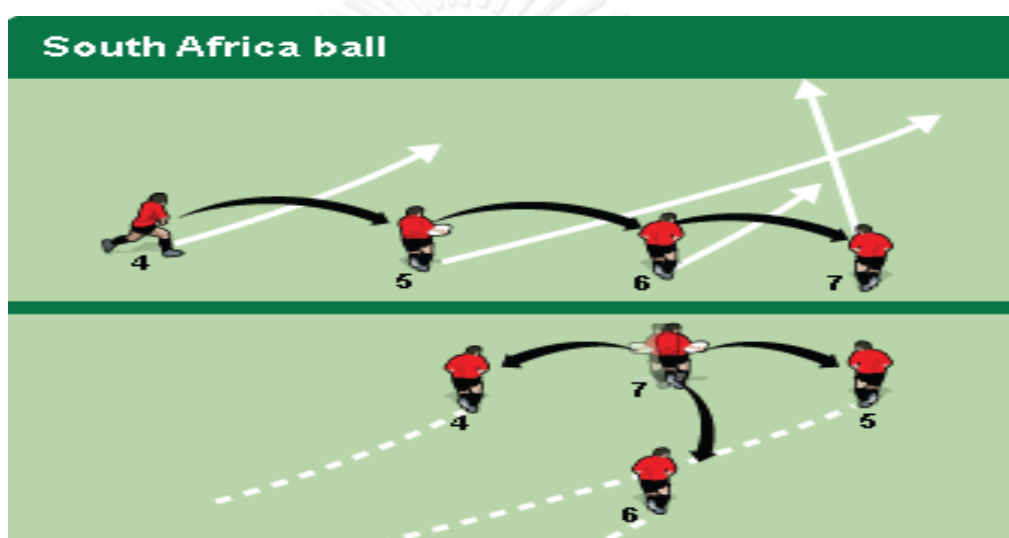
3.7 รูปแบบพูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence) คือ การดึงฝ่ายรับไปด้านใดด้านหนึ่งของสนามทั้งจากการทำกลุ่มยื้อแย่งรัค/กลุ่มยื้อแย่งโมล (Ruck/Mual) แกวทุ่ม (Lineout) สกรัม (Scrum) และจากนั้นส่งบอลกลับอย่างรวดเร็วทางด้านตรงข้ามไปยังตำแหน่งวิงเกอร์ที่มีความเร็วเพื่อทำทริย

รูปที่ 7 รูปแบบพูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence)

3.8 รูปแบบเซาท์แอฟริกาบอล (South Africa ball) คือ การเล่นที่มีการส่งบอลและตามสนับสนุนในด้านต่าง เพื่อเป็นตัวเลือกในการเล่น โดยผู้ครอบครองบอลสามารถเลือกส่งบอลให้กับผู้เล่นที่มีช่องว่างและเหมาะสมที่สุด โดยมีลักษณะการเล่นดังนี้

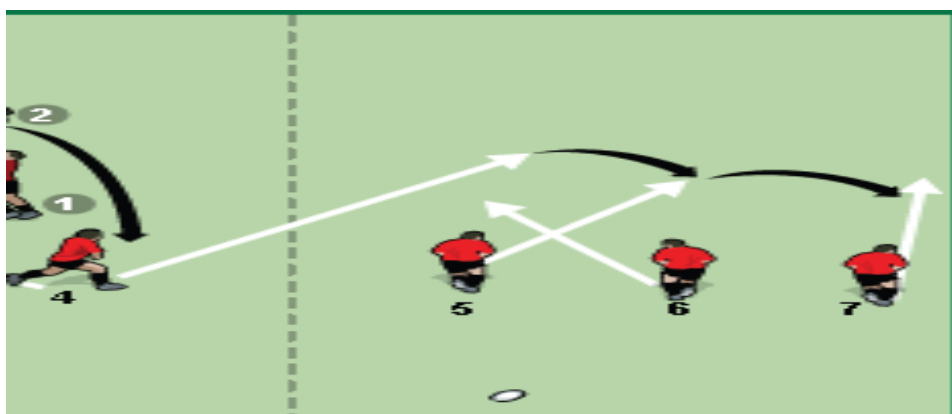
1. ผู้เล่น (7) รับบอลและวิ่งขึ้นตรง
2. ให้ผู้เล่น (5) วิ่งอ้อมไปทางด้านหลังฝั่งขวาของผู้ครอบครองบอล (7)
3. ผู้เล่น (4) วิ่งขึ้นทางฝั่งซ้ายของผู้ครอบครองบอล (7) พร้อมกับผู้เล่น (5)
4. ผู้เล่น (7) สามารถเลือกส่งบอลระยะไกลให้ผู้เล่น (4) ส่งบอลให้ผู้เล่น (5) ทางด้านซ้ายหรือส่งกลับทางด้านหลังให้ผู้เล่น (6) เพื่อตั้งบอลเล่นใหม่

รูปที่ 8 รูปแบบเซาท์แอฟริกาบอล (South Africa ball)

3.9 รูปแบบซิกดัมมี (6 dummy) คือ การเล่นที่มีการเคลื่อนที่หลอกฝ่ายรับว่าจะเปลี่ยนทิศทางการเล่น จากนั้นส่งบอลออกไลน์ต่อไป โดยมีลักษณะการเล่นดังนี้

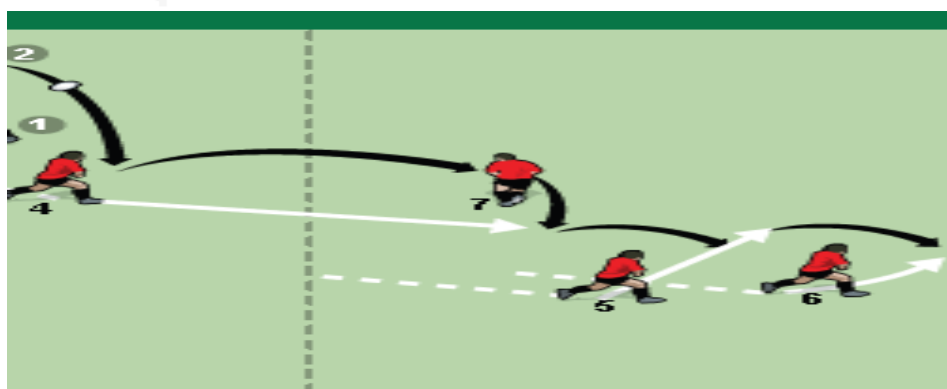
1. ผู้เล่น (4) เป็นผู้ครอบครองบอลและผู้เล่น (5) วิ่งเฉียงไปทางด้านข้างระยะใกล้ๆพร้อมกัน
2. ผู้เล่น (4) ทำดัมมี่สวิทช์ (Dummy switch) หรือหลอกส่งให้กับผู้เล่น (6) และส่งบอลต่อไปให้ผู้เล่น (5) และ (7)

รูปที่ 9 รูปแบบซิกดัมมี (6 dummy)

3.10 รูปแบบเซเวนส์เซอร์เคิล (7 circle) คือ การเล่นเพื่อเพิ่มจำนวนผู้เล่นฝ่ายรุกให้มากกว่าฝ่ายรับ โดยการอ้อมมารับบอล (Loop) จากนั้นผู้เล่นด้านใน จำนวน 2 คน ขยายออกเพื่อเพิ่มจำนวนผู้เล่น โดยมีลักษณะการเล่นดังนี้

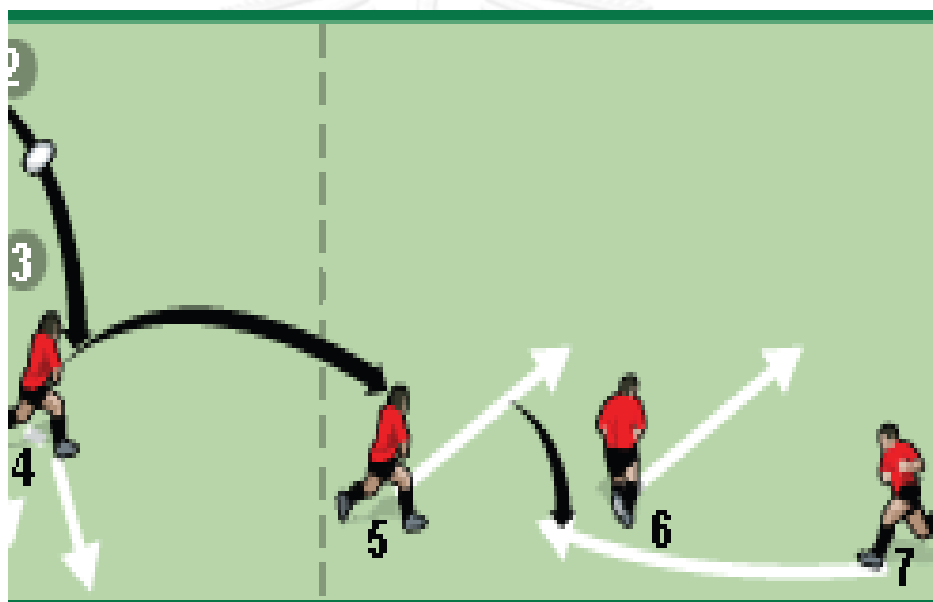
1. ผู้เล่น (4) วิ่งขึ้นตรง ส่งบอลให้กับผู้เล่น (7) ที่วิ่งตัดเข้ามารับบอลจากทางด้านนอก
2. ผู้เล่น (5) และ (6) วิ่งอ้อมไปทางด้านนอกผู้เล่น (7) พร้อมกัน
3. ผู้เล่น (4) วิ่งตัดทางด้านหลังไปรับบอลจากผู้เล่น (7) และส่งไปยังผู้เล่น (5) และ (6)

รูปที่ 10 รูปแบบเซเวนส์เซอร์เคิล (7 circle)

3.11 รูปแบบโบลต์ไซด์เซเวนส์สวิตช์ (Blindside 7 switch) คือ การทะลุฝ่ายป้องกันบริเวณกลางไลน์ป้องกันหรือบริเวณเขตกลางสนาม เป็นการเล่นที่ต้องใช้ผู้เล่นที่มีความแข็งแรง ที่จะสามารถฝ่าการแตกเกลีบบริเวณกลางไลน์ป้องกันได้ดี จะต้องสังเกตฝ่ายรับที่ตรงกับผู้เล่นที่จะขึ้นทะลุช่องว่าง ว่ามีการแตกเกลีบไม่ดีหรืออ่อนแอ และต้องสังเกตฝ่ายรับตามป้องกันผู้เล่นอื่นมากเกินไป จนทำให้เกิดช่องว่าง โดยการเล่นมีลักษณะการเล่นดังนี้

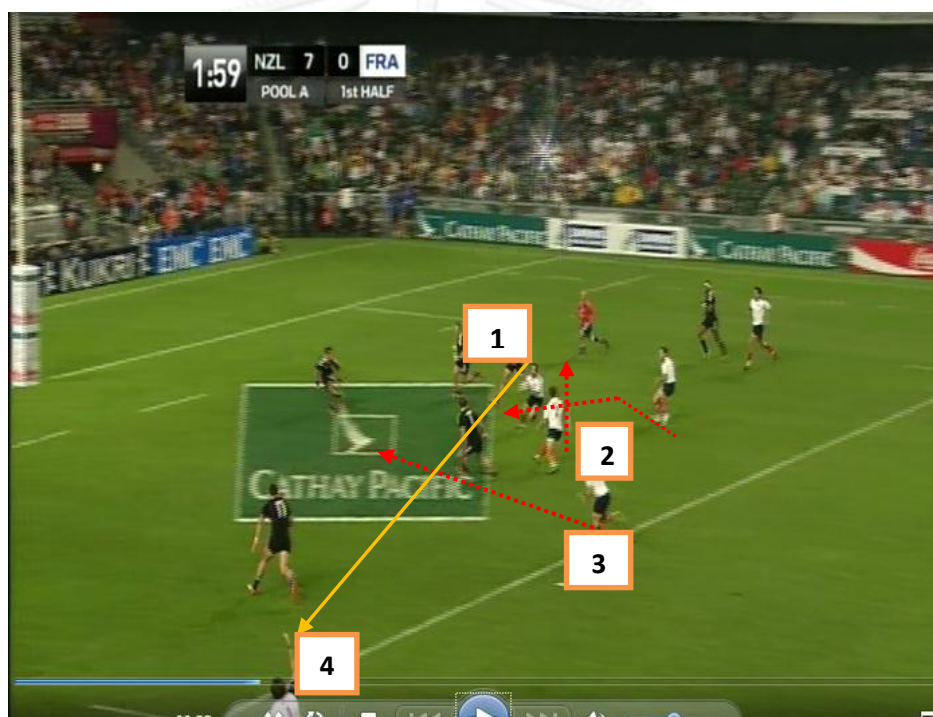
1. ผู้เล่น (5) เป็นผู้ครอบครองบอล
2. ผู้เล่น (5) และ (6) วิ่งขึ้นตรงและเปลี่ยนทิศทางเป็นวิ่งเฉียงไปทางด้านข้างพร้อมกัน
3. ผู้เล่น (5) ควรจะมีลักษณะหลอกจะส่งบอลให้ผู้เล่น (6) แต่ส่งบอลไปให้ผู้เล่น (7)
4. ผู้เล่น (7) วิ่งมาจากทางด้านหลังของผู้เล่น (6) และวิ่งตัดรับบอลแบบสวิชต์/คัท (Switch/Cut) กับผู้เล่น (5)

รูปที่ 11 รูปแบบโบลต์ไซด์เซเวนส์สวิตช์ (Blindside 7 switch)

3.12 รูปแบบสวิทช์มิส (Switch miss) คือ การเล่นที่มีการเคลื่อนที่หลอกให้ฝ่ายรับสับสนและเสียรูปแบบของการป้องกัน ทำให้เกิดพื้นที่ว่าง ซึ่งรูปแบบสวิทช์มิส (Switch miss) จะเป็นการเล่นที่ประสิทธิภาพได้ ในกรณีที่ผู้เล่นนั้นต้องการส่งบอลได้ในระยะไกล บอลที่ส่งไกลขึ้นจะทำให้ความพยายามในการป้องกันของฝ่ายรับหยุดลงหรือไม่สามารถวิ่งไปป้องกันผู้เล่นอื่นได้ทัน และผู้เล่นด้านนอกที่ไม่มีการป้องกัน ต้องมีความแข็งแรง ในการที่จะวิ่งผ่านการป้องกันของฝ่ายตรงข้ามหรือใช้ความเร็วเพื่อทะลุไปยังช่องว่างได้ โดยมีลักษณะการเล่น ดังนี้

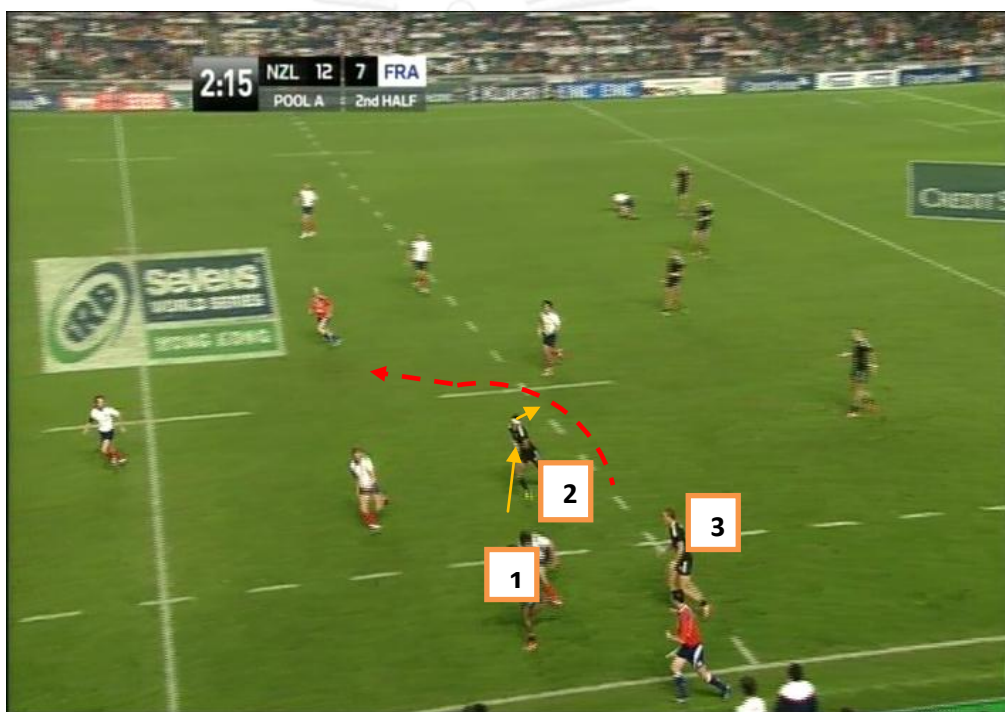
1. ผู้เล่น (1) ตัดเข้าหากันแบบสวิทช์ (Switch) และหลอกส่งกับผู้เล่น (2) แต่ส่งบอลข้ามไปยังผู้เล่น (4)
2. ผู้เล่น (3) วิ่งขึ้นตรงเหมือนรับบอลเพื่อดึงให้ผู้เล่นฝ่ายรับเข้าจับ
3. ผู้เล่น (1) ส่งบอลข้ามผู้เล่น (3) ไปยังผู้เล่น (4) ที่อยู่ไกลออกไปในพื้นที่ว่างไม่มีผู้ป้องกัน

รูปที่ 12 รูปแบบสวิทช์มิส (Switch miss)

3.13 รูปแบบมิสวันลูป (Miss 1 loop) คือ การส่งบอลไกลข้ามผู้เล่น (Miss) และผู้เล่นที่อยู่ด้านในวงอ้อม (Loop) เพิ่มผู้เล่นทางด้านนอกให้มีจำนวนมากกว่าฝ่ายรับ ซึ่งรูปแบบมิสวันลูป จะมีประสิทธิภาพได้ ในกรณีที่ ผู้เล่นมีความแข็งแรงสามารถฝ่าการป้องกันของฝ่ายตรงข้ามได้ และผู้ป้องกันผู้เล่น (3) มีการแตกเกล็ดไม่ดี แต่ต้องใช้ประโยชน์จากทักษะการวิ่งของผู้เล่นเคลื่อนที่ไปข้างหน้าพร้อมกัน เพื่อดึงฝ่ายตรงข้ามเข้ามาป้องกัน แล้วจึงส่งบอลให้ผู้เล่นอีกคนที่วิ่งแทรกขึ้นมาพบบอลขึ้นไปข้างหน้า ผู้ส่งบอลจะต้องมีความฉลาด ในการดึงผู้เล่นเข้ามาจับและส่งบอลอย่างรวดเร็วให้ โดยมีลักษณะการเล่น ดังนี้

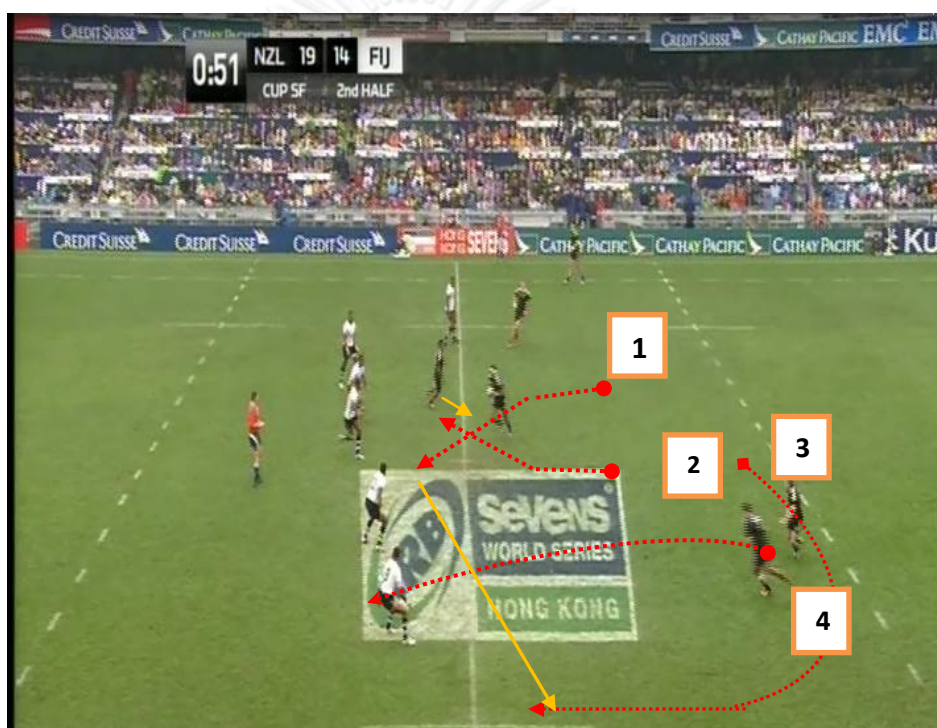
1. ผู้เล่น (1) ส่งบอลข้ามไปให้ผู้เล่น (3)
2. ผู้เล่น (3) วิ่งขึ้นตรงรับบอลจากผู้เล่น (1) และส่งบอลให้กับผู้เล่น (2) ที่วิ่งอ้อมมารับบอล
3. ผู้เล่น (2) วิ่งอ้อมไปรับบอลจากทางด้านหลังผู้เล่น (3) วิ่งผ่านไปยังช่องว่าง

รูปที่ 13 รูปแบบมิสวันลูป (Miss 1 loop)

3.15 รูปแบบสวิตช์เวลช์ออฟชั่น (Switch Welsh option) คือ การเล่นที่มีการเคลื่อนที่ของผู้เล่นจำนวน 4 คน เพื่อให้ฝ่ายรับสับสน เสียรูปแบบการป้องกันและทำให้เกิดช่องว่างในแนวการป้องกัน โดยการเล่นจะมีประสิทธิภาพได้ในกรณีที่ ผู้เล่นจะต้องวิ่งหลอกขึ้นตรงเหมือนจะรับบอล และมีผู้เล่นอื่นขยายเกมการรุกให้กว้างออก เพื่อเป็นการเพิ่มจำนวนผู้เล่นฝ่ายรุกให้มากกว่าฝ่ายรับ มีลักษณะการเล่น ดังนี้

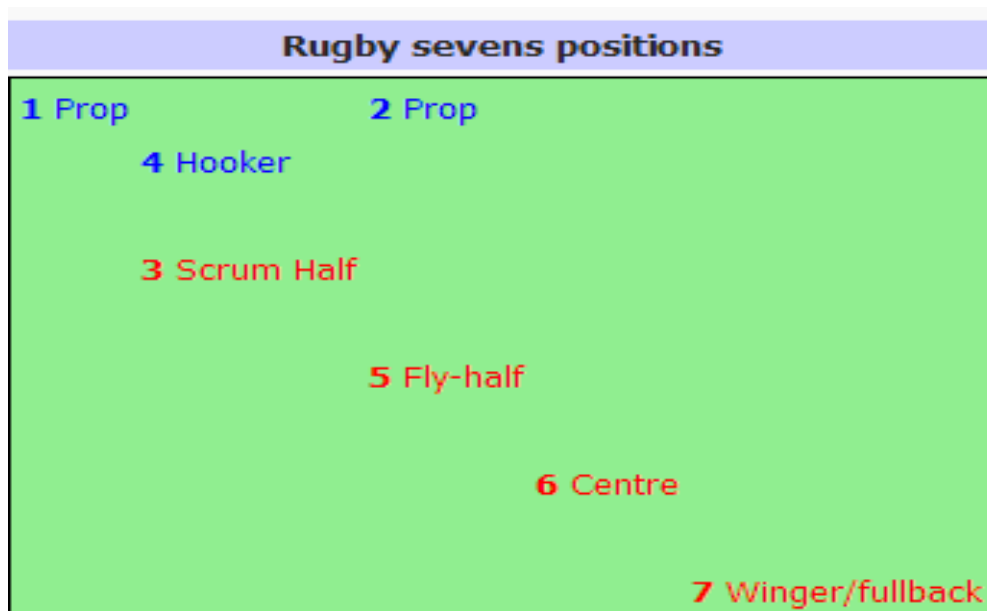
1. ผู้เล่น (1) และผู้เล่น (2) ตัดเข้าหากัน (Switch) และส่งบอลให้ผู้เล่น (2)
2. ผู้เล่น (2) รับบอลและวิ่งขึ้นตรงส่งบอลผ่านทางด้านหลังของผู้เล่น (4) ให้กับผู้เล่น (3)
3. ผู้เล่น (4) เป็นผู้เล่นที่อยู่ด้านนอกและวิ่งตรงขึ้นหลอกที่จะรับบอล
4. ผู้เล่น (3) วิ่งอ้อมผู้เล่น (4) เพื่อมารับบอลในพื้นที่ว่าง

รูปที่ 15 รูปแบบสวิตช์เวลช์ออฟชั่น (Switch Welsh option)

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรย์ที่ส่งผลให้การรุกได้ทรย์ในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน

4.1 ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรย์ในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน

รูปที่ 16 ตำแหน่งผู้เล่นในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน

กีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน จะประกอบด้วยกองหน้า จำนวน 3 ตำแหน่งและกองหลัง จำนวน 4 ตำแหน่ง ในการเข้าทำสกรัม (Scrum) จะประกอบด้วยผู้เล่นจากแต่ละทีม จำนวน 3 คน เนื่องจากลักษณะเกมการเล่นที่รวดเร็ว ผู้เล่นประเภท 7 คน มักจะเป็นผู้เล่นกองหลังหรือตำแหน่งลูสฟอว์เวิร์ด (Loose Forward) ในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 15 คน

4.1.1 ตำแหน่งพร็อพซ้าย (Left Prop) คือ ตำแหน่งผู้เล่นกองหน้าในขณะที่เข้าสกรัม (Scrum) จะอยู่ทางด้านซ้ายของตำแหน่งฮุกเกอร์ (Hooker) มีหน้าที่บุกทะลวงแนวกองหน้าหรือกองหลังของฝ่ายตรงข้าม ซึ่งต้องมีร่างกายที่แข็งแกร่ง สมรรถภาพทางกายที่ดี

4.1.2 ตำแหน่งพร็อพขวา (Right Prop) คือ ตำแหน่งผู้เล่นกองหน้าในขณะที่เข้าสกรัม (Scrum) จะอยู่ทางด้านขวาของตำแหน่งฮุกเกอร์ (Hooker) มีหน้าที่บุกแนวป้องกันของกองหน้าหรือกองหลังฝ่ายตรงข้าม ซึ่งต้องมีร่างกายที่แข็งแรง สมรรถภาพทางกายที่ดี

4.1.3 ตำแหน่งฮุกเกอร์ (Hooker) คือ ตำแหน่งผู้เล่นกองหน้าในขณะที่เข้าสกรัม (Scrum) จะอยู่ตรงกลางระหว่างพร็อพซ้าย (Left Prop) และพร็อพขวา (Right Prop) มีหน้าที่เขี่ยบอลเมื่อเข้าสกรัม (Scrum) มีหน้าที่บุกแนวป้องกันของกองหน้าหรือกองหลังฝ่ายตรงข้าม ต้องมีร่างกายที่แข็งแรง สมรรถภาพทางกายที่ดี

4.1.4 ตำแหน่งสกรัมฮาล์ฟ (Scrumhalf) คือ ตำแหน่งผู้เล่นที่มีหน้าที่เชื่อมระหว่างกองหน้ากับกองหลังเข้าด้วยกัน ตำแหน่งผู้เล่นนี้จำเป็นต้องมีความคล่องตัวสูงตัดสินใจรวดเร็ว มีประสาทและไหวพริบดี ทักษะส่งบอลดี

เจริญ แสนภักดี (2526) กล่าวไว้ว่า ในรักบี้ฟุตบอลประเภท 15 คน ตำแหน่งสกรัมฮาล์ฟ (Scrumhalf) จะต้องมีความแข็งแรง คล่องแคล่วองไว รับ-ส่ง บอลดี มีความเข้าใจในรูปแบบ ระหว่างการเล่น ของทั้งกองหน้าและกองหลัง สามารถเปลี่ยนแปลงการเล่นอย่างรวดเร็วในการแข่งขันได้ และสามารถสร้าง โอกาสที่จะทำให้ทีมได้เปรียบอยู่เสมอ หน้าที่สำคัญของตำแหน่งสกรัมฮาล์ฟ (Scrumhalf) คือ จะต้องส่งบอล ออกไปยังผู้เล่นอื่น หรือตัดสินใจที่จะนำบอลขึ้นไปเอง โดยเมื่อตัดสินใจแล้วจะต้องกระทำด้วยความเร็วสูงสุด ทะลุผ่านช่องว่างทางด้านข้างของสกรัม (Scrum) และเมื่อตำแหน่งสกรัมฮาล์ฟ (Scrumhalf) ทะลุผ่านการ ป้องกันภายในเขต 22 เมตรของฝ่ายรับ จะต้องมุ่งหมายที่จะทะลุเข้าทำหรือด้วยตนเองเสมอ โดยมีการตาม ช่วยเหลือจากตำแหน่งอื่นที่ตามสนับสนุน และตำแหน่งสกรัมฮาล์ฟ (Scrumhalf) จะต้องดำเนินการเล่นให้เป็น ประโยชน์กับทีมมากที่สุด แม้ในบางครั้งสถานการณ์ที่กระทำนั้นอาจจะไม่เหมาะสมและตำแหน่งสกรัมฮาล์ฟ (Scrumhalf) ต้องสามารถกระทำการเล่นเพื่อเปลี่ยนจากการเป็นฝ่ายรับให้กลับเป็นฝ่ายรุกอยู่ตลอดเวลาการแข่งขัน

4.1.5 ตำแหน่งฟลายฮาล์ฟ (Fly-half) คือ ตำแหน่งผู้เล่นมีหน้าที่เป็นผู้นำกองหลังในเกมรุก และเกมรับ ซึ่งจะต้องเป็นผู้ที่มีไหวพริบและสามารถอ่านเกมการเล่นได้เป็นอย่างดี รับ-ส่ง บอลได้เป็นอย่างดี ฉลาดในการหลอกคู่ต่อสู้

เจริญ แสนภักดี (2526) กล่าวไว้ว่า ในรักบี้ฟุตบอลประเภท 15 คน ตำแหน่งฟลายฮาล์ฟ (Fly-half) เป็นตำแหน่งในการควบคุมแผนการรุก เป็นผู้เล่นที่จะต้องตัดสินใจได้ว่าจะดำเนินการรุกต่อไปด้วยกลยุทธ์ใด หน้าที่ของตำแหน่งฟลายฮาล์ฟ (Fly-half) คือ การนำกองหลังเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างมีประสิทธิภาพ ต้อง เปลี่ยนแปลงวิธีการเล่นตลอดการแข่งขัน เพื่อให้ฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถคาดเดาการเล่นได้ และต้องมีความ แน่นนอนในการรับ-ส่งบอล

4.1.6 ตำแหน่งเซ็นเตอร์ (Centre) คือ ตำแหน่งผู้เล่นที่มีความเร็วสูง มีความแน่นอนในการ เข้าแทคเกิลคู่ต่อสู้ รับ-ส่งบอลได้ดี ฉลาดในการหลอกและสามารถดึงคู่ต่อสู้ให้เข้าป้องกัน จากนั้นจึงส่งบอล ออกอย่างรวดเร็วได้อย่างชำนาญ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เล่นถัดไปเข้าทำคะแนนได้อย่างสะดวก

เจริญ แสนภักดี (2526) กล่าวไว้ว่า ในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 15 คน ตำแหน่งเซ็นเตอร์ (Centre) ต้องเป็นผู้เล่นที่มีความสามารถ ในการสังเกตเหตุการณ์รอบข้างได้ดี มีความชำนาญในการหลบหลีก สามารถ อ่านเกมการเล่นของคู่ต่อสู้ได้ดี สามารถดึงคู่ต่อสู้ให้เข้าป้องกันแล้วจึงส่งบอลออกได้เป็นอย่างดี

4.1.7 ตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger) คือ ตำแหน่งผู้เล่นที่มีความเร็วสูงกว่าทุกตำแหน่ง และสามารถอ่านเกมของคู่ต่อสู้ได้ ซึ่งจะเป็นแนวทางที่จะทำให้เกมการเล่นได้อย่างถูกต้อง

เจริญ แสนภักดี (2526) กล่าวไว้ว่า ในรักบี้ฟุตบอลประเภท 15 คน ตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger) เป็น ตำแหน่งที่ถูกคาดหวังในการทำทริ้มมากที่สุด โดยการวิ่งด้วยความเร็วอย่างเต็มที่ไปสู่เส้นเขตประตูของฝ่ายรับ ตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger) เป็นตำแหน่งที่มีโอกาสการทำทริ้มมากกว่าตำแหน่งอื่นในทีม พยายามสร้างพื้นที่ สำหรับการวิ่งไปสู่เขตประตูให้มากที่สุด

4.2 เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรย์ในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน

Hillman (2010) กล่าวไว้ว่า เทคนิคหรือทักษะที่สำคัญของกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ประกอบด้วย 4 หลักใหญ่ คือ

4.2.1 เทคนิคหลบหลีก (Evasion) เป็นการหลบหลีกคู่ต่อสู้ที่เข้าป้องกันหรือทำให้ฝ่ายรับเสียสมดุล ซึ่งการหลบหลีกต้องอาศัยความสมดุลของร่างกาย ผู้เล่นควรจะสามารถเปลี่ยนทิศทางได้ด้วยความเร็ว และเพิ่มความเร็วขึ้นหลังจากที่ทำการหลบหลีก เพื่อทะลุผ่านแนวการป้องกันของคู่ต่อสู้ ทั้งนี้ผู้เล่นต้องมีความเชื่อมั่น แม้ว่าในบางครั้งจะดูเหมือนการหลบหลีกนั้นจะไม่ประสบความสำเร็จ เพราะเมื่อมีความผิดพลาดเกิดขึ้น ผู้เล่นนั้นควรที่สามารถชนปะทะ และครอบครองบอลเดินไปข้างหน้า เพื่อรอผู้เล่นที่ตามสนับสนุนเข้าช่วยเหลือ ในบางครั้งอาจจะผ่านการป้องกันไปได้ซึ่งมีโอกาสที่จะได้ทำทรย์ทันที

ประเทือง จันทราภา (มปป.) กล่าวไว้ว่า เทคนิคการหลบหลีก (Evasion) มีอยู่ 4 วิธีใหญ่ๆ ที่จะทำใ้คู่ต่อสู้ที่เข้ามาทำการแทคเกิ้ลไม่ได้ผล ประกอบด้วย การเปลี่ยนช่วงก้าววิ่ง (Change pace) การหลบเฉียง (Side-step) การเอี้ยวหลบ (Swerve) และการแฮนด์ออฟ (Hand off)

รูปที่ 17 การหลบเฉียง (Side-step)

การหลบเฉียง (Side-step) หมายถึง การหลอกเปลี่ยนทิศทางอย่างรวดเร็ว โดยการถีบเท้าออกจากทิศทางที่มุ่งหน้าไปในครั้งแรก จากนั้นเปลี่ยนทิศทางวิ่งใหม่อย่างรวดเร็ว วิธีนี้จะทำให้ฝ่ายป้องกันเสียการทรงตัวและแทคเกิ้ลผิดพลาด

เบญจพล เบญจพลากร (2549) กล่าวไว้ว่า การวิ่งหลบเฉียง (Side-step) ผู้เล่นควรที่จะลดความเร็วลงเล็กน้อยก่อนที่จะมีการเปลี่ยนทิศทาง ซึ่งการเปลี่ยนทิศทางในขณะที่วิ่งด้วยความเร็วสูงจะกระทำได้ยากมาก อย่างไรก็ตาม ผู้เล่นที่มีกำลังขาและสปริงข้อเท้าที่ดี จะสามารถเปลี่ยนทิศด้วยความเร็วได้

รูปที่ 18 การเอี้ยวหลบ (Swerve)

การเอี้ยวหลบ (Swerve) หมายถึง การเอนตัวหลบหลีกคู่ต่อสู้ แล้ววิ่งไปในทิศทางเดียวกัน โดยการไขว้ขาไปในทิศทางที่เอนตัวหลบ

เบญจพล เบญจพลากร (2549) กล่าวไว้ว่า การวิ่งผ่านฝ่ายป้องกัน ที่ประกอบด้วยการเล่นหลอกล่อและความเร็วของผู้ครอบครองบอล หากทำสำเร็จจะทำให้ผู้เล่นฝ่ายป้องกันหลงทิศทาง และมีระยะห่างจากผู้ครอบครองบอลมาก แม้ว่าการวิ่งเอี้ยวหลบ (Swerve) จะมีวิธีทำที่ง่าย แต่ผู้ที่ทำได้ดีนั้น จะต้องมีความเร็ว และสามารถกะระยะที่เหมาะสมในการเริ่มเปลี่ยนทิศทาง

รูปที่ 19 การแฮนด์ออฟ (Hand off)

การแฮนด์ออฟ (Hand off) หมายถึง การใช้มือยันหรือผลักคู่ต่อสู้ที่จะเข้าแทคเกิล เพื่อให้ฝ่ายตรงข้ามเสียการทรงตัวและแทคเกิลผิดพลาด

เบญจพล เบญจพลากร (2549) กล่าวไว้ว่า การทำแฮนด์ออฟ (Hand off) เป็นวิธีสกัดกั้นผู้เล่นฝ่ายตรงข้าม ไม่ให้เข้ามาแทคเกิลถึงตัวผู้ครอบครองบอลได้ ซึ่งจะมีประโยชน์อย่างมากกับผู้เล่นที่มีความเร็วไม่มาก

รูปที่ 20 เทคนิคออฟโหลด (Offload)

4.2.2 เทคนิคออฟโหลด (Offload) เป็นการทำงานอย่างหนักของผู้เล่นที่ถูกแทคเกิล ซึ่งการเข้าทำการปะทะ ควรลดความเร็วลงหรือหยุด เพื่อให้ร่างกายมีความสมดุลและมั่นคง จากนั้นใช้มือข้างใดข้างหนึ่งหรือใช้มือทั้งสองในการส่งบอล โดยการออฟโหลดด้านนอกหรือด้านที่ทำการส่งบอลออกไปได้ยากนั้น ผู้ครอบครองบอลควรที่จะตัดสินใจเลือกข้างใดข้างหนึ่งก่อนจะเข้าปะทะ และส่งบอลไปให้ผู้เล่นที่ตามสนับสนุนอย่างรวดเร็ว

รูปที่ 21 เทคนิครับ-ส่ง (Catching-Passing)

4.2.3 เทคนิครับ-ส่ง (Catching-Passing) โดยส่วนใหญ่กีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนจะเป็นการส่งบอลแบบสปินส์หรือการส่งลูกหมุน เป็นการส่งที่มีความเร็วและแรง ทำให้ส่งบอลได้ในระยะไกล ในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน มีระยะการยืนหรือพื้นที่ในการเล่นมาก ผู้เล่นจึงต้องสามารถส่งบอลออกไลน์ระยะไกลในบางโอกาสได้ การส่งลักษณะนี้จึงเหมาะกับกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนมากที่สุดและการรับก็มีความสำคัญเช่นกัน เพราะเมื่อมีการรับผิดพลาด นั้นหมายความว่าต้องเสียการครอบครองบอลให้ฝ่ายตรงข้ามทันที

เบญจพล เบญจพลากร (2549) กล่าวไว้ว่า การรับ-ส่ง เป็นทักษะที่สำคัญหรือเรียกได้ว่าเป็นหัวใจของการเล่นรักบี้ฟุตบอลเพราะประสิทธิภาพของการรับ-ส่งจะส่งผลกระทบต่อการเล่นและประสิทธิภาพของทีม โดยผู้เล่นทุกคนมีโอกาสรับ-ส่งบอลอยู่ทุกขณะ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ การรับ-ส่งเป็นหน้าที่หลักของผู้เล่นทุกคน ดังนั้นผู้เล่นทุกคนต้องมีการฝึกซ้อมทักษะการรับ-ส่งบอลอย่างสม่ำเสมอ

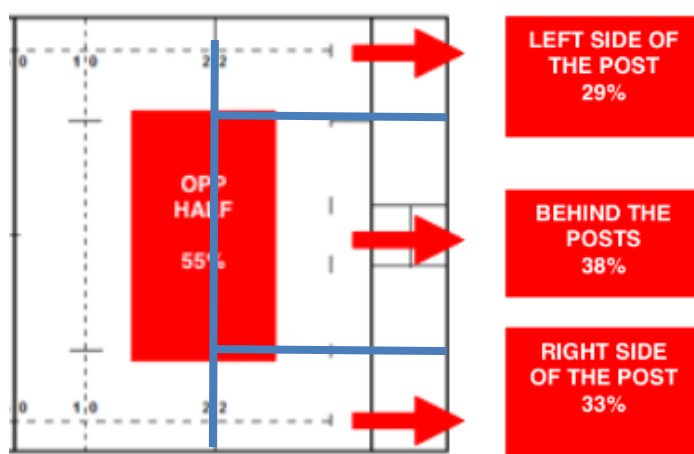

รูปที่ 22 เทคนิคเตะ (Kick)

4.2.4 เทคนิคเตะ (Kick) การเตะมีบทบาทสำคัญ ในการรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน เช่น เตะเพื่อทำคะแนน เตะเพื่อสร้างความกดดัน การเตะเพื่อลดความกดดันของฝ่ายตรงข้ามเมื่ออยู่ใกล้เขตประตูของตนเอง การเตะลูกโทษสามารถเตะไปสัมผัสกับเส้นออกด้านข้าง จะได้รับการครอบครองบอลเข้าแถวทุ่ม (Lineout) โดยจะได้เปรียบทางด้านพื้นที่และได้ครอบครองบอล การเตะผ่านเส้นออกทางด้านข้างเป็นการลดความกดดันที่จะให้การเล่นนั้นช้าลง หรือการเตะชิพที่นิยมใช้ในรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน เพราะมีพื้นที่ในสนามมาก ผู้เล่นจึงสามารถเตะบอลข้ามศีรษะผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามไปยังพื้นที่ว่างแล้ววิ่งตามเก็บบอลหรือเตะให้เพื่อนร่วมทีมเพื่อทำทริย

ประเทือง จันทราภา (มปป.) กล่าวไว้ว่า จุดมุ่งหมายของการเตะชิพ คือ ต้องการให้บอลข้ามศีรษะคู่ต่อสู้ที่วิ่งเข้ามาป้องกัน โดยการเตะข้ามศีรษะอย่างรวดเร็ว ระยะเวลาที่บอลลอยไปข้างหน้า ต้องพอดีกับผู้เล่นหรือผู้เล่นอื่นที่จะตามไปให้รับบอลก่อนบอลจะตกถึงพื้นสนาม หรือเมื่อถ้าตกพื้นสนามแล้วกระดอนเพียงครั้งเดียว การใช้วิธีเตะ จะกระทำก็ต่อเมื่อผู้เล่นนั้นมีความเร็วและมีพื้นที่ว่างสำหรับการวิ่งไปรับบอลเล่นต่อ หรือจะกระทำต่อเมื่อสังเกตได้ว่าการพบบอลขึ้นไปข้างหน้าหรือการส่งลูกออกไลน์จะไม่ประสบความสำเร็จถ้าดำเนินการเล่นต่อไป อีกกรณี คือ เมื่อบอลสั้น การบังคับบอลจะกระทำไต่ยาก การส่งบอลต่อไปอาจเป็นอันตรายสำหรับทีม แต่เมื่อบอลสั้นก็เชื่อว่าจะสามารถเตะบอลทุกครั้งได้ ฉะนั้นการตัดสินใจว่าจะกระทำอย่างไร จึงขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในขณะนั้น ความสามารถของทีมและรูปแบบ แบบแผนการเล่นของทีม

Hillman (2010) กล่าวไว้ว่า ในไลน์การรุก การเตะลงพื้นสนามและตามเก็บบอล จะดีกว่าการที่ถูกฝ่ายตรงข้ามกดดันแล้วเสียการครอบครองบอลในเขตแดนตนเอง ในช่วงของการรุกผู้เล่นอาจจะใช้การเตะชิพไปยังพื้นที่ว่างด้านหลังที่ไม่มีผู้ป้องกัน แล้ววิ่งตามเก็บบอลดำเนินการรุกต่อเพื่อทำทริย โดยผู้เล่นจะต้องยอมรับความเสี่ยง ที่จะเสียการครอบครองบอลให้กับฝ่ายตรงข้ามหรืออาจจะเสียทริยในพื้นที่เมื่อมีการเตะผิดพลาด

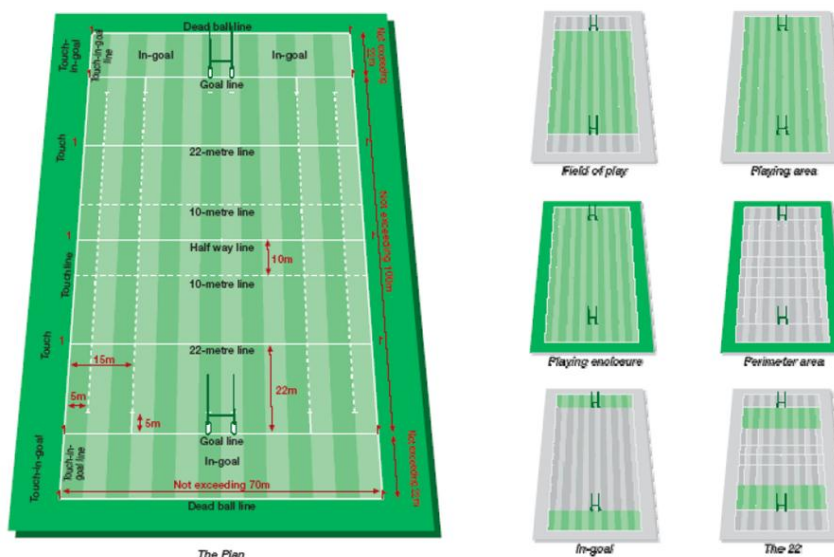
รูปที่ 23 ผลการวิเคราะห์พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้เหรียญ International Rugby Board (2011)

4.3 พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้เหรียญ

Hillman (2010) กล่าวว่า การเตะประตูภายใต้กฎของรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ไม่มีการตั้งเตะ ดังนั้นการเตะลูกโทษเพื่อทำประตูจะต้องใช้การเตะลูกพร้อม (Drop kick) โค้ชจำนวนมากยอมรับว่าบางครั้งการเตะลูกพร้อม (Drop kick) เพื่อทำประตูในขณะใกล้หมดเวลาการแข่งขัน เป็นการเพิ่มคะแนนที่ทำให้ผลการแข่งขันเปลี่ยนแปลงได้

จากผลการวิเคราะห์พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้เหรียญในเขตประตูหรือหลังเขตประตู ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ในภาพรวมของทุกทีมที่เข้าร่วมการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน รายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011 โดย International Rugby Board (2011) สหพันธ์รักบี้ฟุตบอลนานาชาติ แสดงให้เห็นว่าเกิดขึ้นในพื้นที่ด้านซ้ายเขตประตู ร้อยละ 29 เกิดขึ้นในพื้นที่กลางเขตประตู ร้อยละ 38 และเกิดขึ้นในพื้นที่ด้านขวาเขตประตู ร้อยละ 33

พื้นที่หรือเขตแดนต่างๆของสนามรักบี้ฟุตบอล

รูปที่ 24 พื้นที่หรือเขตแดนต่างๆของสนามรักบี้ฟุตบอล

1. สนาม (The ground) คือ พื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับการเล่นทั้งหมด ประกอบด้วย สนามเล่น (The Field of Play) คือ พื้นที่ระหว่างเส้นเขตประตูกับเส้นข้างสนาม ซึ่งเส้นทั้งสองนี้ไม่นับเป็นส่วนหนึ่งของสนามเล่น
2. พื้นที่การเล่น (The Playing Area) คือ สนามการเล่น รวมทั้งพื้นที่ในเขตประตู แต่ไม่รวมเส้นข้างสนามเส้นข้างสนามในเขตประตู และเส้นบอลตายบริเวณรอบๆ
3. พื้นที่การเล่น (The Playing Enclosure) คือ พื้นที่รอบๆ พื้นที่การเล่น และบริเวณพื้นที่ว่างรอบสนามอย่างน้อย 5 เมตร
4. เส้นบอลตาย (Dead ball Line) เป็นเส้นด้านหลังท้ายสุดของสนามทางด้านยาว โดยมีความยาวจากเส้นประตูไม่เกิน 22 เมตร หากผู้เล่นฝ่ายรุกทำบอลออกเส้นเขตเส้นบอลตายนี้ ด้วยวิธีใดก็ตาม ฝ่ายรับก็จะได้เปิดเกมเล่นจากการเตะลูกพร้อม (Drop kick) หลังเส้น 22 เมตร
5. ประตู (Goal) ประตูรักบี้ฟุตบอลจะมีลักษณะเหมือนอักษรตัว H ของภาษาอังกฤษ ประตูรักบี้ฟุตบอลมีไว้เพื่อเตะเปลี่ยนท่าคะแนนเพิ่มหลังจากการทำทริย์ได้ โดยจะต้องเตะให้บอลลอยข้ามคานที่มีความสูงจากพื้นสนาม 10 ฟุตและอยู่ระหว่างหัวเสาทั้ง 2 ข้างที่จะยื่นขึ้นไปอย่างน้อยที่สุด ข้างละ 1 ฟุต แต่ความยาวจะเท่าใดนั้นขึ้นอยู่กับฝ่ายการจัดการแข่งขันกำหนดขึ้น
6. เส้นประตู (Gold line) เส้นประตูจะมีความยาวเท่ากับความกว้างของสนามและขนานกับเส้นสุดท้ายหรือเส้นบอลตาย โดยแนวเส้นประตูจะมีประตูตั้งอยู่บริเวณกึ่งกลางของเส้น ถ้าผู้เล่นสามารถนำบอลไปวางหรือเตะบนเส้นประตูหรือเสาประตูจะถือว่าสามารถทำทริย์ได้สำเร็จ
7. เขตประตูหรือเขตประตู (In Goal) เป็นพื้นที่ที่ล้อมรอบไปด้วยเส้นเส้นบอลตาย เส้นประตูและเส้นออกด้านข้างซึ่งในพื้นที่นี้ถ้าผู้เล่นฝ่ายรุกสามารถนำบอลไปวางหรือเตะในบริเวณพื้นที่นี้ก็จะถือว่าสามารถทำ

ทริย์ได้สำเร็จแต่ถ้าผู้เล่นฝ่ายรับมีเหตุการณ์บีบบังคับที่ต้องนำบอลเตะในพื้นที่เขตประตูของฝ่ายตนเอง ก็จะไปทำสกอร์บริเวณเส้น 5 เมตร โดยฝ่ายรุกจะได้ใส่บอลเริ่มเล่น

8. ธงมุมเสา (Comer Flag) ธงมุมเสาจะปักอยู่บริเวณมุมปลายเส้นประตูทั้ง 2 ข้าง ฝ่ายละ 2 ผืนทั้งฝ่ายรุกและฝ่ายรับ ธงจะปักอยู่ด้านนอกของเส้น ถ้ามีผู้เล่นฝ่ายใดชนธงก่อนทำทริย์จะถือว่ามีการทำบอลออกในเขตประตู

9. เขต 22 เมตร (22 M.Area) บริเวณที่ล้อมรอบไปด้วยเส้นประตูกับเส้น 22 เมตรและเส้นออกทางด้านข้างทั้ง 2 ด้าน

10. เส้น 22 เมตร (22 M.Line) เส้นที่ขนานกับเส้นประตูความยาวเท่ากับสนามทางด้านกว้างโดยขนานและห่างจากเส้นประตู 22 เมตร จากเส้น 22 เมตรห่างออกไป 1 เมตรจะมีธงปักไว้ข้างละ 1 ผืน เรียกว่า ธงเส้น 22 เมตร

11. เส้น 10 เมตร (10 M.Line) ขนานระหว่างเส้น 22 เมตรกับเส้นแบ่งครึ่งสนามโดยห่างจากเส้นแบ่งครึ่งสนาม 10 เมตร การเตะบอลเริ่ม จะเตะบริเวณจุดกึ่งกลางสนาม โดยจะต้องทำการเตะให้ผ่านเข้าไปในเส้น 10 เมตร แต่ถ้าเตะไม่ผ่านเส้น 10 เมตรฝ่ายรับมีการรับบอลก่อนถึงเส้น 10 เมตร ก็สามารถเล่นต่อได้เลยหรือในกรณีที่เตะ เริ่มเล่นแล้วออกจากสนามโดยไม่ตกลงในบริเวณสนาม ฝ่ายรับจะได้การครอบครองบอลจากลูกกินเปล่าเพื่อเริ่มเล่นจากจุดกึ่งกลางสนาม

12. ธงเส้น 22 เมตร (22 M. Flag) ธงที่ปักอยู่ทั้ง 2 ข้างของเส้น 22 เมตรและห่างออกไปข้างละ 1 เมตร

13. จุดกึ่งกลางสนาม คือ จุดกึ่งกลางของเส้นแบ่งครึ่งสนาม ใช้สำหรับการเตะบอลเริ่มเล่น

14. ธงเส้นแบ่งครึ่งสนาม คือ ธงที่ปักอยู่ทั้ง 2 ข้างของเส้น 22 เมตรและห่างออกไปข้างละ 1 เมตร

15. เส้น 5 เมตร (5 M.Line) เป็นเส้นที่ขนานตามความยาวของเส้นออกด้านข้างสนามจากเส้นประตูของฝ่ายรุกถึงเส้นประตูของฝ่ายรับและไม่เข้าไปในเขตประตู ห่างจากเส้นเส้นออกด้านข้างสนาม 5 เมตร โดยจะใช้สำหรับกรณีที่มีการนำบอลหรือบอลออกนอกสนาม จากนั้นจะมีการเปลี่ยนการครอบครองบอลโดยผู้ที่ทำบอลออกจะเสียการครอบครองบอลให้อีกฝ่ายทำแถวทุ่มในเส้น 5 เมตร โดยห้ามล้ำเข้าไปในเขตเส้น 5 เมตรถึงเส้นออกด้านข้างสนาม

16. เส้นออกในเขตประตู เส้นที่ปิดด้านข้างของเขตการทำทริย์โดยมีความยาวต่อจากเส้นบอลออกด้านข้างและตั้งฉากกับเส้นประตูไม่เกิน 22 เมตร

17. เส้นออกด้านข้างหรือเส้นข้าง เป็นเส้นเดียวกับเส้นออกในเขตประตูแต่เส้นออกด้านข้างจะตั้งฉากกับเส้นประตูและเริ่มจากจุดปลายของเส้นประตูของอีกฝั่งไปยังอีกฝั่งโดยมีเส้นทอดขนานกันทางยาวของสนามทั้ง 2 ด้าน เส้นนี้ถูกกำหนดขึ้นเมื่อกรณีฝ่ายใดมีการทำบอลออกหรือพบบอลออกนอกเส้นออกด้านข้างหรือเส้นข้างก็จะเสียการครอบครองบอลให้อีกฝ่ายได้ทำแถวทุ่มตรงบริเวณที่บอลออก

4.4 สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรี

4.4.1 กลุ่มยื้อแย่งรัค/กลุ่มยื้อแย่งโมล (Ruck/Mual)

เบญจพล เบญจพลากร (2549) กล่าวว่า ทั้งกลุ่มยื้อแย่งรัคและกลุ่มยื้อแย่งโมล (Ruck/Mual) เกิดขึ้นจากการที่ผู้ครอบครองบอลถูกแตกเกลและผู้เล่นคนอื่นในทีม ผู้ถูกแตกเกลและผู้แตกเกล เข้ามาสร้างกลุ่มยื้อแย่งขึ้น โดยมีบอลเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญ ส่วนผู้เล่นที่ตามมาช่วยเหลือจะต้องวิ่งเข้ามา จากด้านหลังเท้าสุดท้าย ของผู้เล่นคนสุดท้ายฝ่ายตนที่เข้าร่วมกลุ่มยื้อแย่ง

Hillman (2010) กล่าวว่า ถ้าทีมมีความแข็งแรงทางด้านร่างกาย ควรใช้การปะทะบริเวณกลางสนาม แยกการป้องกันของฝ่ายตรงข้ามออกจากกัน เมื่อมีผู้เล่นเข้าปะทะและส่งบอลออกได้ ต้องรุกต่อเนื่องทั้งด้านซ้ายและขวา สร้างเส้นลำหน้าจากการสร้างกลุ่มยื้อแย่งรัค (Ruck) และดึงฝ่ายตรงข้ามเข้ามารวมแล้วจึงส่งบอลออกไลน์

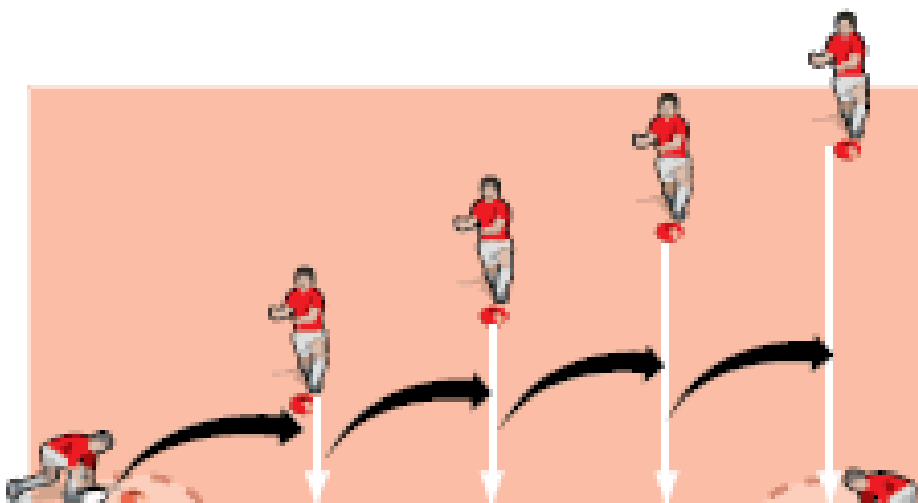
รูปที่ 25 สถานการณ์กลุ่มยื้อแย่งรัค/ กลุ่มยื้อแย่งโมล (Ruck/Mual)

4.4.2 การเปลี่ยนการครอบครองบอล (Turnover) คือ การแย่งบอลจากฝ่ายตรงข้ามหรือการได้สิทธิ์ครอบครองบอลเล่นต่อเนื่อง เนื่องจากฝ่ายตรงข้ามทำผิดกติกาเกิดขึ้น

รูปที่ 26 สถานการณ์เปลี่ยนการครอบครองบอล (Turnover)

Hillman (2010) กล่าวว่า ถ้าทีมมีสมรรถภาพที่ดี สามารถที่หยุดป้องกัน โดยใช้เทคนิคการแทคเกิลระดับต่ำ และลูกขึ้นยืนด้วยเท้าทั้ง 2 ข้างอย่างรวดเร็ว จากนั้นเก็บบอล เพื่อสร้างโอกาสในการเปลี่ยนการครอบครองบอลทันที

รูปที่ 27 สถานการณ์การเล่นต่อเนื่อง (Continued play)

4.4.3 สถานการณ์การเล่นต่อเนื่อง (Continued play) เป็นการเปิดเกมการเล่นโดยมีการครอบครองบอลด้วยการส่งหรือรับบอลที่มากกว่า 4 ครั้งหรือมากกว่า 4 การครอบครองบอล

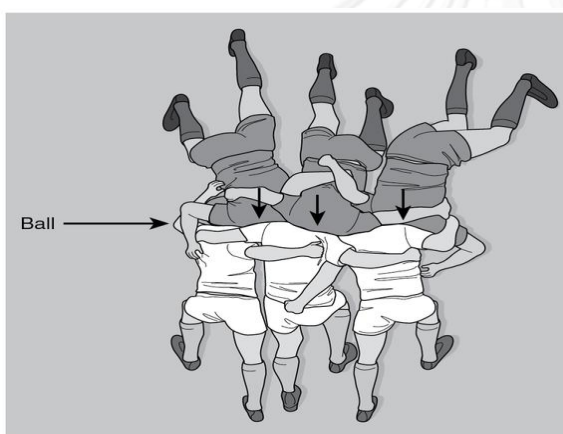
เบญจพล เบญจพลากร (2549) กล่าวว่า การจะรอให้ฝ่ายตรงข้ามเล่นผิดพลาด แล้วค่อยฉกฉวยโอกาสในการทำรายนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้น้อยมากหรืออาจไม่เกิดขึ้นเลย เมื่อเป็นเช่นนั้น ทีมจะต้องสร้างโอกาสในการทำคะแนนจากการเล่นต่อเนื่อง ที่ทำให้ฝ่ายป้องกันไม่สามารถจะเตรียมการป้องกันให้รัดกุมได้

4.4.4 สถานการณ์การตั้งเล่นใหม่ (Set piece)

Hillman (2010) กล่าวว่า การตั้งเล่นใหม่ (Set piece) ประกอบด้วย 4 หลักใหญ่ ในการเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน คือ เตะเริ่มเล่น (Kick off) สกรัม (Scrum) แกวท่อม (Lineout) และลูกโทษ (Penalty) สถานการณ์เหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน โดยจะต้องสร้างการได้เปรียบจากสถานการณ์ต่างๆตั้งแต่เริ่มเล่นเพื่อให้เป็นฝ่ายครอบครองบอล

รูปที่ 28 ตะเริ่มเล่น (Kick off)

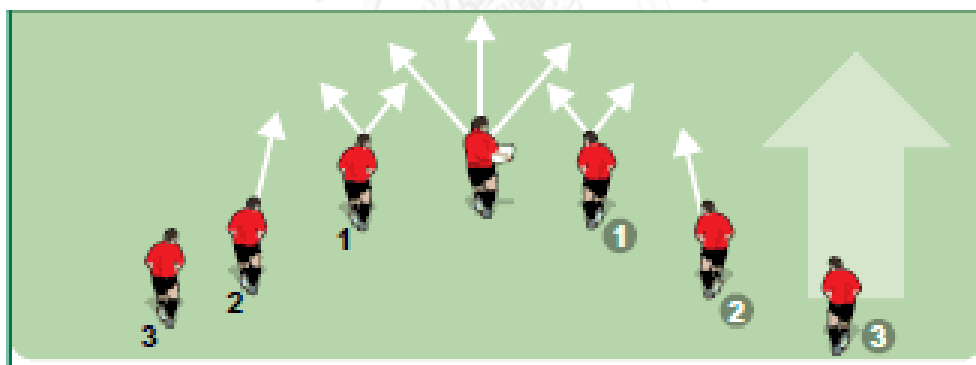
รูปที่ 29 สกริม (Scrum)

สกริม (scrum) จะเกิดขึ้นได้เมื่อเกิดการกระทำผิดกติกาหรือหยุดการเล่น การทำสกริมจะต้องใกล้จุดเกิดเหตุในสนาม โดยแต่ละฝ่ายจะมีผู้เล่น 3 คน ตำแหน่งกองหน้า หรือพซ้าย (Left Prop) ฮุคเกอร์ (Hooker) หรือพขวา (Right Prop) โดยจะต้องสอดแขนมัดกันและสอดศีรษะเข้าช่องระหว่างกัน โดยมีตำแหน่งสกริม ฮาล์ฟ (Scrumhalf) เป็นผู้ใส่บอลและตำแหน่งฮุคเกอร์ (Hooker) ใช้เท้าขยี้แย่งบอลและดำเนินเกมการรุก

รูปที่ 30 แแถวทุ่ม (Lineout)

แถวทุ่ม (Lineout) หลังจากผู้เล่นทั้งสองฝ่ายกระทำการเตะหรือพลาดจากการเล่นลูกออกนอกสนาม จึงต้องเริ่มเกมใหม่อย่างยุติธรรม โดยผู้เล่นทั้ง 2 ทีมจะต้องยืนเรียงแถวหันหน้าเข้าหากัน คนแรกอยู่ไม่เกินเส้น 5 เมตร จากข้างสนาม คนสุดท้ายอยู่ไม่เกินเส้น 15 เมตรจากข้างสนาม ทั้ง 2 ฝ่าย จะต้องมึระยะการยืนห่างกัน 1 เมตร และต้องโยนลูกเข้าระหว่างช่องกึ่งกลางของแถวทุ่ม

รูปที่ 31 ลูกโทษ (Penalty)

การวิเคราะห์ข้อมูลจากเกมการแข่งขัน

การวิเคราะห์ศักยภาพ (Performance Analysis) สามารถพัฒนากระบวนการหรือวิธีการโค้ชได้ในสถานการณ์การแข่งขัน โดยเฉพาะในกีฬาประเภททีม เป็นไปได้ยากหรือเป็นไปได้เลยที่โค้ชจะสามารถจดจำหรือสังเกตเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาของการฝึกซ้อมหรือแข่งขันได้ทั้งหมด การใช้เฉพาะความรู้หรือความสามารถ หรือจากการสังเกตจากโค้ชไม่สามารถตอบคำถามได้ทั้งหมด ดังนั้นการวิเคราะห์จากข้อมูลพื้นฐานที่ถูกต้อง และการเก็บข้อมูล จึงเป็นเครื่องมือที่จะสามารถพัฒนาศักยภาพของนักกีฬาในอนาคต ดังนั้นวิธีการหรือแนวปฏิบัติในการวิเคราะห์ศักยภาพจึงถูกนำมาใช้ โดยเทคโนโลยีขั้นสูงในการบันทึกภาพ การวิเคราะห์ศักยภาพจึงเป็นองค์ความรู้ที่ปัจจุบันใช้ เพื่อพัฒนาระดับความสามารถของนักกีฬา Bishop (2004)

การวิเคราะห์ศักยภาพเป็นแนวคิด ในการใช้หลักเหตุผลที่น่าเชื่อถือได้ในการบันทึกความสามารถของ นักกีฬา โดยการวางระบบการสังเกตการณ์และการบันทึกผล อาศัยหลักการ 2 ข้อ คือ

1. การวิเคราะห์และเก็บข้อมูลในภาพรวมของระบบทีม
2. หลักการทางชีวกลศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวร่างกาย

โดยหลักการวิเคราะห์ศักยภาพทั้ง 2 ข้อ อาศัยวิธีการคล้ายคลึงกันในการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล การนำ ข้อมูลที่วิเคราะห์ไปใช้ใน ช่วงระหว่างกิจกรรมหรือหลังจากกิจกรรมนั้นๆ โค้ชจะต้องมีคำถามในการวิเคราะห์ เพื่อจำแนกกิจกรรมต่างๆ ในการวิเคราะห์ ซึ่งการสังเกตและการวิเคราะห์อย่างถูกต้อง เป็นหนึ่งในกระบวนการ ของโค้ช

โดยความจริงแล้วโค้ชมักจะมี ความคาดหวังที่จะมีความเชี่ยวชาญในการสังเกตและวิเคราะห์ แต่จากการวิจัยพบว่า ความสามารถของมนุษย์นั้น มีข้อจำกัด จากการศึกษารายงานพบว่า โค้ชมักจะมีปัญหาในเรื่องความ ทรงจำ เพราะความทรงจำของมนุษย์นั้นไม่สามารถจดจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ทั้งหมด ดังนั้นโค้ชจะสามารถ จดจำได้เพียง 30-50% เท่านั้น ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่จะมาซึ่งการตัดสินใจที่ผิดพลาด จากความทรงจำ หรือ อิทธิพลอื่นๆ ที่มาจากอารมณ์ หรือทัศนคติที่เอนเอียง ดังนั้น การใช้เทคนิคหรือเทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการ บันทึกข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล จึงเป็นตัวช่วยที่สามารถลดข้อจำกัดนี้ลงได้

โดยเทคโนโลยีดังกล่าวอาศัยอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ กล้องบันทึกวิดีโอ และโปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูล โดยอาศัยการวิเคราะห์ทางศักยภาพดังนี้

1. แทคติก (รูปแบบในการเล่น)
2. เทคนิค (ความสามารถเฉพาะตัว)
3. สรีรวิทยา (รูปแบบ/ความหนักของงานในการเคลื่อนที่)
4. จิตวิทยา (ความกังวล แรงจูงใจ)

ก่อนที่จะตัดสินใจว่าเลือกใช้ตัวชี้วัดทางศักยภาพใด ในการวิเคราะห์ศักยภาพของทีมหรือนักกีฬา การศึกษาข้อมูลหรืองานวิจัยเกี่ยวกับชนิดกีฬานั้นๆ เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานก่อนจะ ออกแผนผังในการวิเคราะห์ข้อมูล และสามารถนำข้อมูลไปใช้ได้อย่างเกิดประสิทธิภาพที่สุด ซึ่งการวิเคราะห์ ศักยภาพส่วนใหญ่ มักมุ่งเน้นไปที่การวิเคราะห์เทคนิคและแทคติกในการเล่น แต่โค้ชก็ควรจะสนใจในส่วน ของรูปแบบการเคลื่อนที่ในการแข่งขันด้วย ทั้งในด้านการรุกและการป้องกัน

Martens (2004) กล่าวไว้ว่า หน้าที่หนึ่งในการเป็นโค้ช คือ ต้องสามารถพัฒนาเทคนิคของนักกีฬา ไปสู่การเล่นที่มีประสิทธิภาพ โค้ชต้องมีการฝึกอย่างถูกต้องให้กับนักกีฬา การให้ความสำคัญกับการฝึกเทคนิค เพื่อที่จะนำไปใช้ในการตัดสินใจ แบบฝึกที่เกี่ยวกับเทคนิคนั้นควรจะเน้นการคิดและการตัดสินใจของนักกีฬา ควรมีการเตรียมแบบฝึกให้สอดคล้องกับการแข่งขัน ประสบการณ์ในฝึกจากการเล่นนั้น จะมีส่วนช่วยในการ พัฒนาทั้งเทคนิคและแทคติกไปพร้อมกัน ซึ่งจะช่วยให้ นักกีฬามีความสามารถในการเล่นเพิ่มมากขึ้นและทฤษฎี Coaching the game approach way ที่ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของโค้ชแบบสถานการณ์จริงไว้ว่า จะต้อง ประกอบด้วย

1. รูปแบบในการเล่นเกม (Shaping game)
2. เน้นการเล่นเกม (Focusing game)
3. ยกระดับการเล่นเกม (Enhance game)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

กรุงธน ชูชัย (2542) ได้ทำการวิจัยเรื่องรูปแบบการเล่นแฮนด์บอลในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13 โดยทำการศึกษาวิเคราะห์จากเทปบันทึกภาพการแข่งขัน การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการเล่นแฮนด์บอลในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ประเทศที่เข้าร่วมการแข่งขันแฮนด์บอลในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13 โดยคัดเลือกจาก 4 ทีมสุดท้าย ทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีทางสถิติ โดยหาความถี่และร้อยละของข้อมูลในแต่ละรูปแบบ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประเทศอิหร่านใช้รูปแบบการรุกแบบ 1-5 มากที่สุด 37 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.08 และการป้องกันแบบ 5-1 มากที่สุด 42 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.41 ผลสัมฤทธิ์จากการรุกรุกบอลเข้าประตูมากที่สุด จำนวน 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.89 และบอลไม่เข้าประตู จำนวน 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.77 ส่วนการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด จำนวน 29 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.10 และการป้องกันที่ไม่ประสบความสำเร็จ จำนวน 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.41

2. ประเทศคูเวตใช้รูปแบบการรุกแบบ 1-5 มากที่สุด 43 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.18 และการป้องกันแบบ 5-1 มากที่สุด 72 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.17 ผลสัมฤทธิ์จากการรุกรุกบอลเข้าประตูมากที่สุด จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 35.56 และบอลไม่เข้าประตู จำนวน 27 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.52 ส่วนการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด จำนวน 49 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.96 และการป้องกันที่ไม่ประสบความสำเร็จ จำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 41.81

3. ประเทศญี่ปุ่นใช้รูปแบบการรุกแบบ 1-5 มากที่สุด 29 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.37 และการป้องกันแบบ 6-0 มากที่สุด 57 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 35.40 ผลสัมฤทธิ์จากการรุกรุกบอลเข้าประตูมากที่สุด จำนวน 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.07 และบอลไม่เข้าประตู จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.58 ส่วนการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด จำนวน 47 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.91 และการป้องกันที่ไม่ประสบความสำเร็จ คือ การป้องกันแบบอื่น ๆ จำนวน 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.58

4. ประเทศเกาหลีใช้รูปแบบการรุกแบบ 1-5 มากที่สุด 40 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 36.70 และการป้องกันแบบ 3-2-1 มากที่สุด 84 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 49.70 ผลสัมฤทธิ์จากการรุกรุกบอลเข้าประตูมากที่สุด จำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 35.94 และบอลไม่เข้าประตู จำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.78 ส่วนการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด จำนวน 68 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 54.84 และการป้องกันที่ไม่ประสบความสำเร็จ จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 36.36

5. การรุกรุกแบบต่าง ๆ ของ 4 ประเทศรวมกัน รูปแบบการรุกที่นำมาใช้มากที่สุด คือ การรุกรุกแบบ 1-5 จำนวน 149 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.46 ผลสัมฤทธิ์จากการรุกรุกบอลเข้าประตูมากที่สุด จำนวน 65 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.46 ส่วนบอลที่ยิงไม่เข้าประตู จำนวน 84 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.60 รองลงมา คือ การรุกรุกแบบ 2-4 จำนวน 60 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.00

6. รูปแบบการป้องกันแบบต่าง ๆ ของ 4 ประเทศรวมกัน รูปแบบการป้องกันที่ได้นำมาใช้มากที่สุด คือ การป้องกันแบบ 5-1 จำนวน 190 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.87 ผลสัมฤทธิ์จากการศึกษาการป้องกัน

ที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดมาจากการป้องกันแบบ 5-1 จำนวน 132 คิดเป็นร้อยละ 28.44 ส่วนการป้องกันที่ไม่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือ การป้องกันแบบ 5-1 จำนวน 58 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.89

กิตติศักดิ์ สุขเลิศ (2546) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเล่นฟุตบอลของทีมชาติไทยในการแข่งขันฟุตบอลโทเกอร์เวิลด์ไฟฟ์ ณ ประเทศสิงคโปร์ จุดประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อทราบรูปแบบ การรุกและการป้องกันในการเล่นฟุตบอลของทีมชาติไทยในการแข่งขันฟุตบอลโทเกอร์เวิลด์ไฟฟ์ ณ ประเทศสิงคโปร์ ประจำปี 2545 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักกีฬาฟุตบอลทีมชาติไทย ทีมชาติคอสตาริกา ทีมชาติฮอลแลนด์ ทีมชาติจีนและทีมชาติสิงคโปร์ ที่ทำการแข่งขันฟุตบอลโทเกอร์เวิลด์ไฟฟ์ ณ ประเทศสิงคโปร์ ประจำปี 2545 ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากวีดิโอบันทึกภาพการแข่งขันโดยเปิดผ่านเครื่องรับโทรทัศน์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า

รูปแบบการรุกของทีมชาติไทย

1. รูปแบบการรุกของทีมชาติไทยในการแข่งขันกับทีมชาติคอสตาริกา รูปแบบการรุกที่ใช้มากที่สุด คือ รูปแบบการรุกแบบ 2:2 จำนวน 35 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.96

2. รูปแบบการรุกของทีมชาติไทยในการแข่งขันกับทีมชาติฮอลแลนด์ รูปแบบการรุกที่ใช้มากที่สุด คือ รูปแบบการรุกแบบ 2:2 จำนวน 35 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 36.84

3. รูปแบบการรุกของทีมชาติไทยในการแข่งขันกับทีมชาติจีน รูปแบบการรุกที่ใช้มากที่สุด คือ รูปแบบการรุกแบบ 2:2 จำนวน 69 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.48

4. รูปแบบการรุกของทีมชาติไทยในการแข่งขันกับทีมชาติสิงคโปร์ รูปแบบการรุกที่ใช้มากที่สุด คือ รูปแบบการรุกแบบ 2:2 จำนวน 207 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.50

รูปแบบการป้องกันของทีมชาติไทย

1. รูปแบบการป้องกันของทีมชาติไทยในการแข่งขันกับทีมชาติคอสตาริกา รูปแบบการป้องกันที่ใช้มากที่สุด คือ รูปแบบการป้องกันแบบโซน 1:3 จำนวน 61 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 58.65

2. รูปแบบการป้องกันของทีมชาติไทยในการแข่งขันกับทีมชาติฮอลแลนด์ รูปแบบการป้องกันที่ใช้มากที่สุด คือ รูปแบบการป้องกันแบบโซน 1:3 จำนวน 70 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55.11

3. รูปแบบการป้องกันของทีมชาติไทยในการแข่งขันกับทีมชาติจีน รูปแบบการป้องกันที่ใช้มากที่สุด คือ รูปแบบการป้องกันแบบโซน 1:3 จำนวน 66 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 61.68

4. รูปแบบการป้องกันของทีมชาติไทยในการแข่งขันกับทีมชาติสิงคโปร์ รูปแบบการป้องกันที่ใช้มากที่สุด คือ รูปแบบการป้องกันแบบโซน 1:3 จำนวน 70 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 56.91

5. รูปแบบการป้องกันของทีมชาติไทยรวมทั้งหมด 4 ครั้ง รูปแบบการป้องกันที่ใช้มากที่สุด คือ รูปแบบการป้องกันแบบโซน 1:3 จำนวน 267 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 57.91

วรเชษฐ์ รัตนราศี (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาวิเคราะห์รูปแบบการเล่นบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 โดยวิเคราะห์จากเทปบันทึกภาพการแข่งขัน ซึ่งวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาวิเคราะห์รูปแบบการเล่นบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้มาจากเลือกแบบเจาะจงเป็นนักกีฬาบาสเกตบอล จำนวน 48 คนจากทีมที่เข้ารอบ 4 ทีมสุดท้าย ได้แก่ ทีมเชียงใหม่ ทีมขอนแก่น ทีมนครราชสีมาและทีมกรุงเทพมหานคร ได้ทำการเก็บรวบรวม

ข้อมูลโดยการบันทึกเทปวีดิทัศน์รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. รูปแบบการรุก

1.1 รูปแบบการรุกที่ใช้มากที่สุด คือ รูปแบบการรุกแบบรวดเร็ว จำนวน 217 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.66

1.2 รูปแบบการรุกที่ประสบผลสำเร็จมากที่สุด คือ รูปแบบการรุกแบบรวดเร็ว จำนวน 114 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 52.53

1.3 รูปแบบการรุกที่ทีมชนะใช้มากที่สุด คือ รูปแบบการรุกแบบรวดเร็ว จำนวน 108 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.44 และประสบผลสำเร็จ จำนวน 56 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.85

1.4 ผลสำเร็จในการรุกของทีมชนะ คิดเป็นร้อยละ 48.55

2. รูปแบบการป้องกัน

2.1 รูปแบบการป้องกันที่ใช้มากที่สุด คือ รูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคน จำนวน 181 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 35.62

2.2 รูปแบบการป้องกันที่ประสบผลสำเร็จมากที่สุด คือ รูปแบบการป้องกันแบบโซน 1-3-1 จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 66.66

2.3 รูปแบบการป้องกันที่ทีมชนะใช้มากที่สุด รูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคน จำนวน 124 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.32 และประสบผลสำเร็จ จำนวน 59 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.58

2.4 ผลสำเร็จในการป้องกันทีมชนะ คิดเป็นร้อยละ 50.38

จันทร์เพ็ญ บัวแก้ว (2544) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเล่นบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 17 ซึ่งวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษารูปแบบการเล่นบาสเกตบอลหญิงในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 17 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงที่เข้าร่วม 4 ทีมสุดท้ายในการแข่งขัน ได้แก่ ทีมนครศรีธรรมราช ทีมอ่างทอง ทีมกรุงเทพมหานคร และทีมนครสวรรค์ ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการรุกรวมทั้ง 4 ทีม

1. ใช้รูปแบบการรุกแบบ 2-1-2 หรือ 2-2-1 จำนวน 30 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 54.60 ประสบผลสำเร็จ 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 46.66 โดยใช้การยิงประตูแบบ เลย์อัพ ช็อต จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.42 และใช้การยิงประตูแบบจัมพ์ ช็อต จำนวน 83 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 78.57

2. ใช้รูปแบบการรุกแบบ 1-2-2 จำนวน 296 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53.91 ประสบผลสำเร็จ 115 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.20 โดยใช้การยิงประตูแบบ เลย์อัพ ช็อต จำนวน 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.82 และใช้การยิงประตูแบบ จัมพ์ ช็อต จำนวน 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 72.17

3. ใช้รูปแบบการรุกแบบ 1-3-1 จำนวน 106 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.30 ประสบผลสำเร็จ 38 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 35.84 โดยใช้การยิงประตูแบบ เลย์อัพ ช็อต จำนวน 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.31 และใช้การยิงประตูแบบ จัมพ์ ช็อต จำนวน 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 73.68

4. ใช้รูปแบบการรุกแบบรวดเร็ว จำนวน 117 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.31 ประสบผลสำเร็จ 63 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53.84 โดยใช้การยิงประตูแบบ เลย์อัพ ช็อต จำนวน 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 50.79 และใช้การยิงประตูแบบ จัมพ์ ช็อต จำนวน 31 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 49.20

รูปแบบการป้องกันรวมทั้ง 4 ทีม

1. ใช้รูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคน จำนวน 345 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55.20 ประสบผลสำเร็จ 206 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.71

2. ใช้รูปแบบการป้องกันแบบโซน 2-3 จำนวน 135 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.60 ประสบผลสำเร็จ 86 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 63.70

3. ใช้รูปแบบการป้องกันแบบโซน 1-2-2 จำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.20 ประสบผลสำเร็จ 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 50.00

4. ใช้รูปแบบการป้องกันแบบโซน 1-3-1 จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.56 ประสบผลสำเร็จ 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 50.00

5. ใช้รูปแบบการป้องกันแบบบีบบังคับโซน 1-2-2 ครั้งสนาม จำนวน 39 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.24 ประสบผลสำเร็จ 30 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 76.92

6. ใช้รูปแบบการป้องกันแบบโซน 2-2-1 เต็มสนาม จำนวน 70 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.20 ประสบผลสำเร็จ 41 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 58.57

บำรุง ศรีพุทธา (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 31 จุดประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อทราบรูปแบบการรุกและการป้องกันของการแข่งขันกีฬารักบี้ฟุตบอลแต่ละทีม ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 31 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ทีมกีฬารักบี้ฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 31 ประเภท 15 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง คัดเลือกจาก 4 ทีมสุดท้ายที่เข้ารอบรองชนะเลิศในการแข่งขัน ผลวิจัยพบว่า

ทีมมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ลักษณะการเล่นของทีมมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใช้รูปแบบการรุก จากการเตะลูกโทษจากจุดเกิดเหตุ โดยการเล่นจากจุดเกิดเหตุ ต่อเนื่องด้วยการส่งบอลออกแฉวง และการรุกจากกลุ่มสกริมย่อย และเล่นต่อเนื่องด้วยการส่งบอลออกแฉวงมากที่สุด และรูปแบบการป้องกันของทีมมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จากการทำแฉวงทุ่มและเล่นต่อเนื่องด้วยการส่งบอลออกแฉวงมากที่สุด

ทีมมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ลักษณะการเล่นของทีมมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ใช้รูปแบบการรุก จากการทำแฉวงทุ่มและเล่นต่อเนื่องด้วยการส่งบอลออกแฉวง โดยการโยนบอลเข้าแฉวงทุ่มลงตรงคนที่ 2 และเล่นต่อเนื่องด้วยการส่งบอลออกแฉวงมากที่สุดและการป้องกันของทีมมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ใช้รูปแบบการป้องกันจากการเตะลูกโทษจากจุดเกิดเหตุต่อเนื่องด้วยการส่งบอลออกแฉวงและการป้องกันจากกลุ่มสกริมย่อย และเล่นต่อเนื่องด้วยการส่งบอลออกแฉวง โดยการเล่นด้วยการส่งบอลออกแฉวงหลังและเล่นต่อเนื่องด้วยการส่งบอลออกแฉวงมากที่สุด

ทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ลักษณะการเล่นของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ใช้รูปแบบการรุกจากกลุ่มสกริมย่อยและเล่นต่อเนื่องด้วยการส่งบอลออกแฉวง โดยการเล่นบอลออกทางด้านเปิดและเล่นต่อเนื่องด้วยการส่งบอลออกแฉวงมากที่สุด การป้องกันของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ใช้รูปแบบการป้องกันจากการทำแฉวงทุ่มและเล่นต่อเนื่องด้วยการส่งบอลออกแฉวง โดยการโยนบอลเข้าแฉวงทุ่มลงตรงคนที่ 2 และเล่นต่อเนื่องด้วยการส่งบอลออกแฉวงมากที่สุด

ทีมมหาวิทยาลัยรามคำแหง ลักษณะการเล่นของทีมมหาวิทยาลัยรามคำแหง ใช้รูปแบบการรุกจากการทำแอสเซทและเล่นต่อเนื่องด้วยการส่งบอลออกแอสเซท โดยการโยนบอลเข้าแอสเซทลงตรงคนที่ 2 และเล่นต่อเนื่องด้วยการส่งบอลออกแอสเซทมากที่สุด และการป้องกันของทีมมหาวิทยาลัยรามคำแหง ใช้รูปแบบการป้องกัน จากกลุ่มสกริมย่อยและเล่นต่อเนื่องด้วยการส่งบอลออกแอสเซท โดยการเล่นบอลออกทางด้านเปิดและเล่นต่อเนื่องด้วยการส่งบอลออกแอสเซทมากที่สุด

เฉลิมวุฒิ อาภาณุกุล (2548) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการฝึกเสริมด้วยการฝึกเชิงซ้อนแบบผสมผสานการฝึกด้วยน้ำหนักกับการเคลื่อนไหวที่ในลักษณะแรงระเบิด ที่มีต่อการพัฒนาความคล่องแคล่วว่องไวของนักกีฬาฟุตบอลจุดประสงค์ในการวิจัย เพื่อศึกษาผลของการฝึกเสริมด้วยการฝึกเชิงซ้อนแบบผสมผสานการฝึกด้วยน้ำหนักกับการเคลื่อนไหวที่ในลักษณะแรงระเบิด ที่มีต่อการพัฒนาความคล่องแคล่วว่องไวของนักกีฬาฟุตบอลกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักกีฬาฟุตบอลชายของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 30 คน อายุระหว่าง 18-22 ปี แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มละ 15 คน ด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย แล้วสุ่มวิธีการทดลองให้แต่ละกลุ่ม ดังนี้ กลุ่มควบคุม ฝึกตามปกติ กลุ่มทดลองฝึกเสริมด้วยการฝึกเชิงซ้อนแบบผสมผสานการฝึกด้วยน้ำหนักกับการเคลื่อนไหวที่ในลักษณะแรงระเบิดและฝึกตามปกติ โดยฝึก 2 วันต่อสัปดาห์ใช้เวลาในการฝึก 8 สัปดาห์ โดยทดสอบ ความคล่องแคล่วว่องไว พลังระเบิดของกล้ามเนื้อขา ความสามารถในการเร่งความเร็วและความอ่อนตัวแบบเคลื่อนไหวที่ของสะโพก ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง 4 สัปดาห์ และหลังการทดลอง 8 สัปดาห์ นำผลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t-test) วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวชนิดวัดซ้ำ (One-way analysis of variance with repeated measures) ถ้าพบความแตกต่างจึงเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีการของตุกี เอ (Tukey a) โดยทดสอบความมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ผลการวิจัยพบว่า

1. หลังการทดลอง 4 สัปดาห์ กลุ่มทดลองที่ฝึกเสริมด้วยการฝึกเชิงซ้อนแบบผสมผสานการฝึกด้วยน้ำหนักกับการเคลื่อนไหวที่ในลักษณะแรงระเบิดและฝึกตามปกติมีความคล่องแคล่วว่องไว มากกว่ากลุ่มควบคุมที่ฝึกปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. หลังการทดลอง 8 สัปดาห์ กลุ่มทดลองที่ฝึกเสริมด้วยการฝึกเชิงซ้อนแบบผสมผสานการฝึกด้วยน้ำหนักกับการเคลื่อนไหวที่ในลักษณะแรงระเบิดและฝึกตามปกติมีความคล่องแคล่วว่องไว พลังระเบิดของกล้ามเนื้อขาและความสามารถในการเร่งความเร็ว มากกว่ากลุ่มควบคุมที่ฝึกตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. หลังการทดลอง 4 สัปดาห์ และหลังการทดลอง 8 สัปดาห์ กลุ่มทดลองที่ฝึกเสริมด้วยการฝึกเชิงซ้อนแบบผสมผสานการฝึกด้วยน้ำหนักกับการเคลื่อนไหวที่ในลักษณะแรงระเบิดและฝึกตามปกติมีความคล่องแคล่วว่องไว พลังระเบิดของกล้ามเนื้อขา ความสามารถในการเร่งความเร็ว และความอ่อนตัวแบบเคลื่อนไหวที่ของสะโพกมากกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อดุลย์ หมั่นสมาน (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์และเปรียบเทียบแบบแผนการทำประตูฟุตบอลของทีมชาติไทย ทีมชาติญี่ปุ่นและทีมชาติบราซิล จุดประสงค์ในการวิจัย เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบแบบแผนการทำประตูฟุตบอลของทีมชาติไทย ทีมชาติญี่ปุ่นและทีมชาติบราซิล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ทีมชาติไทยแชมป์ฟุตบอลซีเกมส์ ครั้งที่ 22 ที่ประเทศเวียดนาม จำนวน 5 เกมการแข่งขัน ทีม

ชาติญี่ปุ่นแชมป์ฟุตบอลเอเชียนคัพ ครั้งที่ 13 ที่ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 6 เกมการแข่งขัน และทีมชาติบราซิลแชมป์ฟุตบอลโลก ครั้งที่ 17 ที่ประเทศญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ จำนวน 7 เกมการแข่งขัน วิเคราะห์จากการเก็บข้อมูลโดยการเปิดดูภาพซ้ำหลายๆครั้ง จากวีซีดีบันทึกการแข่งขันและบันทึกข้อมูลลงในแบบบันทึกข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

แบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้มากที่สุดของทั้งสามชาติ คือ แบบแผนการส่งจากด้านข้าง (30.00%) การส่งทะลุแล้วป้องกัน (25.37%) และแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้น้อยที่สุดคือ การส่งบอลกลับหลัง (2.98%) แบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้มากที่สุดจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ คือ บอลเตะ โทษจังหวะเดียว (36.36%) บอลเตะโทษสองจังหวะ (32.73%) และแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้น้อยที่สุดจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ คือ บอลเตะโทษ ณ จุดเตะโทษ (3.64%)

เมื่อเปรียบเทียบแบบแผนการทำประตูฟุตบอลของแต่ละแบบแผน พบว่า การส่งจากด้านข้าง (30.00%) ทีมชาติบราซิลได้ประตูมากที่สุดจากแบบแผนนี้ เช่นเดียวกับทีมชาติญี่ปุ่นที่ได้ประตูมากที่สุดจากแบบแผนการส่งจากด้านข้าง (27.27%) และทีมชาติไทยได้ประตูมากที่สุดจากแบบแผนการส่งบอลกลับหลัง (66.67%) และทีมชาติบราซิลได้ประตูจากการเริ่มต้นเล่นใหม่จากบอลเตะโทษ ณ จุดเตะโทษ (100%) ขณะที่ทีมชาติญี่ปุ่นและทีมชาติไทยได้ประตูจากการเริ่มต้นเล่นใหม่จากบอลเตะจากมุมเหมือนกัน (50.00%) และ (33.33%)

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำประตูฟุตบอลของทั้งสามชาติพบว่าส่วนใหญ่บริเวณที่ใช้ในการทำประตูมาจากบริเวณเขตโทษ (69.31%) ส่วนใหญ่เทคนิคที่ใช้ในการทำประตูมาจากเทคนิคหลังเท้า (42.33%) และการสัมผัสบอลของผู้ทำประตูจะอยู่ที่ 1 ครั้ง (59.25%) ส่วนใหญ่จำนวนครั้งของการส่งบอลก่อนจะมีการทำประตูจะอยู่ที่ 3 ครั้ง (25.00%) จากการเริ่มต้นเล่นใหม่ใช้การส่งบอล 1 ครั้ง (84.84%) และเวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลก่อนที่จะมีการทำประตูฟุตบอล อยู่ที่ 6-10 วินาที (34.32%) แต่จากการเริ่มต้นเล่นใหม่ใช้เวลาเพียง 1-2 วินาที (85.45%)

ณรงค์ศรี สกุลแพทย์ (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบแบบแผนและปัจจัยในการทำประตูบาสเกตบอลของทีมชาติสหรัฐอเมริกา กับทีมคู่แข่ง ในการแข่งขันบาสเกตบอลโอลิมปิกเกมส์ ครั้งที่ 29 มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษา วิเคราะห์และเปรียบเทียบแบบแผนและปัจจัยในการทำประตูบาสเกตบอลของทีมชาติสหรัฐอเมริกา กับทีมคู่แข่ง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ทีมชาติสหรัฐอเมริกา กับทีมคู่แข่ง วิเคราะห์จากการเก็บข้อมูลจากวีดีโอการแข่งขัน ด้วยโปรแกรม FocusX2 version 1.5 และนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ (LSD) โดยผลการวิจัย พบว่า แบบแผนการทำประตูบาสเกตบอลที่นิยมใช้มากที่สุดในการแข่งขันบาสเกตบอลโอลิมปิกเกมส์ ครั้งที่ 29 คือ แบบแผนเลี้ยงแล้วยิง (20.87%) ตำแหน่งผู้เล่นที่ใช้ในการทำประตูมากที่สุด คือ ชู้ตติ้งการ์ด (30.51%) เทคนิคการทำประตูที่ใช้มากที่สุด คือ ชู้ตไรท์โอเวย์ (79.63%) เทคนิคการทำประตูที่ใช้มากที่สุด คือ จัมพ์ ช็อต (59.60%) พื้นที่ที่ใช้ในการทำประตูมากที่สุดคือ พื้นที่บริเวณเขต 3 วินาที ระหว่างเส้นโทษกับห่วงประตู(17.52%) และ 2 วินาที เป็นช่วงของระยะเวลาที่ใช้ในการทำประตูมากที่สุด (20.70%) และค้นพบแบบแผนใหม่ คือ แบบแผนเพื่อนสกรีนให้เลี้ยงแล้วส่งให้เพื่อนอีกคนยิง มีการใช้สูงถึง 72 ครั้ง (6.04%)

เมื่อเปรียบเทียบแบบแผนการทำประตูบาสเกตบอล พบว่า แบบแผนที่ทีมชาติสหรัฐอเมริกาสามารถใช้ทำคะแนน 3 อันดับคือ เลี้ยงแล้วส่งให้เพื่อนยิง (95 คะแนน) ส่งให้เพื่อนยิง (87 คะแนน) และแบบแผนเลี้ยงแล้วยิง (79 คะแนน) ส่วนแบบแผนที่ทีมคู่แข่งชั้นทำคะแนนได้มากที่สุด 3 อันดับแรก คือ เลี้ยงแล้วยิง (112 คะแนน) เลี้ยงแล้วส่งให้เพื่อนยิง (65คะแนน) และแบบแผนเพื่อนสกรีนให้แล้วยิง (60 คะแนน) และแบบแผนเลี้ยงแล้วยิง มีค่าเฉลี่ยผลสำเร็จในการทำประตูมากกว่าทุกแบบแผนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อเปรียบเทียบปัจจัยในการทำประตูบาสเกตบอล พบว่า ทีมชาติสหรัฐอเมริกาได้ประตูจากตำแหน่งชุดตั้งการ์ดมากที่สุด และทีมคู่แข่งชั้นได้ประตูจากตำแหน่งเพาเวอร์ฟอร์เวิร์ดมากที่สุด แทคติกที่ทีมชาติสหรัฐอเมริกาและทีมคู่แข่งชั้นได้ประตูมากที่สุด คือ แทคติกชูตไรท์อเวย์ เทคนิคที่ทีมชาติสหรัฐอเมริกาและทีมคู่แข่งชั้นได้ประตูมากที่สุด คือ เทคนิคจัมพ์ ช็อต ส่วนพื้นที่การทำประตูของทีมชาติสหรัฐอเมริกาและทีมคู่แข่งชั้นได้ประตูมากที่สุดคือ พื้นที่บริเวณ 3 วินาที ระหว่างเส้นโทษกับห่วงประตูและช่วงของระยะเวลาที่ทีมชาติสหรัฐอเมริกา ใช้ในแบบแผนการทำประตูแล้วได้ประตูมากที่สุด คือ ช่วง 3 วินาที โดยแตกต่างจากทีมคู่แข่งชั้น คือ ช่วง 2 วินาที

ภัทรพล ทองนำ (2548) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์แบบแผนการรุกหน้าตาข่ายในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทานคิงส์คัพ ครั้งที่ 24 จุดประสงค์ในการวิจัย เพื่อวิเคราะห์แบบแผนการรุกหน้าตาข่าย ในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทานคิงส์คัพ ครั้งที่ 24 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ ทีมชาติไทย ทีมชาติมาเลเซีย ทีมชาติเกาหลีใต้ ทีมชาติญี่ปุ่นและทีมชาติลาว โดยวิเคราะห์จากการเก็บข้อมูลจากวีดิทัศน์การแข่งขัน ด้วยโปรแกรมโฟกัสเอ็กซ์ทู (Focus X2 version 1.5) จากการแข่งขัน จำนวน 142 เซตของทั้ง 32 เกมการแข่งขัน และนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ผลวิจัยพบว่า

จากการศึกษาวิเคราะห์ทางเอกสาร พบแบบแผนการรุกหน้าตาข่าย ในการแข่งขันเซปักตะกร้อที่นิยมใช้ในปัจจุบันมีทั้งหมด 12 แบบแผน คือ 1. แบบแผนซ้ายรับซ้ายตั้ง ขวารุก 2. แบบแผนซ้ายรับหลังตั้ง ขวารุก 3. แบบแผนขวารับซ้ายตั้ง ขวารุก 4. แบบแผนขวารับ หลังตั้ง ขวารุก 5. แบบแผนหลังรับซ้ายตั้ง ขวารุก 6. แบบแผนหลังรับ หลังตั้ง ขวารุก 7. แบบแผนขวารับ ขวาทตั้งซ้ายรุก 8. แบบแผนขวารับ หลังตั้ง ซ้ายรุก 9. แบบแผนซ้ายรับ ขวาทตั้งซ้ายรุก 10. แบบแผนซ้ายรับ หลังตั้ง ซ้ายรุก 11. แบบแผนหลังรับ ขวาทตั้งซ้ายรุก และ 12. แบบแผนหลังรับ หลังตั้ง ซ้ายรุก

การศึกษานี้วิเคราะห์ในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทานคิงส์คัพ ครั้งที่ 24 สามารถแยกแบบแผนจากการรุกหน้าตาข่ายได้เป็น 2 ประเภท คือ แบบแผนการรุกหน้าตาข่ายหลังจากการรับบอลเสิร์ฟ (93.55%) และเป็นแบบแผนการรุกหน้าตาข่ายจากการเล่นตามปกติ (6.45%) แบบแผนหลังรับ ซ้ายตั้ง ขวารุก (38.64%) เป็นแบบแผนการรุกหน้าตาข่ายหลังจากการรับบอลเสิร์ฟที่นิยมใช้มากที่สุด ส่วนแบบแผนซ้ายรับซ้ายตั้ง ขวารุก (43.86%) เป็นแบบแผนการรุกหน้าตาข่ายจากการเล่นตามปกติที่นิยมใช้มากที่สุด และค้นพบแบบแผนการรุกหน้าตาข่ายหลังจากการรับบอลเสิร์ฟใหม่ คือ แบบแผนซ้ายรับ ขวาทตั้ง ขวารุก

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรุกหน้าตาข่ายหลังจากการรับบอลเสิร์ฟที่ทำคะแนนได้มากที่สุด พบว่าส่วนใหญ่ใช้รูปแบบการยืนรับบอลเป็นแบบ เอ คือ ตำแหน่งหน้าซ้ายกับตำแหน่งหน้าขวายืนเท่ากัน โดยยืนสูงใกล้ตาข่าย ตำแหน่งหลังยืนต่ำใกล้กับเส้นหลัง (41.72%) ใช้ทักษะการรับบอลด้วยข้างเท้าด้านใน (41.60%) ใช้ทักษะการตั้งบอลตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน (59.12%) พื้นที่ในการตั้งบอลใช้พื้นที่หลังซ้าย (16.81%) ลักษณะ

ของบอลที่ตั้งขึ้นระดับสูง (48.73%) พื้นที่ที่ใช้ในการรุกใช้พื้นที่หน้ากลาง (42.80%) ทักษะการรุกหน้าตาข่าย ใช้การพาด (28.30%) สำหรับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรุกหน้าตาข่ายจากการเล่นตามปกติที่ทำคะแนนได้มากที่สุด พบว่า ส่วนใหญ่ใช้รูปแบบการยืนรับบอลเป็นแบบอื่นๆ (70.18%) ใช้ทักษะการรับเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน (56.14%) ใช้ทักษะการตั้งบอลตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน (70.18%) พื้นที่ในการตั้งบอลใช้พื้นที่หลังซ้าย (28.05%) ลักษณะของบอลที่ตั้งขึ้นระดับสูง (57.90%) พื้นที่ที่ใช้ในการรุกใช้พื้นที่หน้ากลาง (57.90%) ทักษะการรุกหน้าตาข่ายใช้การพาด (38.60%)

กรณีศึกษา ชูชาติ (2553) ได้ทำการวิจัย เรื่องอุบัติการณ์การบาดเจ็บและสมรรถภาพทางกายเฉพาะกีฬาของนักกีฬาฟุตบอลลีกเจ็ดคนหญิง ทีมชาติไทย การวิจัยเชิงพรรณานี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาอุบัติการณ์ของการเกิดการบาดเจ็บจากการฝึกซ้อมและแข่งขัน และระดับสมรรถภาพทางกายเฉพาะกีฬาของนักกีฬาฟุตบอลลีกเจ็ดคน ทีมชาติไทย จำนวน 18 คน เป็นเวลา 8 เดือน ในชุดเตรียมการแข่งขันเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 16 ซึ่งจัดการแข่งขัน ณ เมืองกวางโจว สาธารณรัฐประชาชนจีน พ.ศ. 2553 ผลการศึกษาพบว่า

มีการบาดเจ็บเกิดขึ้นทั้งหมด 178 ครั้ง คิดเป็น 37.03 ครั้ง/1000 ชั่วโมงของการเล่นกีฬา โดยจำแนกเป็น 110 ครั้ง = 23.01 ครั้ง/1000 ชั่วโมงการฝึกซ้อม และ 68 ครั้ง = 2602.37 ครั้ง/1000 ชั่วโมงการแข่งขัน โดยในระหว่างฝึกซ้อม มีการบาดเจ็บของเอ็น (sprain) มากที่สุด ส่วนตำแหน่งที่บาดเจ็บบ่อยคือต้นขา และสาเหตุที่พบมากที่สุดเกิดจาก overuse ด้วยการวิ่ง ส่วนในขณะแข่งขัน พบการบาดเจ็บชนิดฟกช้ำมากที่สุด เกิดที่ต้นขาและบริเวณเข่า สาเหตุจากการถูกแทคเกิลและถูกชน โดยการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เป็นการบาดเจ็บที่ไม่รุนแรง และมักเกี่ยวข้องกับการฝึกมากกว่าระดับสมรรถภาพของนักกีฬา แต่ก็ยังมีการบาดเจ็บที่ค่อนข้างรุนแรง ได้แก่ การเกิดข้อไหล่เคลื่อนและการบาดเจ็บเอ็นไขว้หน้าของข้อเข่า จากการทดสอบสมรรถภาพร่างกายของนักกีฬา พบว่า สมรรถภาพชนิดแอนแอโรบิกและสมรรถภาพทางกายเฉพาะกีฬา อยู่ในระดับสูง ส่วนสมรรถภาพด้านแอโรบิกอยู่ในระดับต่ำเกือบทุกคน แม้ว่านักกีฬาที่มีสมรรถภาพดีกว่ามีโอกาสเกิดการบาดเจ็บได้ไม่แตกต่างจากนักกีฬาที่มีสมรรถภาพต่ำกว่า ซึ่งอาจเป็นเพราะ การมีส่วนร่วมในการฝึกซ้อมและแข่งขันมากกว่า อย่างไรก็ตาม ควรเสริมโปรแกรมการฝึกด้านแอโรบิกเพิ่มขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อประสิทธิภาพในการแข่งขันของทีมและอาจมีผลช่วยลดอุบัติการณ์ของการบาดเจ็บได้

งานวิจัย ตำรา หนังสือหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องกับกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนและ รูปแบบการรุกทำทรายนั้น ไม่มีการค้นพบภายในประเทศ งานวิจัยนี้จึงเป็นงานวิจัยชิ้นแรกที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรายเป็นกีฬาฟุตบอลลีกเจ็ดคนภายในประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศ

Eaton and George (2006) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สมรรถภาพของตำแหน่งที่เฉพาะเจาะจงในนักกีฬารักบี้ฟุตบอลลูกกลมตัวอย่างในการวิจัย คือ ผู้เล่นรักบี้ฟุตบอลลูกกลมที่มีความชำนาญ ช่วงอายุ 20-34 ปี จำนวน 35 คน โดยการบันทึกค่าของตำแหน่งจากการบันทึกภาพจากเซ็นเซอร์จับภาพ จำนวน 10 เฟรม โดยได้กำหนดรหัสที่ความหนักของงานที่สูง คือ (HI) และความหนักของงานที่ต่ำ คือ (LI) อัตราส่วนการทำงานและการพัก ถูกนำมาวิเคราะห์และประเมินผล ผลการวิจัยพบว่า

กิจกรรมทั้งหมดทั้งความหนักของงานที่สูง (HI) และความหนักของงานที่ต่ำคือ (LI) มีความแตกต่างกันที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งผู้เล่นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ($P < 0.05$) ในกิจกรรมที่มีความหนักของงานที่สูง (HI) ผลที่แตกต่างโดยตำแหน่งพร็อพ (Props) มีการวิ่งที่ความเร็วสูงสุด 1 ± 1 ครั้งในระหว่างเกมการเล่นในขณะที่ตำแหน่งเอาท์ไซด์แบ็ค (outside back) มีการวิ่งที่ความเร็วสูงสุด 14 ± 5 ครั้ง และมีความแตกต่างน้อยสำหรับกิจกรรม ความหนักของงานที่ต่ำ (LI) ตัวอย่างเช่น ตำแหน่งพร็อพ (Props) มีการวิ่งเหยาะ (jog) 325 ± 26 ครั้งและตำแหน่งเอาท์ไซด์แบ็ค (outside back) มีการวิ่งเหยาะ (jog) 339 ± 45 ครั้ง ไม่มีความแตกต่างที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งในส่วนของการทำงานและการพักสำหรับปริมาณของกิจกรรมความหนักของงานที่สูง (HI) และความหนักของงานต่ำ (LI) อย่างมีนัยสำคัญที่ ($P < 0.05$) แต่มีความแตกต่างของตำแหน่งเมื่อเปรียบเทียบกับอัตราส่วนการทำงานและการพักโดยปริมาณที่ใช้ในกิจกรรมความหนักของงานที่สูง (HI) และความหนักของงานที่ต่ำ (LI) อย่างมีนัยสำคัญที่ ($P < 0.05$) ตำแหน่งลูสฟอร์เวิร์ด (Loose Forwards) มีจำนวนน้อยที่สุดของการฟื้นตัวในสัดส่วนเวลา 1:7.5 วินาที ตำแหน่งเอาท์ไซด์แบ็ค (outside back) มีจำนวนมากที่สุดของการฟื้นตัวในสัดส่วนเวลา 1:14.6 วินาที

Garefis, Xiomeritis et al. (2006) ได้ทำการวิจัย เรื่องวิเคราะห์องค์ประกอบสำคัญของสถานการณ์การรุกแบบตัวต่อตัวในการแข่งขันบาสเกตบอลสมัยใหม่ โดยการวิเคราะห์จากเทปการแข่งขันจำนวน 46 เกมการแข่งขัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ การเลือกแบบเฉพาะเจาะจงจำนวน 20 เกมการแข่งขันจากการแข่งขันบาสเกตบอลชายชิงแชมป์ทวีปยุโรปปี 2001 ที่ประเทศตุรกีและจำนวน 26 เกมการแข่งขันจากการแข่งขันบาสเกตบอลชายชิงแชมป์ทวีปยุโรปปี 2003 ที่ประเทศสวีเดน ซึ่งวิเคราะห์องค์ประกอบสำคัญทั้ง 3 ด้าน คือ 1. วิธีการรุกที่ประสบความสำเร็จ 2. ลักษณะการรุกแบบตัวต่อตัวและที่สัมพันธ์กับตำแหน่งผู้เล่น 3. ความถี่ของสถานการณ์การรุกแบบตัวต่อตัวของแต่ละตำแหน่งที่สัมพันธ์กับผลแพ้และชนะของทีม ซึ่งผลการวิจัยพบว่า

1. การหันหน้าเข้าหาห่วงประตูบาสเกตบอล เป็นวิธีที่ใช้ในการโจมตีมากที่สุด ในสถานการณ์การรุกแบบตัวต่อตัว
2. ในสถานการณ์การรุกแบบตัวต่อตัวผู้เล่นในตำแหน่งการ์ด ชู้ตติ้งการ์ดและสมอลฟอว์เวิร์ดจะใช้วิธีการหันหน้าเข้าหาห่วงประตูบาสเกตบอลในการโจมตีและผู้เล่นในตำแหน่งเพาเวอร์ฟอว์เวิร์ดและตำแหน่งเซ็นเตอร์ (Centre) ใช้วิธีการหันหน้าเข้าหาห่วงประตูบาสเกตบอลในการโจมตี แต่บางครั้งก็ใช้วิธีหันหลังให้ห่วงประตูบาสเกตบอลในการโจมตีมากกว่าผู้เล่นตำแหน่งอื่น
3. แทคติกที่ได้เลือกใช้ในเกมการรุกมากที่สุด คือ สถานการณ์การรุกแบบตัวต่อตัว

Higham, Pyne et al. (2013) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สัดส่วนของร่างกายและสมรรถภาพของผู้เล่นรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ด้วยการวัดสัดส่วนและทดสอบนักกีฬารักบี้ฟุตบอลระดับนานาชาติ เพศชาย จำนวน 18 คน (มวลร่างกาย, ความสูง, ผลรวมของไขมันใต้ผิวหนังทั้ง 7 ตำแหน่ง และมวลกล้ามเนื้อ) ความเร่งและความเร็ว (วิ่งด้วยความเร็วสูงสุดในระยะทาง 40 เมตร) พลังของกล้ามเนื้อ (กระโดดขึ้นแนวดิ่ง) ความสามารถในการใช้ความเร็วสูงสุดซ้ำๆ (30 ม. X 6 เที้ยว) และความทนทาน (Yo-Yo intermittent Recovery test และ treadmill VO₂max) ซึ่งผลการวิจัยพบว่า

ผู้เล่นรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนมีสัดส่วน (น้ำหนัก 89.7 ± 7.6 กก , ส่วนสูง 1.83 ± 0.06 เมตร ผลรวมของไขมันใต้ผิวหนัง 7 ตำแหน่ง 52.2 ± 11.5 มิลลิเมตร:ค่าเฉลี่ย±ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) ซึ่งเหมือนกับผู้เล่นใน

ตำแหน่งกองหลังของรักบี้ฟุตบอลประเภท 15 คนระดับนานาชาติ ความเร่งและความเร็ว (การวิ่งด้วยความเร็วสูงสุดในระยะ 40 เมตรใช้เวลา 5.11 ± 0.15 วินาที) พลังของกล้ามเนื้อ (กระโดดแนวตั้ง 66 ± 7 เซนติเมตร) ความสามารถในการใช้ความเร็วสูงสุดซ้ำๆ ($r = -.38, -.72$ to $.09$) ความทนทาน (VO_{2max} 53.8 ± 3.4 mL \cdot kg $^{-1} \cdot$ min $^{-1}$) ซึ่งมีคุณภาพเท่ากับหรือดีกว่าผู้เล่นรักบี้ฟุตบอลประเภท 15 คนระดับอาชีพ ค่าสัมประสิทธิ์ของการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่ 2.5% ถึง 22% โดยค่าการใช้ออกซิเจนสูงสุดจะสัมพันธ์กันอย่างมากกับระยะทางของการทดสอบความทนทานแบบ Yo-Yo intermittent Recovery test ($r = .60, .21$ -.82; 90% ของช่วงความเชื่อมั่น) จะสัมพันธ์กันอย่างเหมาะสมกับเวลาในการวิ่งเร็วระยะทาง 40 เมตร ($r = -.46, -.75$ to $-.02$) และความสามารถในการใช้ความเร็วสูงสุดซ้ำๆ ($r = -.38, -.72$ to $.09$)

Arnon, Arenas et al. (2013) ความแตกต่างของการวิ่งในแต่ละตำแหน่งขณะแข่งขันและการปะทะในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้เล่น จำนวน 10 คน ที่ได้รับการฝึกมาเป็นอย่างดีจะถูกรวบรวมในระหว่างการแข่งขัน โดยใช้เทคโนโลยี GPS, การวัดอัตราการเต้นของหัวใจ และการบันทึกวิดีโอจากการวิจัยพบว่า ระยะทางรวมที่ผู้เล่นใช้ตลอดการแข่งขัน 102.3 ± 9.8 เมตร/นาที วิ่งเหยาะๆ 26.0% (26.6 ± 5.5 เมตร/นาที) วิ่งด้วยความเร็วในระดับต่ำ 10.0% (10.2 ± 2.4 เมตร/นาที) วิ่งด้วยความเร็วในระดับปานกลาง 14.2% (14.5 ± 4 เมตร/นาที) วิ่งด้วยความเร็วในระดับสูง 4.6% (4.7 ± 1.6 เมตร/นาที) วิ่งด้วยความเร็วในระดับสูงสุด 9.5% (9.7 ± 3.7 เมตร/นาที) กองหลังมีการวิ่งด้วยความเร็วระดับต่ำ ระดับกลางและระดับสูงลดลงในครึ่งหลังของการแข่งขัน ส่วนกองหน้าพบการวิ่งด้วยความเร็วในระดับปานกลาง ระดับสูงและระดับสูงสุดในครึ่งเวลาหลังลดลง กองหลังมีการเพิ่มขึ้นในการวิ่งด้วยความเร็วระดับปานกลาง และในระดับสูงสุดมากกว่ากองหน้า กองหลังมีระยะทางในการวิ่งที่มีระยะไกลมากกว่ากองหน้า ในทางตรงกันข้าม กองหน้าเข้าแทคเคิลมากกว่ากองหลัง ค่าเฉลี่ยของอัตราการเต้นของหัวใจในระหว่างการแข่งขันของกองหน้าและกองหลัง มีปริมาณใกล้เคียงกัน

Carreras, Kraak et al. (2013) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ระหว่างเกมการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ระดับนานาชาติ โดยจุดประสงค์ของงานวิจัยนี้คือ เพื่อวิเคราะห์โครงสร้างของเวลาและเหตุการณ์ที่ต้องหยุดเวลา ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอล 7 คนรายการเวิลด์ซีรีส์ ทั้งหมด 60 เกมการแข่งขัน 3 ทัวร์นาเมนต์ ในช่วงปี 2011-2012 ตัวชี้วัดประสิทธิภาพที่ใช้สำหรับวัตถุประสงค์ของการศึกษานี้คือ เวลาทั้งหมดที่ใช้ในการแข่งขัน เวลาที่ลูกบอลถูกเล่น ช่วงที่หยุดเวลา จำนวนเหตุการณ์ที่หยุดการเล่น และสถานการณ์ต่างๆระหว่างการแข่งขัน ความยาวในช่วงการหยุด และกิจกรรมที่ต่างกันไปในแต่ละเกมการแข่งขัน ช่วงเวลาระหว่างการแข่งขัน คือ 1002.15 ± 136.23 วินาที โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 43.64 ± 29.19 วินาทีต่อหนึ่งเกม สถานการณ์ร้อยละ 71 ของการเล่น คือสถานการณ์ที่ใช้ความพยายามน้อยกว่า 51 วินาที ร้อยละ 61 ของการหยุดเกมการแข่งขัน จะมีช่วงระยะเวลาน้อยกว่า 51 วินาที ในรอบรองชนะเลิศ มีระยะเวลาการหยุดอยู่ที่ 50.90 ± 28.18 วินาที ส่วนในรอบชิงชนะเลิศ มีระยะเวลาในการหยุดที่ 50.79 ± 29.95 วินาทีต่อการหยุดแต่ละครั้ง นั่นคือความยาวของการหยุดมีนัยสำคัญอย่างคงที่ แนวโน้มทั่วไป พบว่าสถานการณ์การเล่นในการแข่งขันรอบแรกๆจะมีระยะเวลานานกว่าในการแข่งขันรอบตัดเชือก

Grant, Williams et al. (1999) ได้ทำการวิจัยเชิงวิเคราะห์ จากเทปบันทึกภาพการแข่งขัน โดยทำการศึกษาเรื่องการวิเคราะห์การทำประตูในการแข่งขันฟุตบอลโลกปี 1998 ที่ประเทศฝรั่งเศส ตัวแปรสำหรับวิเคราะห์ประกอบด้วย เวลาของการทำประตู การสร้างโอกาสในการทำประตู เทคนิคที่ใช้ในการทำประตู จำนวนการสัมผัสบอลของผู้ทำประตู พื้นที่ที่สามารถแย่งบอลมาครอบครองแล้วทำให้เกิดการได้ประตู จำนวนการส่งบอลก่อนการได้ประตู เวลาของการครอบครองบอลก่อนการได้ประตู และการทำประตูจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ วิเคราะห์จาก 171 ประตูใน 64 เกมการแข่งขันฟุตบอลโลกปี 1998 เฉลี่ย 2.67 ประตูต่อเกม ผลการวิจัยพบว่า

1. ประตูที่ได้ในช่วง 15 นาทีสุดท้ายของการแข่งขันจะมากกว่าช่วงเวลา 15 นาทีช่วงอื่น ๆ และจากการเปรียบเทียบ ประตูจำนวนมากเกิดขึ้นในช่วงทดเวลาบาดเจ็บของครึ่งแรกและช่วง 3 นาทีแรกของครึ่งเวลาหลัง

2. ประตูที่เกิดขึ้นในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่น คิดเป็นร้อยละ 63.20 และประตูที่เกิดขึ้นจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ คิดเป็นร้อยละ 24.60

3. เทคนิคส่วนใหญ่ที่ทำให้ได้ประตูจะใช้ข้างเท้าด้านในและหลังเท้า

4. จำนวนการสัมผัสบอลของผู้ทำประตู มากกว่าร้อยละ 50.00 ของประตูในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่นและการเริ่มต้นเล่นใหม่เกี่ยวข้องกับสัมผัสบอลจังหวะเดียว อย่างไรก็ตามร้อยละ 16.70 ของประตูที่ได้ในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่นมาจากการสัมผัสบอล 4 จังหวะหรือมากกว่า ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของผู้เล่นที่มีความสามารถในการเลี้ยงบอลหรือไปกับบอลเพื่อสร้างสรรค์โอกาสในการทำประตูและเช่นเดียวกันความสามารถเฉพาะตัวจะเป็นส่วนสำคัญในการได้ประตูที่เกิดขึ้นในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่น

5. ประตูที่เกิดขึ้นจากการแย่งบอลมาครอบครองจะเกิดขึ้นในแดนป้องกันมากกว่าแดนรุก

6. จำนวนการส่งบอลก่อนการได้ประตูที่เกิดขึ้นในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่นอยู่ที่ 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.30

7. เวลาของการครอบครองบอลก่อนการได้ประตู อยู่ในช่วง 6-10 วินาที คิดเป็นร้อยละ 25.9

8. จำนวน 42 ประตูที่เกิดขึ้นจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ มาจากการเตะโทษจังหวะเดียวและสองจังหวะ (Free Kick) คิดเป็นร้อยละ 50 มาจากการเตะมุม (Corner Kick) คิดเป็นร้อยละ 47.60 และ มาจากการทุ่มบอลเข้าเล่น (Throw In) คิดเป็นร้อยละ 2.40

Grant, Williams et al. (1999) ได้ทำการวิจัยเรื่องความแตกต่างของระหว่างทีมที่ประสบความสำเร็จกับทีมที่ล้มเหลว ในการแข่งขันฟุตบอลโลกปี 1988 ประเทศฝรั่งเศส โดยทำการวิเคราะห์จากเทปบันทึกการแข่งขันจำนวน 30 เกมการแข่งขัน ซึ่งทีมที่ประสบผลสำเร็จ คือ ทีมที่สามารถเข้าสู่รอบรองชนะเลิศได้และทีมที่ล้มเหลว คือ ทีมที่ไม่สามารถผ่านเข้าสู่รอบสองได้ จะทำการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยพยายามในการทำประตู ผลที่ดีของการส่งบอลในพื้นที่แดนรุก ความสามารถในการเจาะทะลุแนวรับฝ่ายรับและความพยายามอย่างสูงในการสร้างโอกาสทำประตู ผลวิจัยพบว่า

1. ทีมที่ประสบความสำเร็จมีค่าเฉลี่ยพยายามในการทำประตูการส่งบอลและการโยนบอลมากกว่าทีมที่ล้มเหลว

2. ทีมที่ประสบความสำเร็จมีผลที่ดีกว่าในการส่งบอลในพื้นที่แดนรุกเมื่อเปรียบเทียบกับทีมที่ล้มเหลวทั้งในรอบเขตโทษและนอกเขตโทษ

3. ทีมที่ประสบความสำเร็จมีความสามารถในการเจาะทะลุแนวรับฝ่ายรับดีกว่าทีมที่ล้มเหลว โดยการส่งบอล การวิ่งหรือการเลี้ยงบอลไปข้างหน้า

4. ทีมที่ประสบความสำเร็จ มีความพยายามอย่างสูงในการสร้างโอกาสทำประตู ในด้านการส่งบอลอยู่ที่ 4 ครั้งและใช้เวลา 15 วินาทีในการสร้างสรรค์โอกาสทำประตูเมื่อเป็นฝ่ายครอบครองบอล

Remmert (2003) ได้ทำการวิจัย เรื่องการวิเคราะห์พฤติกรรมทางการรุก โดยการใช้แทคติคการเล่นเป็นกลุ่ม ของนักบาสเกตบอลที่มีความสามารถสูง ในการแข่งขันบาสเกตบอลซึ่งอยู่บนพื้นฐานของโมเดลที่มีกระบวนการสอดคล้องกัน โมเดลนี้จะสื่อถึงผลของปฏิกริยาทางพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการรุกและการรับ โดยเฉพาะการใช้แทคติคการเล่นเป็นกลุ่ม ในการรุกที่มีรูปแบบการป้องกันแบบตัวต่อตัว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักบาสเกตบอลที่มีความสามารถสูงระดับนานาชาติ โดยบันทึกจากเกมการแข่งขันจำนวน 60 เกม การแข่งขันแล้วจึงทำการวิเคราะห์จากวิดีโอเทปที่บ้านที่กเกมการแข่งขันด้วย โปรแกรมคอมพิวเตอร์วีดีโอ เอ เอส (VDO AS) ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมการรุก โดยการใช้แทคติคการเล่นเป็นกลุ่มตั้งแต่ 2 คน 3 คน และ 4 คน คือ การกำบัง (Screen) ซึ่งเป็นแทคติคที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดจากเกมการแข่งขัน

2. ปฏิกริยาทางพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมาจากการรุกโดยการใช้แทคติคการเล่นเป็นกลุ่มถูกนำไปใช้ในขณะแข่งขันปกติที่มีรูปแบบการป้องกันแบบตัวต่อตัว จะมีการแสดงออกทางพฤติกรรม คือ ความตั้งใจและการเตรียมตัว คิดเป็นร้อยละ 67.30 การซ้อนกันของตำแหน่ง คิดเป็นร้อยละ 69.80 และการจบการทำประตู ด้วยความสามารถเฉพาะตัว คิดเป็นร้อยละ 75.80

3. การโยกหลอก (Fake) จะทำให้การรุกมีความสลับซับซ้อนกับทีมที่ป้องกันมากยิ่งขึ้น

4. ในการวิเคราะห์พฤติกรรมทางการรุกโดยการใช้แทคติคการเล่นเป็นกลุ่มที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของโมเดลที่มีกระบวนการสอดคล้องกัน ความพยายามในการรุก จะมีค่าเฉลี่ยของคะแนนอยู่ที่ 0.80 แต้มต่อการรุกในแต่ละครั้ง และการจบการรุก จะมีค่าเฉลี่ยของคะแนนอยู่ที่ 1.04 แต้มต่อการรุกในแต่ละครั้ง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์รูปแบบการรุกรทำทรีของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011” เป็นการศึกษาเชิงวิเคราะห์ (Analytical Research) ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนวิธีดำเนินการวิจัยตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องในการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. ขั้นตอนดำเนินการวิจัย
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ คือ เทปบันทึกการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 ของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น จำนวน 5 ทีม จาก 6 เกมการแข่งขัน ได้แก่ ทีมเกาหลี ทีมโปรตุเกส ทีมฝรั่งเศส ทีมฟิลิปปินส์และทีมอังกฤษ ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีเกมการแข่งขันดังต่อไปนี้

รอบแรก (Preliminary Round)

- เกมการแข่งขันที่ 1 ทีมนิวซีแลนด์กับทีมเกาหลี
- เกมการแข่งขันที่ 2 ทีมนิวซีแลนด์กับทีมโปรตุเกส
- เกมการแข่งขันที่ 3 ทีมนิวซีแลนด์กับทีมฝรั่งเศส

รอบก่อนรองชนะเลิศ (Quarterfinal Round)

- ทีมนิวซีแลนด์กับทีมโปรตุเกส

รอบรองชนะเลิศ (Semifinal Round)

- ทีมนิวซีแลนด์กับทีมฟิลิปปินส์

รอบรองชิงชนะเลิศ (Cup final Round)

- ทีมนิวซีแลนด์กับทีมอังกฤษ

ตัวแปรที่เกี่ยวข้องในการวิจัย

ในการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของรูปแบบการรุกรทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีที่ส่งผลให้การรุกรทำได้ทรี โดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ผู้วิจัยได้กำหนดสมมุติฐานเพื่อนำมาทดสอบสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 1, 2 และ 3 ดังต่อไปนี้

สมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 1 รูปแบบการรุกรทำทรีที่นิยมใช้ระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

ตัวแปรต้น คือ ทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น

ตัวแปรตาม คือ รูปแบบการรุกรทำทรีที่นิยมใช้

สมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 2 รูปแบบการรุกรทำทรรยที่ได้ทรรยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

ตัวแปรต้น คือ ทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น

ตัวแปรตาม คือ รูปแบบการรุกรทำทรรยที่ได้ทรรย

สมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 3 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรยที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรรยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

สมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 3.1 ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

ตัวแปรต้น คือ ทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น

ตัวแปรตาม คือ ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรย

สมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 3.2 เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

ตัวแปรต้น คือ ทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น

ตัวแปรตาม คือ เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรย

สมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 3.3 พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรรยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

ตัวแปรต้น คือ ทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น

ตัวแปรตาม คือ พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรรย

สมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 3.4 สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกรทำทรรยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

ตัวแปรต้น คือ ทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น

ตัวแปรตาม คือ สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกรทำทรรย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องคอมพิวเตอร์
2. โปรแกรมโฟกัสเอ็กซ์ทิวเวอร์ชัน 1.5 (โปรแกรมคอมพิวเตอร์ขั้นสูงที่ใช้ในการวิเคราะห์การแข่งขันกีฬาที่มีประสิทธิภาพ)
3. เทปบันทึกการแข่งขัน จำนวน 6 เกมการแข่งขัน
4. โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยใช้วิธีการดูเทปบันทึกการแข่งขันซ้ำหลาย ๆ ครั้ง ทำการวิเคราะห์และบันทึกข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยที่ส่งผลให้การรุกได้ทริย ของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 ด้วยโปรแกรมโฟกัสเอ็กซ์ทูเวอร์ชัน 1.5 (Focus X2 Version 1.5) โดยผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษา วิเคราะห์เอกสารที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ในต่างประเทศ เนื่องจากเอกสาร ตำราที่เกี่ยวกับกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ยังไม่มีการค้นพบภายในประเทศ รวมทั้งการสัมภาษณ์จากผู้เชี่ยวชาญทางด้านกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 9 แหล่งอ้างอิง โดยนำข้อมูลที่ได้มารวบรวม เพื่อนำไปใช้ในการกำหนดรูปแบบการรุกทำทริยและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยที่ส่งผลให้การรุกได้ทริย

ขั้นตอนที่ 2 กำหนดและสร้างรูปแบบเทมเพลต (Template) เพื่อใช้ในการเก็บบันทึกผลการวิเคราะห์ข้อมูล ลงในโปรแกรมโฟกัสเอ็กซ์ทูเวอร์ชัน 1.5 (Focus X2 Version 1.5) จากนั้นนำเทปบันทึกการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 ของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น จำนวน 5 ทีมจาก 6 เกมการแข่งขัน ได้แก่ ทีมเกาหลี ทีมโปรตุเกส ทีมฝรั่งเศส ทีมฟีจีและทีมอังกฤษ นำมาแปลงข้อมูลเป็นไฟล์เอวีไอ (AVI) เพื่อที่จะนำมาใช้เปิดดูภาพการแข่งขันผ่านโปรแกรมคอมพิวเตอร์โฟกัสเอ็กซ์ทูเวอร์ชัน 1.5 (Focus X2 Version 1.5)

ขั้นตอนที่ 3 ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการดูจากภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะแข่งขัน พร้อมทั้งบันทึกข้อมูลต่างๆที่เกี่ยวข้องผ่านโปรแกรมคอมพิวเตอร์โฟกัสเอ็กซ์ทูเวอร์ชัน 1.5 (Focus X2 Version 1.5) ผู้วิจัยจะทำการพิจารณาจากภาพการแข่งขันที่ปรากฏ โดยการวิเคราะห์รูปแบบการรุกทำทริยที่นักกีฬาแสดงออก รวมถึงวิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยที่ส่งผลให้การรุกได้ทริย ตามที่กำหนดไว้ โดยเปิดดูภาพที่เกิดขึ้นแต่ละครั้งซ้ำๆกันจำนวนหลายครั้ง จนมีความชัดเจน จากนั้นจึงบันทึกข้อมูลตามรูปแบบเทมเพลต (Template) ที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ จนครบทุกเฟรม ในกรณีวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยเป็นผู้ทำการวิเคราะห์ด้วยตนเอง โดยอ้างอิงจากการรวบรวมรูปแบบการรุกทำทริยและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยที่ส่งผลให้การรุกได้ทริย ที่พบในตำรา เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน และการสัมภาษณ์จากผู้เชี่ยวชาญทางด้านกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน (ในขั้นตอนที่ 1) ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ จำแนกและบันทึกผลตามรูปแบบเทมเพลต (Template) ที่กำหนดไว้ดังนี้ รูปแบบการรุกทำทริย จำนวน 15 รูปแบบและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยที่ส่งผลให้การรุกได้ทริย จำนวน 4 ปัจจัย เมื่อวิเคราะห์และบันทึกข้อมูลครบตามรูปแบบเทมเพลต (Template) จึงเริ่มการวิเคราะห์ และบันทึกข้อมูลของรูปแบบการรุกทำทริยและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยที่ส่งผลให้การรุกได้ทริยครั้งต่อไป จนจบการแข่งขัน

ขั้นตอนที่ 4 นำข้อมูลที่ทำการวิเคราะห์จากโปรแกรมโฟกัสเอ็กซ์ทูเวอร์ชัน 1.5 (Focus X2 Version 1.5) นำมาบันทึกผลและโอนย้ายเข้าสู่โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ จากนั้นทำการจัดหมวดหมู่ แยกประเภท แจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ แล้วจึงนำเสนอเป็นตารางประกอบความเรียง

ขั้นตอนดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการแบ่งขั้นตอนในการทำวิจัยออกเป็น 6 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษารูปแบบการรุกรทำทรรย์และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรย์ที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรรย์ในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน จากหนังสือ ตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการสัมภาษณ์จากโค้ชหรือผู้เชี่ยวชาญทางด้านกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน จำนวน 6 ท่าน รวมทั้งสิ้น จำนวน 9 แหล่งอ้างอิง เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ที่จะนำไปใช้ในการทำวิจัยและครอบคลุมส่วนที่ผู้วิจัยต้องการจะศึกษา

ขั้นตอนที่ 2 จากการศึกษารูปแบบการรุกรทำทรรย์ในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน สามารถกำหนดรูปแบบการรุกรทำทรรย์ ได้ทั้งสิ้น จำนวน 15 รูปแบบและพบปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรย์ที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรรย์ จำนวน 4 ปัจจัย ได้แก่ ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรย์ เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรย์ พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรรย์ และสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกรทำทรรย์ โดยผู้วิจัยได้กำหนดกรอบความคิดของการวิเคราะห์รูปแบบการรุกรทำทรรย์และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรย์ที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรรย์ ออกเป็น 3 ประเด็นใหญ่ๆ ดังต่อไปนี้

2.1 รูปแบบการรุกรทำทรรย์ที่นิยมใช้

2.2 รูปแบบการรุกรทำทรรย์ที่ได้ทรรย์

2.3 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรย์ที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรรย์

ขั้นตอนที่ 3 จัดหากุ่มตัวอย่าง โดยนำเทปบันทึกการแข่งขันของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น จากการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน รายการฮองกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011 ณ เขตปกครองพิเศษฮ่องกง จำนวน 6 เกมการแข่งขัน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

รอบแรก (Preliminary Round)

เกมการแข่งขันที่ 1 ทีมนิวซีแลนด์กับทีมเกาหลี

เกมการแข่งขันที่ 2 ทีมนิวซีแลนด์กับทีมโปรตุเกส

เกมการแข่งขันที่ 3 ทีมนิวซีแลนด์กับทีมฝรั่งเศส

รอบก่อนรองชนะเลิศ (Quarterfinal Round)

ทีมนิวซีแลนด์กับทีมโปรตุเกส

รอบรองชนะเลิศ (Semifinal Round)

ทีมนิวซีแลนด์กับทีมฟิจิ

รอบชิงชนะเลิศ (Cup final Round)

ทีมนิวซีแลนด์กับทีมอังกฤษ

ขั้นตอนที่ 4 ศึกษาวิธีการใช้โปรแกรมโฟกัสเอ็กซ์ทูเวอร์ชัน 1.5 (Focus X2 Version 1.5) พร้อมทั้งวิธีการสร้างเทมเพลต (Template) เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์และบันทึกข้อมูล

ขั้นตอนที่ 5 นำเทปบันทึกภาพการแข่งขันมาแปลงข้อมูลเป็นไฟล์ เอวีไอ (AVI) จากนั้นกำหนดรูปแบบการรูกทำทริยและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรูกทำทริยที่ส่งผลให้การรูกได้ทริย ดำเนินการสร้างรูปแบบเทมเพลท (Template) สำหรับการบันทึกข้อมูลการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ผ่านโปรแกรมโฟกัสเอ็กซ์ทูเวอร์ชัน 1.5 (Focus X2 Version 1.5) ซึ่งเป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ขั้นสูงที่ใช้ในการวิเคราะห์การแข่งขันกีฬาที่มีประสิทธิภาพ จากนั้นนำมาทำการวิเคราะห์ข้อมูล ด้วยการเปิดเทปการแข่งขัน ตรวจสอบรูปแบบการรูกทำทริยและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรูกทำทริยที่ส่งผลให้การรูกได้ทริย ที่เกิดขึ้นในการแข่งขันแต่ละรูปแบบและแต่ละปัจจัย โดยทำการดูซ้ำๆ จนสามารถวิเคราะห์ชี้ชัดได้ถูกต้อง พร้อมทั้งบันทึกข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรูกทำทริยและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรูกทำทริยที่ส่งผลให้การรูกได้ทริย ลงในเทมเพลท (Template) ที่ได้สร้างไว้ของโปรแกรมโฟกัสเอ็กซ์ทูเวอร์ชัน 1.5 (Focus X2 Version 1.5) ในคอมพิวเตอร์

ขั้นตอนที่ 6 เมื่อวิเคราะห์และบันทึกข้อมูลตามเทมเพลท (Template) แล้ว จึงนำข้อมูลที่ได้มาทำการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ข้อมูล (Result Comparison) รูปแบบการรูกทำทริยและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรูกทำทริยที่ส่งผลให้การรูกได้ทริยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 ดังนี้

6.1 เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) นำเสนอเป็นตารางความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) เพื่ออธิบายข้อมูลของรูปแบบการรูกทำทริยและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรูกทำทริยที่ส่งผลให้การรูกได้ทริยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น

6.1.1 เปรียบเทียบรูปแบบการรูกทำทริยที่นิยมมากที่สุด 3 อันดับระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น

6.1.2 เปรียบเทียบรูปแบบการรูกทำทริยที่ได้ทริยมากที่สุด 3 อันดับระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น

6.1.3 เปรียบเทียบปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรูกทำทริยที่ส่งผลให้การรูกได้ทริยมากที่สุด 3 อันดับระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น

6.2 เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) โดยใช้สถิติการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยที่เป็นอิสระจากกัน (Independent sample t-test) โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6.2.1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความถี่ของรูปแบบการรูกทำทริยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นแต่ละรูปแบบเป็นรายคู่

6.2.2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความถี่ของรูปแบบการรูกทำทริยที่ได้ทริยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นแต่ละรูปแบบเป็นรายคู่

6.2.3 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความถี่ของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรูกทำทริยที่ส่งผลให้การรูกได้ทริยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นแต่ละปัจจัยเป็นรายคู่

6.2.3.1 เปรียบเทียบตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรูกทำทริยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นแต่ละตำแหน่งเป็นรายคู่

6.2.3.2 เปรียบเทียบเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรูกทำทรีระหว่าง
ทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งแต่ละเทคนิคเป็นรายคู่

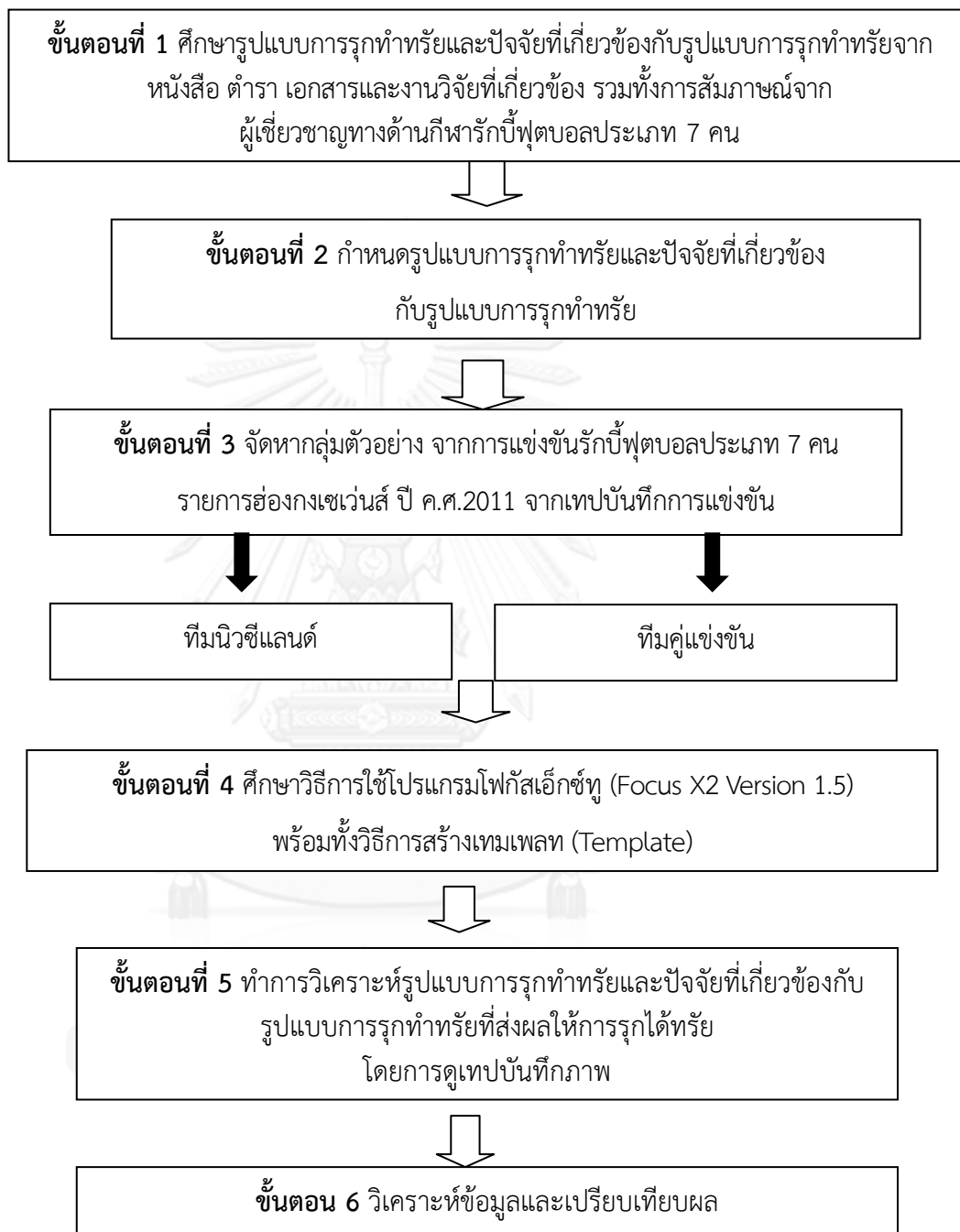
6.2.3.3 เปรียบเทียบพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์
กับทีมคู่แข่งแต่ละพื้นที่เป็นรายคู่

6.2.3.4 เปรียบเทียบสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรูกทำระหว่างทีม
นิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งแต่ละสถานการณ์เป็นรายคู่

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แผนผังแสดงขั้นตอนการทำวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ใช้สถิติในการวิเคราะห์ 2 ส่วน ดังนี้

1. เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) นำเสนอเป็นตารางความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) เพื่ออธิบายข้อมูลของรูปแบบการรุกรมทำร้ายและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรมทำร้ายที่ส่งผลให้การรุกรมได้ทำร้าย ของทีมนิเวศิแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น

2. เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ซึ่งได้แก่

2.1 สถิติการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยที่เป็นอิสระจากกัน (Independent sample t-test) โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์รูปแบบการรุกรทำทรีของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเฮเวนส์ ปี ค.ศ.2011 ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา วิเคราะห์ สังเคราะห์ แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรีในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน จากตำรา เอกสารทางวิชาการ วารสารและงานวิจัยจากศาสตร์สาขาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ รวมถึงการสัมภาษณ์จากผู้เชี่ยวชาญทางด้านกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน จำนวน 6 ท่าน จนกระทั่งได้ รูปแบบการรุกรทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรี ที่จะนำมาใช้ในการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ผล ตามระเบียบวิธีทางสถิติ โดยการจัดหมวดหมู่ แยกประเภท แจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละและนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แสดงผลการศึกษารูปแบบการรุกรทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรี

- 1.1 สรุปผลการศึกษารูปแบบการรุกรทำทรีในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน
- 1.2 สรุปผลการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรีในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน

ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์รูปแบบการรุกรทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรีในรูปแบบของตารางแสดงค่าความถี่และค่าร้อยละ ดังนี้

2.1 รูปแบบการรุกรทำทรีในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเฮเวนส์ ปี ค.ศ.2011

- 2.1.1 รูปแบบการรุกรทำทรีในภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น
 - 2.1.1.1 รูปแบบการรุกรทำทรีที่นิยมใช้
 - 2.1.1.2 รูปแบบการรุกรทำทรีที่ได้ทรี
- 2.1.2 รูปแบบการรุกรทำทรีของทีมนิวซีแลนด์
 - 2.1.2.1 รูปแบบการรุกรทำทรีที่นิยมใช้
 - 2.1.2.2 รูปแบบการรุกรทำทรีที่ได้ทรี
- 2.1.3 รูปแบบการรุกรทำทรีของทีมคู่แข่งชั้น
 - 2.1.3.1 รูปแบบการรุกรทำทรีที่นิยมใช้
 - 2.1.3.2 รูปแบบการรุกรทำทรีที่ได้ทรี
- 2.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรี
 - 2.2.1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรีในภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น
 - 2.2.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรีของทีมนิวซีแลนด์
 - 2.2.3 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรีของทีมคู่แข่งชั้น

ตอนที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบรูปแบบการรุกรทำทรรย์และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรย์ที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรรย์ระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 โดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

3.1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ด้วยการนำเสนอเป็นตารางความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) เพื่ออธิบายข้อมูลของรูปแบบการรุกรทำทรรย์และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรย์ที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรรย์ระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น

3.2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ซึ่งได้แก่ สถิติการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยที่เป็นอิสระจากกัน (Independent sample t-test) โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2.1 เปรียบเทียบรูปแบบการรุกรทำทรรย์ที่นิยมใช้ระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น

3.2.2 เปรียบเทียบรูปแบบการรุกรทำทรรย์ที่ได้ทรรย์ระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น

3.2.3 เปรียบเทียบปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรย์ที่ส่งผลให้การรุกรได้ทรรย์ระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น

ตอนที่ 1 แสดงผลการศึกษารูปแบบการรุกทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรี

จากการศึกษาในแหล่งอ้างอิงที่นำมาทำการวิเคราะห์ สังเคราะห์ แนวคิดและทฤษฎีของรูปแบบการรุกทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรีในกีฬารักบี้ฟุตบอลที่รวบรวมจากตำรา เอกสารทางวิชาการ วารสารและงานวิจัยจากศาสตร์สาขาต่างๆที่เกี่ยวข้องทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งการสัมภาษณ์จากผู้เชี่ยวชาญทางด้านกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 9 แหล่งอ้างอิง ดังนี้

1. หนังสือ IRB's practical guide to coaching seven-a-side rugby ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์
สำนักพิมพ์ International Rugby Board
ผู้แต่ง : International Rugby Board
2. หนังสือ Colin Hillman's Expert Guide to Sevens ปีที่พิมพ์ 2010
สำนักพิมพ์ Green Star Media Ltd
ผู้แต่ง : Colin Hillman
3. หนังสือ IRB seven-a-side coaching manual ปีที่พิมพ์ 2004
สำนักพิมพ์ International rugby board
ผู้แต่ง : Lee Smith
4. Tetsuhiro onaka, สัมภาษณ์, หัวหน้าผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลโรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย, 11 ธันวาคม 2556
5. Douglas Bursill, สัมภาษณ์, ผู้เชี่ยวชาญทางด้านกีฬารักบี้ฟุตบอล, 7 มกราคม 2557
6. ประกิต หงษ์แสนยาธรรม, สัมภาษณ์, ผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลทีมชาติไทย, 17 มกราคม 2557
7. สุภรัตน์ อัลภาชน์, สัมภาษณ์, ผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลทีมชาติไทย, 9 พฤษภาคม 2556
8. ธนพร เชื้อวงศ์, สัมภาษณ์, ผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลโรงเรียนธรรมศาสตร์คลองหลวงวิทยา, 29 ธันวาคม 2556
9. โสภา แก้วพรหม, สัมภาษณ์, ผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลโรงเรียนดอนทองวิทยา, 14 มกราคม 2557

1.1 สรุปผลการศึกษารูปแบบการรุกทำทริยในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน
จากการศึกษา วิเคราะห์และสังเคราะห์รูปแบบการรุกทำทริยในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนที่ค้นพบ จาก
ทั้ง 9 แหล่งอ้างอิง สามารถนำมาสรุปได้ในตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของรูปแบบการรุกทำทริยในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน

แหล่งอ้างอิง รูปแบบ	Smith (2004)	International Rugby Board (n.d.)	Hillman (2010)	Tetsuhiro onaka (2556)	Douglas Bursill (2557)	ประภิต หงษ์แสนยาธรรม (2557)	สุภรัตน์ อัลภาชน์ (2556)	ฉนพร เต็องศ์ (2556)	โสภณ แก้วพรม (2557)	จำนวน (รวม)	ร้อยละ
1. เบรคทรู (Break-Through)	/	/	/	/	/	/	/	/	/	9	100
2. คิก (Kick)	/	/	/	/	/	/	/	/	/	9	100
3. สวิตช์/คัท (Switch/Cut)	/	/	/	/	/	/	/	/	/	9	100
4. ลูพ (Loop)	/	/	/	/	/	/	/	/	/	9	100
5. มิส (Miss)	/	/	/	/	/	/	/	/	/	9	100
6. คอมเพรสแอทแทค (Compressed attack)	-	-	/	/	/	/	/	/	/	7	77.78
7. พูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence)	-	-	/	/	/	/	/	/	/	7	77.78
8. เซาท์แอฟริกาบอล (South Africa ball)	-	-	/	/	/	/	/	-	/	6	66.67
9. ซิกดัมมี่ (6 dummy)	-	-	/	/	/	/	/	-	/	6	66.67
10. เซเวนส์เซอร์เคิล (7 circle)	-	-	/	/	/	/	-	-	/	5	55.56
11. ไบลด์ไซด์เซเวนส์สวิตช์ (Blindside 7 switch)	-	-	/	/	/	/	/	/	/	7	77.78
12. สวิตช์มิส (Switch miss)	-	-	-	/	/	/	/	-	/	5	55.56
13. มิสวันลูพ (Miss 1 loop)	-	-	-	/	/	/	/	/	/	6	66.67
14. ดับเบิลสวิตช์ (Double switch)	-	-	-	/	/	/	/	/	/	6	66.67
15. สวิตช์เวลช์ออฟชั่น (Switch welsh option)	-	-	-	/	/	/	/	-	/	5	55.56

/ มีการกล่าวถึง - ไม่มีการกล่าวถึง

จากตารางที่ 1 พบว่า มีรูปแบบการรุกทำทริยในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน จำนวน 15 รูปแบบ โดยมีรูปแบบที่พบมากที่สุดในแหล่งอ้างอิง จำนวน 5 รูปแบบ คือ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) รูปแบบคิก (Kick) รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) รูปแบบลูป (Loop) และรูปแบบมิส (Miss) ถูกค้นพบมากที่สุดจากแหล่งอ้างอิงทั้งหมด จำนวน 9 แหล่ง คิดเป็นร้อยละ 100

1.2 สรุปผลการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยที่ส่งผลให้การรุกได้ทริยในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน

จากการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยที่ส่งผลให้การรุกได้ทริย จากตำรา เอกสารทางวิชาการ วารสารและงานวิจัย ในศาสตร์สาขาต่าง ๆ และจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 9 แหล่งอ้างอิงทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ พบว่า มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริย จำนวน 4 ปัจจัย ดังต่อไปนี้

1. ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริย จำนวน 7 ตำแหน่ง
 - 1.1 ตำแหน่งพรีอพซ้าย (Left Prop)
 - 1.2 ตำแหน่งพรีอพขวา (Right Prop)
 - 1.3 ตำแหน่งฮุกเกอร์ (Hooker)
 - 1.4 ตำแหน่งสกรัมฮาล์ฟ (Scrumhalf)
 - 1.5 ตำแหน่งฟลายฮาล์ฟ (Fly-half)
 - 1.6 ตำแหน่งเซ็นเตอร์ (Centre)
 - 1.7 ตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger)
2. เทคนิคที่เกี่ยวข้องในรูปแบบการรุกทำทริย จำนวน 4 เทคนิค
 - 2.1 เทคนิคหลบหลีก (Evasion)
 - 2.2 เทคนิคออฟโหลด (Offload)
 - 2.3 เทคนิครับ-ส่ง (Catching-Passing)
 - 2.4 เทคนิคเตะ (Kick)
3. พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทริย จำนวน 3 พื้นที่
 - 3.1 พื้นที่ด้านซ้ายเขตประตู
 - 3.2 พื้นที่กลางเขตประตู
 - 3.3 พื้นที่ด้านขวาเขตประตู
4. สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทริย จำนวน 4 สถานการณ์
 - 4.1 สถานการณ์กลุ่มยื้อแย่งรัค/กลุ่มยื้อแย่งโมล (Ruck/Mual)
 - 4.2 สถานการณ์เปลี่ยนการครอบครองบอล (Turnover)
 - 4.3 สถานการณ์การเล่นต่อเนื่อง (Continued play)
 - 4.4 สถานการณ์ตั้งเล่นใหม่ (Set piece)

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรีในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน

แหล่งอ้างอิง	Smith (2004)	International Rugby Board (n.d.)	Hillman (2010)	Tetsuhiro onaka (2556)	Douglas Bursill (2557)	ประภิต พงษ์เสนาจารธรรม (2557)	สุภรัตน์ อัลภาชน์ (2556)	ฉนพร เชื้อวงศ์ (2556)	โสภณ แก้วพรม (2557)	จำนวน (รวม)	ร้อยละ
ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรี											
1. สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรี	/	/	/	/	/	/	/	/	/	9	100
2. เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี	-	-	/	/	/	/	/	/	/	7	77.78
3. ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี	-	-	-	/	/	/	/	/	/	6	66.67
4. พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรี	-	-	-	/	/	/	/	/	/	6	66.67

/ มีกรกล่าวถึง - ไม่มีกรกล่าวถึง

จากตารางที่ 2 พบว่า มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรี จำนวน 4 ปัจจัย ได้แก่ ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรีและสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรี โดยสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรี เป็นปัจจัยที่ถูกค้นพบมากที่สุด จากแหล่งอ้างอิงทั้งหมด จำนวน 9 แหล่ง คิดเป็นร้อยละ 100

ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์รูปแบบการรุกทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรีในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ. 2011 ในรูปแบบของตาราง แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละ

2.1 รูปแบบการรุกทำทรีในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011

2.1.1 วิเคราะห์รูปแบบการรุกทำทรีในภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์และทีมคู่แข่ง

2.1.1.1 รูปแบบการรุกทำทริยที่นิยมใช้

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของรูปแบบการรุกทำทริยที่นิยมใช้มากที่สุดในภาพรวมของทีม นิวซีแลนด์และทีมคู่แข่งชั้น ตามลำดับจากมากไปน้อย

รูปแบบการรุกทำทริย	นิยม	
	จำนวน	ร้อยละ
1. เบรคทรู (Break-Through)	31	51.67
2. คิก (Kick)	9	15.00
3. สวิตช์/คัท (Switch/Cut)	8	13.33
4. พูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence)	4	6.67
5. มิส (Miss)	2	3.33
6. คอมเพรสแอทแทค (Compressed attack)	1	1.67
7. ลูป (Loop)	1	1.67
8. สวิตช์มิส (Switch miss)	1	1.67
9. มิสวันลูป (Miss 1 loop)	1	1.67
10. ดับเบิลสวิตช์ (Double switch)	1	1.67
11. สวิตช์เวลช้อพชั่น (Switch Welsh option)	1	1.67
12. เซาท์แอฟริกาบอล (South Africa ball)	0	0.00
13. ชิกดัมมี่ (6 dummy)	0	0.00
14. ไบลด์ไซด์เซเว่นส์สวิตช์ (Blindside 7 switch)	0	0.00
15. เซเว่นส์เซอร์เคิล (7 circle)	0	0.00
รวม	60	100

จากตารางที่ 3 แสดงว่า ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ. 2011 ภาพรวมของรูปแบบการรุกทำทริยที่ทีมนิวซีแลนด์และทีมคู่แข่งชั้นนิยมมากที่สุดคือ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) จำนวน 31 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.67 รองลงมา คือ รูปแบบคิก (Kick) จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.00 และรูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.33 จากการวิเคราะห์เกี่ยวกับการรุกทำทริยที่เกิดขึ้นในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ. 2011 พบว่า มีรูปแบบการรุกทำทริย จำนวน 11 รูปแบบที่มีการนำมาใช้ในการรุกทำทริยและส่วนอีก 4 รูปแบบ คือ รูปแบบเซาท์แอฟริกาบอล (South Africa ball) รูปแบบชิกดัมมี่ (6 dummy) รูปแบบไบลด์ไซด์เซเว่นส์สวิตช์ (Blindside 7 switch) และรูปแบบเซเว่นส์เซอร์เคิล (7 circle) ไม่พบการนำมาใช้ในการแข่งขันครั้งนี้

2.1.1.2 รูปแบบการรุกทำทริยที่ได้ทริย

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของรูปแบบการรุกทำทริยที่ได้ทริยมากที่สุดในภาพรวมของทีม นิวซีแลนด์และทีมคู่แข่งชั้น ตามลำดับจากมากไปน้อย

รูปแบบการรุกทำทริย	ได้ทริย	
	จำนวน	ร้อยละ
เบรคทรู (Break-Through)	20	55.56
สวิตซ์/คัท (Switch/Cut)	5	13.89
พูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence)	4	11.11
มิส (Miss)	2	5.56
คอมเพรสแอทแทค (Compressed attack)	1	2.78
ลูป (Loop)	1	2.78
สวิตซ์มิส (Switch miss)	1	2.78
มิสวันลูป (Miss 1 loop)	1	2.78
ดับเบิลสวิตซ์ (Double switch)	1	2.78
รวม	36	100

จากตารางที่ 4 แสดงว่า ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ. 2011 ภาพรวมของรูปแบบการรุกทำทริยที่ทีมนิวซีแลนด์และทีมคู่แข่งชั้นได้ทริยมากที่สุดคือ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) จำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55.56 รองลงมา คือ รูปแบบสวิตซ์/คัท (Switch/Cut) จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.89 และรูปแบบพูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence) จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.11 จากการวิเคราะห์เกี่ยวกับการรุกทำทริยที่ได้ทริยที่เกิดขึ้นในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 พบว่า มีจำนวน 9 รูปแบบที่เป็นรูปแบบการรุกทำทริยที่ได้ทริยในการแข่งขันครั้งนี้

2.1.2 วิเคราะห์รูปแบบการรุกทำทริยของทีมนิวซีแลนด์

2.1.2.1 รูปแบบการรุกทำทริยที่นิยมใช้

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของรูปแบบการรุกทำทริยที่นิยมใช้มากที่สุดของทีมนิวซีแลนด์ตามลำดับจากมากไปน้อย

รูปแบบการรุกทำทริย	นิยม	
	จำนวน	ร้อยละ
เบรคทรู (Break-Through)	24	66.67
สวิตช์/คัท (Switch/Cut)	4	11.11
พูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence)	2	5.56
มิส (Miss)	1	2.78
คิก (Kick)	1	2.78
คอมเพรสแอทแทค (Compressed attack)	1	2.78
ลูป (Loop)	1	2.78
มิสวันลูป (Miss 1 loop)	1	2.78
ดับเบิลสวิตช์ (Double switch)	1	2.78
รวม	36	100

จากตารางที่ 5 แสดงว่า ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ. 2011 รูปแบบการรุกทำทริยที่ทีมนิวซีแลนด์นิยมใช้มากที่สุด คือ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) จำนวน 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมา คือ รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.11 และรูปแบบพูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence) จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.56

2.1.2.2 รูปแบบการรุกทำทริยที่ได้ทริย

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของรูปแบบการรุกทำทริยที่ได้ทริยมากที่สุดของทีมนิวซีแลนด์ตามลำดับจากมากไปน้อย

รูปแบบการรุกทำทริย	ได้ทริย	
	จำนวน	ร้อยละ
เบรคทรุ (Break-Through)	16	59.26
สวิตช์/คัท (Switch/Cut)	4	14.81
พูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence)	2	7.41
มิส (Miss)	1	3.70
คอมเพรสแอทแทค (Compressed attack)	1	3.70
ลูป (Loop)	1	3.70
มิสวันลูป (Miss 1 loop)	1	3.70
ดับเบิลสวิตช์ (Double switch)	1	3.70
คิก (Kick)	0	0.00
รวม	27	100

จากตารางที่ 6 แสดงว่า ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮอองกงเซเวนส์ ปี ค.ศ. 2011 รูปแบบการรุกทำทริยที่ได้ทริยมากที่สุดของทีมนิวซีแลนด์ คือ รูปแบบเบรคทรุ (Break-Through) จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.26 รองลงมา คือ รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.81 และรูปแบบพูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence) จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.41

2.1.3 วิเคราะห์รูปแบบการรุกทำทริยของทีมคู่แข่งชั้น

2.1.3.1 รูปแบบการรุกทำทริยที่นิยมใช้

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของรูปแบบการรุกทำทริยที่นิยมใช้มากที่สุดของทีมคู่แข่งชั้นตามลำดับจากมากไปน้อย

รูปแบบการรุกทำทริย	นิยม	
	จำนวน	ร้อยละ
คิก (Kick)	8	33.33
เบรคทรู (Break-Through)	7	29.17
สวิตช์/คัท (Switch/Cut)	4	16.67
พูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence)	2	8.33
ลูป (Loop)	1	4.17
สวิตช์มิส (Switch miss)	1	4.17
สวิตช์เวลช์ออปชั่น (Switch Welsh option)	1	4.17
คอมเพรสแอทแทค (Compressed attack)	0	0.00
ดับเบิลสวิตช์ (Double switch)	0	0.00
รวม	24	100

จากตารางที่ 7 แสดงว่า ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ. 2011 รูปแบบการรุกทำทริยที่นิยมใช้มากที่สุดของทีมคู่แข่งชั้น คือ รูปแบบคิก (Kick) จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมา คือ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.17 และรูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.67

2.1.3.2 รูปแบบการรุกทำทริยที่ได้ทริย

ตารางที่ 8 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของรูปแบบการรุกทำทริยที่ได้ทริยมากที่สุดของทีมคู่แข่งชั้นตามลำดับจากมากไปน้อย

รูปแบบการรุกทำทริย	ได้ทริย	
	จำนวน	ร้อยละ
เบรคทรู (Break-Through)	4	44.44
พูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence)	2	22.22
ลูป (Loop)	1	11.11
สวิตช์มิส (Switch miss)	1	11.11
สวิตช์/คัท (Switch/Cut)	1	11.11
คิก (Kick)	0	0.00
มิส (Miss)	0	0.00
คอมเพรสแอทแทค (Compressed attack)	0	0.00
ดับเบิลสวิตช์ (Double switch)	0	0.00
รวม	9	100

จากตารางที่ 8 แสดงว่า ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ. 2011 รูปแบบการรุกทำทริยที่ได้ทริยมากที่สุดของทีมคู่แข่งชั้น คือ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.44 รองลงมา คือ รูปแบบพูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence) จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22 รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) รูปแบบลูป (Loop) และรูปแบบสวิตช์มิส (Switch miss) จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.11

2.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรี

2.2.1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรีในภาพรวมของทีม นิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่ง

ตารางที่ 9 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีในภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์และทีมคู่แข่ง ตามลำดับจากมากไปน้อย

ตำแหน่งที่ผู้เล่นเกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี	ได้ทรี	ร้อยละ
วิงเกอร์ (Winger)	8	22.22
เซ็นเตอร์ (Centre)	7	19.44
สกรัมฮาล์ฟ (Scrumhalf)	6	16.67
พร็็อพซ้าย (Left Prop)	5	13.89
ฮุคเกอร์ (Hooker)	4	11.11
พร็็อพขวา (Right Prop)	4	11.11
ฟลายฮาล์ฟ (Fly-half)	2	5.56
รวม	36	100

จากตารางที่ 9 แสดงว่า ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ็อกกิงแลนด์ ปี ค.ศ. 2011 ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีมากที่สุดในภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์และทีมคู่แข่ง คือ ตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger) จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22 รองลงมา คือ ตำแหน่งเซ็นเตอร์ (Centre) จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.44 และตำแหน่งสกรัมฮาล์ฟ (Scrumhalf) จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.67

ตารางที่ 10 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีในภาพรวมของทีม นิวซีแลนด์และทีมคู่แข่ง ตามลำดับจากมากไปน้อย

เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี	ได้ทรี	ร้อยละ
หลบหลีก (Evasion)	20	55.56
รับ-ส่ง (Catching-Passing)	16	44.44
ออฟโหลด (Offload)	0	0.00
เตะ (Kick)	0	0.00
รวม	36	100

จากตารางที่ 10 แสดงว่า ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ็อกกิงแลนด์ ปี ค.ศ. 2011 เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีมากที่สุดในภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์และทีมคู่แข่ง คือ เทคนิคหลบหลีก (Evasion) จำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55.56 รองลงมา คือ เทคนิค รับ-ส่ง (Catching-Passing) จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.44

ตารางที่ 11 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้เหรียญในภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์ และทีมคู่แข่ง ตามลำดับจากมากไปน้อย

พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้เหรียญ	ได้เหรียญ	ร้อยละ
พื้นที่กลางเขตประตู	23	63.89
พื้นที่ด้านซ้ายเขตประตู	7	19.44
พื้นที่ด้านขวาเขตประตู	6	16.67
รวม	36	100

จากตารางที่ 11 แสดงว่า ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮอว์กซเซเวนส์ ปี ค.ศ. 2011 พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้เหรียญมากที่สุดในภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์และทีมคู่แข่ง คือ พื้นที่กลางเขตประตู จำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 63.89 รองลงมา คือ พื้นที่ด้านซ้ายเขตประตู จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.44 และ พื้นที่ด้านขวาเขตประตู จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.67

ตารางที่ 12 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำเหรียญในภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์และทีมคู่แข่ง ตามลำดับจากมากไปน้อย

สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำเหรียญ	ได้เหรียญ	ร้อยละ
การเล่นต่อเนื่อง (Continued play)	12	33.33
กลุ่มย้อยแย่งรัค/กลุ่มย้อยแย่งโมล (Ruck/Mual)	12	33.33
เปลี่ยนการครอบครองบอล (Turnover)	10	27.78
การตั้งเล่นใหม่ (Set piece)	2	5.56
รวม	36	100

จากตารางที่ 12 แสดงว่า ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮอว์กซเซเวนส์ ปี ค.ศ. 2011 สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำเหรียญมากที่สุดในภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์และทีมคู่แข่ง คือ สถานการณ์การเล่นต่อเนื่อง (Continued play) เท่ากับ กลุ่มย้อยแย่งรัค/กลุ่มย้อยแย่งโมล (Ruck/Mual) จำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมา คือ สถานการณ์เปลี่ยนการครอบครองบอล (Turnover) จำนวน 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.78 และสถานการณ์การตั้งเล่นใหม่ (Set piece) จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.56

2.2.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรีของทีมนิวซีแลนด์

ตารางที่ 13 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีของทีมนิวซีแลนด์ ตามลำดับจากมากไปน้อย

ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี	ได้ทรี	ร้อยละ
สกรัมฮาล์ฟ (Scrumhalf)	6	22.22
วิงเกอร์ (Winger)	5	18.52
เซ็นเตอร์ (Centre)	5	18.52
พรีอ็อปซ้าย (Left Prop)	3	11.11
ฮุคเกอร์ (Hooker)	3	11.11
พรีอ็อปขวา (Right Prop)	3	11.11
ฟลายฮาล์ฟ (Fly-half)	2	7.41
รวม	27	100

จากตารางที่ 13 แสดงว่า ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ็อกกิงแลนด์ ปี ค.ศ. 2011 ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีมากที่สุดของทีมนิวซีแลนด์ คือ ตำแหน่งสกรัมฮาล์ฟ (Scrumhalf) จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22 รองลงมา คือ ตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger) กับตำแหน่งเซ็นเตอร์ (Centre) เท่ากัน จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.52 และตำแหน่งพรีอ็อปซ้าย (Left Prop) ตำแหน่งฮุคเกอร์ (Hooker) และตำแหน่งพรีอ็อปขวา (Right Prop) เท่ากัน จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.11

ตารางที่ 14 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีของทีมนิวซีแลนด์ ตามลำดับจากมากไปน้อย

เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี	ได้ทรี	ร้อยละ
รับ-ส่ง (Catching-Passing)	14	51.85
หลบหลีก (Evasion)	13	48.15
ออฟโหลด (Offload)	0	0.00
เตะ (Kick)	0	0.00
รวม	27	100

จากตารางที่ 14 แสดงว่า ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ็อกกิงแลนด์ ปี ค.ศ. 2011 เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีมากที่สุดของทีมนิวซีแลนด์ คือ เทคนิครับ-ส่ง (Catching-Passing) จำนวน 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.85 รองลงมา คือ เทคนิคหลบหลีก (Evasion) จำนวน 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 48.15

ตารางที่ 15 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้เหรียญของทีมนิวซีแลนด์ตามลำดับจากมากไปน้อย

พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้เหรียญ	ได้เหรียญ	ร้อยละ
พื้นที่กลางเขตประตู	18	66.67
พื้นที่ด้านซ้ายเขตประตู	5	18.52
พื้นที่ด้านขวาเขตประตู	4	14.81
รวม	27	100

จากตารางที่ 15 แสดงว่า ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ็อกกิงเฮเวนส์ ปี ค.ศ. 2011 พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้เหรียญมากที่สุดของทีมนิวซีแลนด์ คือ พื้นที่กลางเขตประตู จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมา คือ พื้นที่ด้านซ้ายเขตประตู จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.52 และพื้นที่ด้านขวาเขตประตู จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.81

ตารางที่ 16 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำเหรียญของทีมนิวซีแลนด์ตามลำดับจากมากไปน้อย

สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำเหรียญ	ได้เหรียญ	ร้อยละ
เปลี่ยนการครอบครองบอล (Turnover)	9	33.33
กลุ่มยื้อแย่งรัด/กลุ่มยื้อแย่งโมล (Ruck/Mual)	8	29.63
การเล่นต่อเนื่อง (Continued play)	8	29.63
การตั้งเล่นใหม่ (Set piece)	2	7.41
รวม	27	100

จากตารางที่ 16 แสดงว่า ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ็อกกิงเฮเวนส์ ปี ค.ศ. 2011 สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำเหรียญมากที่สุดของทีมนิวซีแลนด์ คือ สถานการณ์เปลี่ยนการครอบครองบอล (Turnover) จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมา คือ สถานการณ์กลุ่มยื้อแย่งรัด/กลุ่มยื้อแย่งโมล (Ruck/Mual) กับสถานการณ์การเล่นต่อเนื่อง (Continued play) เท่ากัน จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.63 และสถานการณ์การตั้งเล่นใหม่ (Set piece) จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.41

2.2.3 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรีของทีมคู่แข่งชั้น
ตารางที่ 17 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีของทีมคู่แข่งชั้น ตามลำดับจากมากไปน้อย

ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี	ได้ทรี	ร้อยละ
วิงเกอร์ (Winger)	3	33.33
เซ็นเตอร์ (Centre)	2	22.22
พร็อพซ้าย (Left Prop)	2	22.22
ฮุคเกอร์ (Hooker)	1	11.11
พร็อพขวา (Right Prop)	1	11.11
ฟลายฮาล์ฟ (Fly-half)	0	0.00
สกรัมฮาล์ฟ (Scrumhalf)	0	0.00
รวม	9	100

จากตารางที่ 17 แสดงว่า ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ. 2011 ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีมากที่สุดของทีมคู่แข่งชั้น คือ ตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger) จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมา ตำแหน่งเซ็นเตอร์ (Centre) กับ ตำแหน่งพร็อพซ้าย (Left Prop) เท่ากัน จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22 และ ตำแหน่งฮุคเกอร์กับ ตำแหน่งพร็อพขวา (Right Prop) เท่ากัน จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.11

ตารางที่ 18 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีของทีมคู่แข่งชั้น ตามลำดับจากมากไปน้อย

เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี	ได้ทรี	ร้อยละ
หลบหลีก (Evasion)	7	77.78
รับ-ส่ง (Catching-Passing)	2	22.22
ออฟโหลด (Offload)	0	0.00
เตะ (Kick)	0	0.00
รวม	9	100

จากตารางที่ 18 แสดงว่า ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ. 2011 เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีมากที่สุดของทีมคู่แข่งชั้น คือ เทคนิคหลบหลีก (Evasion) จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 77.78 รองลงมา คือ เทคนิครับ-ส่ง (Catching-Passing) จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22

ตารางที่ 19 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้เหรียญของทีมคู่แข่ง ตามลำดับจากมากไปน้อย

พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้เหรียญ	ได้เหรียญ	ร้อยละ
พื้นที่กลางเขตประตู	5	55.56
พื้นที่ด้านซ้ายเขตประตู	2	22.22
พื้นที่ด้านขวาเขตประตู	2	22.22
รวม	9	100

จากตารางที่ 19 แสดงว่า ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ. 2011 พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้เหรียญมากที่สุดของทีมคู่แข่ง คือ พื้นที่กลางเขตประตู จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55.56 รองลงมา คือ พื้นที่ด้านซ้ายเขตประตู เท่ากับ พื้นที่ด้านขวาเขตประตู จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22

ตารางที่ 20 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำเหรียญของทีมคู่แข่ง ตามลำดับจากมากไปน้อย

สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำเหรียญ	ได้เหรียญ	ร้อยละ
กลุ่มยื้อแย่งรัค/กลุ่มยื้อแย่งโมล (Ruck/Mual)	4	44.44
การเล่นต่อเนื่อง (Continued play)	4	44.44
เปลี่ยนการครอบครองบอล (Turnover)	1	11.11
การตั้งเล่นใหม่ (Set piece)	0	0
รวม	9	100

จากตารางที่ 20 แสดงว่า ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ. 2011 สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำเหรียญมากที่สุดของทีมคู่แข่ง คือ สถานการณ์กลุ่มยื้อแย่งรัค/กลุ่มยื้อแย่งโมล (Ruck/Mual) กับสถานการณ์การเล่นต่อเนื่อง (Continued play) เท่ากันจำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.44 รองลงมา คือ สถานการณ์เปลี่ยนการครอบครองบอล (Turnover) จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.11

ตอนที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบรูปแบบการรุกทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011

3.1 เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

ตารางที่ 21 แสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์รูปแบบการรุกทำทรีที่นิยมใช้ระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น

รูปแบบการรุกทำทรีที่นิยมใช้	ทีมนิวซีแลนด์			ทีมคู่แข่งชั้น		
	จำนวน	ร้อยละ	อันดับ	จำนวน	ร้อยละ	อันดับ
เบรคทรู (Break-Through)	24	66.67	1	7	29.17	2
สวิตช์/คัท (Switch/Cut)	4	11.11	2	4	16.67	3
พูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence)	2	5.56	3	2	8.33	4
คิก (Kick)	1	2.78	4	8	33.33	1

จากตารางที่ 21 แสดงว่า เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละของรูปแบบการรุกทำทรีที่ทีมนิวซีแลนด์นิยมใช้ มากที่สุดอันดับ 1 คือ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) ร้อยละ 66.67 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งชั้นที่ใช้รูปแบบคิก (Kick) ร้อยละ 33.33 รูปแบบการรุกทำทรีที่ทีมนิวซีแลนด์ได้ทรีมากที่สุด อันดับ 2 คือ รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) ร้อยละ 11.11 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งชั้นที่ใช้รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) ร้อยละ 29.17 และรูปแบบการรุกทำทรีที่ทีมนิวซีแลนด์ได้ทรีมากที่สุด อันดับ 3 คือ รูปแบบพูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence) ร้อยละ 5.56 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งชั้นที่ใช้รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) คิดเป็นร้อยละ 16.67

ตารางที่ 22 แสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์รูปแบบการรุกทำทริยที่ได้ทริยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่ง

รูปแบบการรุกทำทริย	ทีมนิวซีแลนด์			ทีมคู่แข่ง		
	จำนวน	ร้อยละ	อันดับ	จำนวน	ร้อยละ	อันดับ
เบรคทรู (Break-Through)	16	59.26	1	4	44.44	1
สวิตช์/คัท (Switch/Cut)	4	14.81	2	1	11.11	3
พูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence)	2	7.41	3	2	22.22	2
ลูพ (Loop)	1	3.70	4	1	11.11	3
สวิตช์มิส (Switch miss)	0	0.00	-	1	11.11	3

จากตารางที่ 22 แสดงว่า เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละของรูปแบบการรุกทำทริยที่ทีมนิวซีแลนด์ได้ทริย มากที่สุดอันดับ 1 คือ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) ร้อยละ 59.26 ซึ่งเหมือนกับทีมคู่แข่งที่ใช้รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) ร้อยละ 44.44 รูปแบบการรุกทำทริยที่ทีมนิวซีแลนด์ได้ทริย มากที่สุดอันดับ 2 คือ รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) ร้อยละ 14.81 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งที่ใช้รูปแบบพูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence) ร้อยละ 22.22 และรูปแบบการรุกทำทริยที่ทีมนิวซีแลนด์ ได้ทริยมากที่สุดอันดับ 3 คือ รูปแบบพูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence) ร้อยละ 7.41 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งที่ใช้รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) ลูพ (Loop) และสวิตช์มิส (Switch miss) เท่ากัน ร้อยละ 11.11

ตารางที่ 23 แสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่ง

ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับ รูปแบบการรุกทำทรี	ทีมนิวซีแลนด์			ทีมคู่แข่ง		
	จำนวน	ร้อยละ	อันดับ	จำนวน	ร้อยละ	อันดับ
สกัรมฮาล์ฟ (Scrumhalf)	6	22.22	1	0	0.00	4
วิงเกอร์ (Winger)	5	18.52	2	3	33.33	1
เซ็นเตอร์ (Centre)	5	18.52	2	2	22.22	2
พร็็อพซ้าย (Left Prop)	3	11.11	3	2	22.22	2
ฮุคเกอร์ (Hooker)	3	11.11	3	1	11.11	3
พร็็อพขวา (Right Prop)	3	11.11	3	1	11.11	3

จากตารางที่ 23 แสดงว่า เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละของตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีมากที่สุดอันดับ 1 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ ตำแหน่งสกัรมฮาล์ฟ (Scrumhalf) ร้อยละ 22.22 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งที่ใช้ตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger) ร้อยละ 33.33 ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี มากที่สุดอันดับ 2 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ ตำแหน่งเซ็นเตอร์ (Centre) กับตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger) เท่ากัน ร้อยละ 18.52 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งที่ใช้ตำแหน่งพร็็อพซ้าย (Left Prop) กับตำแหน่งเซ็นเตอร์ (Centre) ร้อยละ 22.22 และตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีมากที่สุดอันดับ 3 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ ตำแหน่งพร็็อพซ้าย (Left Prop) ตำแหน่งฮุคเกอร์ (Hooker) และตำแหน่งพร็็อพขวา (Right Prop) ร้อยละ 11.11 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งที่ใช้ตำแหน่งฮุคเกอร์ (Hooker) และตำแหน่งพร็็อพขวา (Right Prop) ร้อยละ 11.11

ตารางที่ 24 แสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยระหว่างทีม นิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่ง

เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริย	ทีมนิวซีแลนด์			ทีมคู่แข่ง		
	จำนวน	ร้อยละ	อันดับ	จำนวน	ร้อยละ	อันดับ
รับ-ส่ง (Catching-Passing)	14	51.81	1	2	22.22	2
หลบหลีก (Evasion)	13	48.15	2	7	77.78	1
ออฟโหลด (Offload)	0	0	0	0	0	0
เตะ (Kick)	0	0	0	0	0	0

จากตารางที่ 24 แสดงว่า เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละของเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยมากที่สุดอันดับ 1 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ เทคนิครับ-ส่ง (Catching-Passing) ร้อยละ 51.81 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งที่ใช้เทคนิคหลบหลีก (Evasion) ร้อยละ 77.78 เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยมากที่สุดอันดับ 2 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ เทคนิคหลบหลีก (Evasion) คิดเป็นร้อยละ 48.15 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งที่ใช้เทคนิครับ-ส่ง (Catching-Passing) จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22

ตารางที่ 25 แสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทริยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่ง

พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทริย	ทีมนิวซีแลนด์			ทีมคู่แข่ง		
	จำนวน	ร้อยละ	อันดับ	จำนวน	ร้อยละ	อันดับ
พื้นที่กลางเขตประตู	18	66.67	1	5	55.56	1
พื้นที่ด้านซ้ายเขตประตู	5	18.52	2	2	22.22	2
พื้นที่ด้านขวาเขตประตู	4	14.81	3	2	22.22	2

จากตารางที่ 25 แสดงว่า เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละของพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทริยมากที่สุดอันดับ 1 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ พื้นที่กลางเขตประตู ร้อยละ 66.67 ซึ่งเหมือนกับทีมคู่แข่งที่ใช้พื้นที่กลางเขตประตู ร้อยละ 55.56 พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทริยมากที่สุดอันดับ 2 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ พื้นที่ด้านซ้ายเขตประตู ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งที่ใช้พื้นที่ด้านขวาและด้านซ้ายเขตประตู ร้อยละ 22.22 พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทริยมากที่สุดอันดับ 3 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ พื้นที่ด้านขวาเขตประตู จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.81

ตารางที่ 26 แสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรีระหว่างทีม นิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่ง

สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรี	ทีมนิวซีแลนด์			ทีมคู่แข่ง		
	จำนวน	ร้อยละ	อันดับ	จำนวน	ร้อยละ	อันดับ
เปลี่ยนการครอบครองบอล (Turnover)	9	33.33	1	1	11.11	2
การเล่นต่อเนื่อง (Continued play)	8	29.63	2	4	44.44	1
กลุ่มฮือแย่งรัค/กลุ่มฮือแย่งโมล (Ruck/Mual)	8	29.63	2	4	44.44	1
การตั้งเล่นใหม่ (Set piece)	2	7.41	3	-	-	-

จากตารางที่ 26 แสดงว่า เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละของสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรี มากที่สุดอันดับ 1 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ สถานการณ์เปลี่ยนการครอบครองบอล (Turnover) ร้อยละ 33.33 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งที่ใช้สถานการณ์กลุ่มฮือแย่งรัค/กลุ่มฮือแย่งโมล (Ruck/Mual) และสถานการณ์การเล่นต่อเนื่อง (Continued play) ร้อยละ 44.44 สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรีมากที่สุดอันดับ 2 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ สถานการณ์กลุ่มฮือแย่งรัค/กลุ่มฮือแย่งโมล (Ruck/Mual) และสถานการณ์การเล่นต่อเนื่อง (Continued play) ร้อยละ 29.63 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งที่ใช้สถานการณ์เปลี่ยนการครอบครองบอล (Turnover) ร้อยละ 11.11 และสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรีมากที่สุดอันดับ 3 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ สถานการณ์การตั้งเล่นใหม่ (Set piece) ร้อยละ 7.41

3.2 แสดงผลการเปรียบเทียบด้วยสถิติเชิงอนุมาน (Inference Statistics)

การเปรียบเทียบโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน เพื่อนำมาใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของรูปแบบการรุกรทำทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นเพื่อตอบสมมติฐาน ข้อที่ 1,2 และ 3 ปรากฏดังนี้

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 รูปแบบการรุกรทำทรีที่นิยมใช้ระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 รูปแบบการรุกรทำทรีที่ได้ทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3.1 ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3.2 เทคนิคที่เกี่ยวข้องรูปแบบการรุกรทำทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3.3 พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3.4 สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกรทำทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

ในการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1, 2 และ 3 ผู้วิจัยได้ใช้สถิติการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยที่เป็นอิสระจากกัน (Independent sample t-test) โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 1 รูปแบบการรุกทำทริยที่นิยมใช้ระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 27 แสดงผลการเปรียบเทียบรูปแบบการรุกทำทริยที่นิยมใช้ระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น
หมายเหตุ : \bar{x} คือ จำนวนการใช้ที่ปรากฏเฉลี่ยต่อหนึ่งเกมการแข่งขัน

รูปแบบการรุกทำทริยที่นิยม	ทีม	\bar{x}	SD	t	p-value
เบรคทรู (Break-Through)	นิวซีแลนด์	2.83	2.137	1.802	.102
	คู่แข่งชั้น	1.17	.753		
คอมเพรสแอทแทค (Compress attack)	นิวซีแลนด์	.17	.408	1.000	.363
	คู่แข่งชั้น	.00	.000		
สวิตช์/คัท (Switch/Cut)	นิวซีแลนด์	.67	.516	.000	1.000
	คู่แข่งชั้น	.67	.516		
ลูป (Loop)	นิวซีแลนด์	.17	.408	.000	1.000
	คู่แข่งชั้น	.17	.408		
มิส (Miss)	นิวซีแลนด์	.17	.408	1.000	.363
	คู่แข่งชั้น	.00	.000		
พูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence)	นิวซีแลนด์	.33	.516	.000	1.000
	คู่แข่งชั้น	.33	.516		
มิสวันลูป (Miss 1 Loop)	นิวซีแลนด์	.17	.408	1.000	.363
	คู่แข่งชั้น	.00	.000		
ดับเบิลสวิตช์ (Double Switch)	นิวซีแลนด์	.17	.408	1.000	.363
	คู่แข่งชั้น	.00	.000		
สวิตช์มิส (Switch miss)	นิวซีแลนด์	.00	.000	1.000	.363
	คู่แข่งชั้น	.17	.408		
คิก (Kick)	นิวซีแลนด์	.17	.408	-3.130	.011*
	คู่แข่งชั้น	1.33	.816		
สวิตช์เวลชออปชั่น (Switch Welsh Option)	นิวซีแลนด์	.00	.000	1.000	.363
	คู่แข่งชั้น	.17	.408		

* $p < .05$

จากตารางที่ 27 แสดงว่า เมื่อเปรียบเทียบจากผลของรูปแบบการรุกทำทริยทั้ง 11 รูปแบบที่นิยมใช้ระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น โดยจำแนกรูปแบบการรุกทำทริยเป็นรายคู่แล้ว พบค่าเฉลี่ยของรูปแบบการรุกทำทริยที่นิยมใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยรูปแบบคิก (Kick) เป็นคู่ที่มีค่าเฉลี่ยของรูปแบบการรุกทำทริยที่ทีมคู่แข่งชั้นนิยมใช้มากกว่าทีมนิวซีแลนด์

สมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 2 รูปแบบการรุกทำทริยที่ได้ทริยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 28 แสดงผลการเปรียบเทียบรูปแบบการรุกทำทริยที่ได้ทริยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น
หมายเหตุ : \bar{x} คือ จำนวนการได้ทริยที่ปรากฏเฉลี่ยต่อหนึ่งเกมการแข่งขัน

รูปแบบการรุกที่ได้ทริย	ทีม	\bar{x}	SD	t	p-value
เบรคทรู (Break-Through)	นิวซีแลนด์	2.67	1.751	2.683	.023*
	คู่แข่งชั้น	.67	.516		
คอมเพรสแอทแทค (Compress attack)	นิวซีแลนด์	.17	.408	1.000	.363
	คู่แข่งชั้น	.00	.000		
สวิตช์/คัท (Switch/Cut)	นิวซีแลนด์	.67	.516	1.861	.092
	คู่แข่งชั้น	.17	.408		
ลูป (Loop)	นิวซีแลนด์	.17	.408	.000	1.000
	คู่แข่งชั้น	.17	.408		
มิส (Miss)	นิวซีแลนด์	.17	.408	1.000	.363
	คู่แข่งชั้น	.00	.000		
พูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence)	นิวซีแลนด์	.33	.516	.000	1.000
	คู่แข่งชั้น	.33	.516		
มิสวันลูป (Miss 1 Loop)	นิวซีแลนด์	.17	.408	1.000	.363
	คู่แข่งชั้น	.00	.000		
ดับเบิลสวิตช์ (Double Switch)	นิวซีแลนด์	.17	.408	1.000	.363
	คู่แข่งชั้น	.00	.000		
สวิตช์มิส (Switch miss)	นิวซีแลนด์	.00	.000	1.000	.363
	คู่แข่งชั้น	.17	.408		

* $p < .05$

จากตารางที่ 28 แสดงว่า เมื่อเปรียบเทียบจากผลของรูปแบบการรุกทำทริยที่ได้ทริย ทั้ง 9 รูปแบบระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น โดยจำแนกรูปแบบการรุกทำทริยที่ได้ทริยเป็นรายคู่ พบค่าเฉลี่ยของรูปแบบการรุกทำทริยที่ได้ทริยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยรูปแบบเบรคทรู (Break-Through) เป็นคู่ที่มีค่าเฉลี่ยของรูปแบบการรุกทำทริยที่นิวซีแลนด์ได้ทริยมากกว่าทีมคู่แข่งชั้น

สมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 3 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรย์ที่ส่งผลให้การรุกรทำได้ทรรย์ระหว่างทีม นิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งมีความแตกต่างกัน

สมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 3.1 ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรย์ระหว่างทีม นิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งมีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 29 แสดงผลการเปรียบเทียบตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรย์ระหว่างทีม นิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่ง

หมายเหตุ : \bar{x} คือ จำนวนการได้ทรรย์ที่ปรากฏเฉลี่ยต่อหนึ่งเกมการแข่งขัน

ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับ รูปแบบการรุกรทำทรรย์	ทีม	\bar{x}	SD	t	p-value
พรีอพซาย (Left Prop)	นิวซีแลนด์	.50	.548	.542	.599
	คู่แข่ง	.33	.516		
ฮุกเกอร์ (Hooker)	นิวซีแลนด์	.67	1.033	.007	.309
	คู่แข่ง	.17	.408		
พรีอพขวา (Right Prop)	นิวซีแลนด์	.50	.548	1.195	.260
	คู่แข่ง	.17	.408		
สกรัมฮาล์ฟ (Scrumhalf)	นิวซีแลนด์	1.00	1.095	2.236	.049*
	คู่แข่ง	.000	.000		
ฟลายฮาล์ฟ (Fly-half)	นิวซีแลนด์	.33	.516	1.581	.175
	คู่แข่ง	.00	.000		
เซ็นเตอร์ (Centre)	นิวซีแลนด์	.83	1.329	.859	.421
	คู่แข่ง	.33	.516		
วิงเกอร์ (Winger)	นิวซีแลนด์	.83	.753	.725	.485
	คู่แข่ง	.50	.837		

* $p < .05$

จากตารางที่ 29 แสดงว่า เมื่อเปรียบเทียบจากผลของตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรย์ โดยจำแนกตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรย์ระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งเป็นรายคู่ พบค่าเฉลี่ยของตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยตำแหน่งสกรัมฮาล์ฟ (Scrumhalf) เป็นคู่ที่มีค่าเฉลี่ยของตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรรย์ของทีมนิวซีแลนด์ที่ได้ทรรย์มากกว่าทีมคู่แข่ง

สมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 3.2 เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 30 แสดงผลการเปรียบเทียบเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น

หมายเหตุ : \bar{x} คือ จำนวนการได้ทรีที่ปรากฏเฉลี่ยต่อหนึ่งเกมการแข่งขัน

เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรี	ทีม	\bar{x}	SD	t	p-value
หลบหลีก (Evasion)	นิวซีแลนด์	2.17	.753	1.762	.109
	คู่แข่งชั้น	1.17	1.169		
รับ-ส่ง (Catching-Passing)	นิวซีแลนด์	2.33	1.862	2.535	.030*
	คู่แข่งชั้น	.33	.516		

* $p < .05$

จากตารางที่ 30 แสดงว่า เมื่อเปรียบเทียบจากผลของเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีจาก 2 เทคนิคที่มีการได้ทรีในการแข่งขันครั้งนี้ โดยจำแนกเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นเป็นรายคู่แล้ว พบค่าเฉลี่ยของเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยเทคนิครับ-ส่ง (Evasion) เป็นคู่ที่มีค่าเฉลี่ยของเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรทำทรีที่ทีมนิวซีแลนด์ได้ทรีมากกว่าทีมคู่แข่งชั้น

สมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 3.3 พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 31 แสดงผลการเปรียบเทียบพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น

หมายเหตุ : คือ จำนวนการได้ทรีที่ปรากฏเฉลี่ยต่อหนึ่งเกมการแข่งขัน

พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรี	ทีม	\bar{x}	SD	t	p-value
พื้นที่ด้านซ้ายเขตประตู	นิวซีแลนด์	.83	.408	1.861	.092
	คู่แข่งชั้น	.33	.516		
พื้นที่กลางเขตประตู	นิวซีแลนด์	3.00	2.000	2.381	.039*
	คู่แข่งชั้น	.83	.983		
พื้นที่ด้านขวาเขตประตู	นิวซีแลนด์	.67	.816	.845	.418
	คู่แข่งชั้น	.33	.516		

* $p < .05$

จากตารางที่ 31 แสดงว่า เมื่อเปรียบเทียบจากผลของพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรี โดยจำแนกพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นเป็นรายคู่แล้ว พบค่าเฉลี่ยของพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยพื้นที่กลางเขตประตู เป็นคู่ที่มีค่าเฉลี่ยของพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรีที่ทีมนิวซีแลนด์ได้ทรีมากกว่าทีมคู่แข่งชั้น

สมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 3.4 สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่ง
ชั้นมีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 32 แสดงผลการเปรียบเทียบสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่ง
ชั้น

หมายเหตุ : \bar{x} คือ จำนวนการได้ทรีที่ปรากฏเฉลี่ยต่อหนึ่งเกมการแข่งขัน

สถานการณ์เริ่มรูปแบบ การรุกทำทรี	ทีม	\bar{x}	SD	t	p-value
กลุ่มยิงแย่งรีค/กลุ่มยิงแย่งโมล (Ruck/Maul)	นิวซีแลนด์	1.33	1.211	1.026	.329
	คู่แข่งชั้น	.67	1.033		
เปลี่ยนการครอบครองบอล (Turnover)	นิวซีแลนด์	1.50	2.258	1.423	.185
	คู่แข่งชั้น	.17	.408		
การเล่นต่อเนื่อง (Continued play)	นิวซีแลนด์	1.33	.816	1.414	.188
	คู่แข่งชั้น	.67	.816		
การตั้งเล่นใหม่ (Set piece)	นิวซีแลนด์	.33	.516	1.581	.175
	คู่แข่งชั้น	.00	.000		

* $p < .05$

จากตารางที่ 32 แสดงว่า เมื่อเปรียบเทียบจากผลของสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรี โดย
จำแนกสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นเป็นรายคู่แล้ว พบว่า ทุก
สถานการณ์ มีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรีระหว่างทีม
นิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง“การวิเคราะห์รูปแบบการรุกรานทำร้ายของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011” มีวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบการรุกรานทำร้ายและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรานทำร้ายที่ส่งผลให้การรุกรานได้ทำร้ายของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011

2. เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการรุกรานทำร้ายและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรานทำร้ายที่ส่งผลให้การรุกรานได้ทำร้ายของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงวิเคราะห์ (Analytical Research) โดยทำการวิเคราะห์จากดีวีดี (DVD) บันทึกการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 ด้วยโปรแกรมโฟกัสเอ็กซ์ทูเวอร์ชัน 1.5 (Focus X2 Version1.5) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) คือ เทปบันทึกการแข่งขันของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นจำนวน 6 เกมการแข่งขัน โดยแข่งขันกับทั้ง 5 ทีมได้แก่ ทีมเกาหลี ทีมโปรตุเกส ทีมฝรั่งเศส ทีมฟีจีและทีมอังกฤษ ที่เข้าร่วมในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยพิจารณาและจำแนกรูปแบบการรุกรานทำร้ายและปัจจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรานทำร้ายในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน อย่างละเอียดด้วยการเปิดดูภาพซ้ำหลายๆครั้ง และบันทึกข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์ด้วยโปรแกรมโฟกัสเอ็กซ์ทูเวอร์ชัน 1.5 (Focus X2 Version 1.5) จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาจัดหมวดหมู่ แยกประเภท แจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละและเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ข้อมูล แล้วจึงนำเสนอเป็นตารางประกอบความเรียง

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) นำเสนอเป็นตารางความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการรุกรานทำร้ายและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกรานทำร้ายที่ส่งผลให้การรุกรานได้ทำร้ายของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่ง

ส่วนที่ 2 เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ได้แก่ เปรียบเทียบข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ด้วยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยที่เป็นอิสระจากกัน (Independent sample t-test) โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 1 สรุปผลการศึกษา รูปแบบการรุกทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรี ของกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน

จากการศึกษาแหล่งอ้างอิง ตำรา เอกสารทางวิชาการ วารสารและงานวิจัยจากศาสตร์สาขาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องจากต่างประเทศ รวมทั้งการสัมภาษณ์จากผู้เชี่ยวชาญทางด้านกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 9 แหล่งอ้างอิง จากนั้นทำการวิเคราะห์ สังเคราะห์ แนวคิดทฤษฎีของรูปแบบการรุกทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรีในกีฬารักบี้ฟุตบอล พบว่า

1. จากแหล่งข้อมูลทั้ง 9 แหล่ง พบรูปแบบการรุกทำทรีในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ทั้งหมด จำนวน 15 รูปแบบ โดยมีรูปแบบที่พบมากที่สุดในแหล่งอ้างอิง จำนวน 5 รูปแบบ คือ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) รูปแบบคิก (Kick) รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) รูปแบบลูป (Loop) และรูปแบบมิส (Miss) ถูกค้นพบมากที่สุด จากแหล่งอ้างอิงทั้งหมด จำนวน 9 แหล่ง คิดเป็นร้อยละ 100

2. จากแหล่งข้อมูลทั้ง 9 แหล่ง พบว่า มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรี จำนวน 4 ปัจจัย ได้แก่ ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรี พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรี และสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรี โดยสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรี เป็นปัจจัยที่ถูกค้นพบมากที่สุด จากแหล่งอ้างอิงทั้งหมด จำนวน 9 แหล่ง คิดเป็นร้อยละ 100

ตอนที่ 2 สรุปผลการวิเคราะห์รูปแบบการรุกทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรีในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011

จากการวิเคราะห์รูปแบบการรุกทำทรีของกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย ในรายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011 จากภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์และทีมคู่แข่ง พบว่า

1. ในภาพรวมของรูปแบบการรุกทำทรีของทีมนิวซีแลนด์และทีมคู่แข่งนิยมมากที่สุด คือ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) จำนวน 31 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.67 รองลงมา คือ รูปแบบคิก (Kick) จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.00 และรูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.33

2. ในภาพรวมของรูปแบบการรุกทำทรีของทีมนิวซีแลนด์และทีมคู่แข่งได้ทรีมากที่สุด คือ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) จำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55.56 รองลงมา คือ รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.89 และรูปแบบพูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence) จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.11

จากการวิเคราะห์รูปแบบการรุกทำทรีของกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย ในรายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011 ของทีมนิวซีแลนด์ พบว่า

3. ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011 รูปแบบการรุกทำทรีของทีมนิวซีแลนด์นิยมมากที่สุด คือ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) จำนวน 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมา คือ รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.11 และรูปแบบพูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence) จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.56

4. ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011 รูปแบบการรุกทำทรีของทีมนิวซีแลนด์ได้ทรีมากที่สุด คือ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.26 รองลงมา คือ รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.81 และรูปแบบพูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence) จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.41

จากการวิเคราะห์รูปแบบการรุกทำทรีของกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย ในรายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011 ของทีมคู่แข่ง พบว่า

5. ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011 รูปแบบการรุกทำทรีของทีมคู่แข่งนิยมใช้ในการรุกทำทรีมากที่สุด คือ รูปแบบคิก (Kick) จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมา คือ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.17 และรูปแบบสวิตซ์/คัท (Switch/Cut) จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.67

6. ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011 รูปแบบการรุกทำทรีของทีมคู่แข่งได้ทรีมากที่สุด คือ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.44 รองลงมา คือ รูปแบบคิก (Kick) จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22 รูปแบบลูพ (Loop) รูปแบบสวิตซ์มิส (Switch miss) และรูปแบบสวิตซ์/คัท (Switch/Cut) เท่ากันจำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.11

จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรีในภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่ง ในรายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011 พบว่า

7. ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011 ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีมากที่สุด ในภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์และทีมคู่แข่ง คือ ตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger) จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22 รองลงมา คือ ตำแหน่งเซ็นเตอร์ (Centre) จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.44 และตำแหน่งสกรัมฮาล์ฟ (Scrumhalf) จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.67

8. ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011 เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีมากที่สุด ในภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์และทีมคู่แข่ง คือ เทคนิคหลบหลีก (Evasion) จำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55.56 รองลงมา คือ เทคนิครับ-ส่ง (Catching-Passing) จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.44

9. ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011 พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรีมากที่สุด ในภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์และทีมคู่แข่ง คือ พื้นที่กลางเขตประตู จำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 63.89 รองลงมา คือ พื้นที่ด้านซ้ายเขตประตู จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.44 และพื้นที่ด้านขวาเขตประตู จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.67

10. ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011 สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรีมากที่สุด ในภาพรวมของทีมนิวซีแลนด์และทีมคู่แข่ง คือ สถานการณ์การเล่นต่อเนื่อง (Continued play) เท่ากับกลุ่มยื้อแย่งรัก/กลุ่มยื้อแย่งโมล (Ruck/Mual) จำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมา คือ สถานการณ์ เปลี่ยนการครอบครองบอล (Turnover) จำนวน 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.78 และสถานการณ์การตั้งเล่นใหม่ (Set piece) จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.56

จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรีของทีมนิวซีแลนด์ ในรายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011 พบว่า

11. ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011 ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีมากที่สุดของทีมนิวซีแลนด์ คือ ตำแหน่งสกรัมฮาล์ฟ (Scrumhalf) จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22 รองลงมา คือ ตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger) กับตำแหน่งเซ็นเตอร์ (Centre) เท่ากัน จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.52 และตำแหน่งพร็อพซ้าย (Left Prop) ตำแหน่งฮุกเกอร์ (Hooker) และตำแหน่งพร็อพขวา (Right Prop) เท่ากัน จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.11

12. ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยมากที่สุดของทีมนิวซีแลนด์ คือ เทคนิครับ-ส่ง (Catching-Passing) จำนวน 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.85 รองลงมา คือ เทคนิคหลบหลีก (Evasion) จำนวน 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 48.15

13. ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทริยมากที่สุดของทีมนิวซีแลนด์ คือ พื้นที่กลางเขตประตู จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมา พื้นที่ด้านซ้ายเขตประตู จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.52 และพื้นที่ด้านขวาเขตประตู จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.81

14. ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทริยมากที่สุดของทีมนิวซีแลนด์ คือ สถานการณ์เปลี่ยนการครอบครองบอล จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมา คือ สถานการณ์กลุ่มยื้อแย่งรัค/กลุ่มยื้อแย่งโมล (Ruck/Mual) กับสถานการณ์การเล่นต่อเนื่อง (Continued play) เท่ากัน จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.63 และสถานการณ์การตั้งเล่นใหม่ จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.41

จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยที่ส่งผลให้การรุกได้ทริยของทีมคู่แข่งชั้นในรายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 พบว่า

15. ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยมากที่สุดของทีมคู่แข่งชั้น คือ ตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger) จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมา คือ ตำแหน่งเซ็นเตอร์ (Centre) กับตำแหน่งพร็อพซ้าย (Left Prop) เท่ากัน จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22 และตำแหน่งฮุคเกอร์ (Hooker) กับตำแหน่งพร็อพขวา (Right Prop) เท่ากับจำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.11

16. ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยมากที่สุดของทีมคู่แข่งชั้น คือ เทคนิคหลบหลีก (Evasion) จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 77.78 รองลงมา คือ เทคนิครับ-ส่ง (Catching-Passing) จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22

17. ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทริยมากที่สุดของทีมคู่แข่งชั้น คือ พื้นที่กลางเขตประตู จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55.56 รองลงมา คือ พื้นที่ด้านเขตประตูกับพื้นที่ด้านขวาเขตประตู เท่ากัน จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22

18. ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทริยมากที่สุดของทีมคู่แข่งชั้น คือ สถานการณ์กลุ่มยื้อแย่งรัค/กลุ่มยื้อแย่งโมล (Ruck/Mual) กับสถานการณ์การเล่นต่อเนื่อง (Continued play) เท่ากันจำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.44 รองลงมา คือ สถานการณ์เปลี่ยนการครอบครองบอล (Turnover) จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.11

ตอนที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์รูปแบบการรุกทำทริยและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรุกทำทริยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น โดยแบ่งได้เป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่อเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการรุกทำทริยและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยที่ส่งผลให้การรุกได้ทริยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่ง พบว่า

1. เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละของรูปแบบการรุกทำทรย์ที่ทีมนิวซีแลนด์นิยมใช้มากที่สุด อันดับ 1 คือ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) ร้อยละ 66.67 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งชั้นที่ใช้ รูปแบบคิก (Kick) ร้อยละ 33.33 รูปแบบการรุกทำทรย์ที่ทีมนิวซีแลนด์ได้ทรย์มากที่สุดอันดับ 2 คือ รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) ร้อยละ 11.11 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งชั้นที่ใช้ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) ร้อยละ 29.17 และรูปแบบการรุกทำทรย์ที่ทีมนิวซีแลนด์ได้ทรย์มากที่สุดอันดับ 3 คือ รูปแบบพูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence) ร้อยละ 5.56 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งชั้นที่ใช้ รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) ร้อยละ 16.67

2. เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละของรูปแบบการรุกทำทรย์ที่ทีมนิวซีแลนด์ได้ทรย์มากที่สุด อันดับ 1 คือ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) ร้อยละ 59.26 ซึ่งเหมือนกับทีมคู่แข่งชั้นที่ใช้ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) ร้อยละ 44.44 รูปแบบการรุกทำทรย์ที่ทีมนิวซีแลนด์ได้ทรย์มากที่สุด อันดับ 2 คือ รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) ร้อยละ 14.81 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งชั้นที่ใช้ รูปแบบพูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence) ร้อยละ 22.22 และรูปแบบการรุกทำทรย์ที่ทีมนิวซีแลนด์ได้ทรย์มากที่สุดอันดับ 3 คือ รูปแบบพูลเดอะดีเฟนซ์ (Pull the defence) ร้อยละ 7.41 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งชั้นที่ใช้ รูปแบบสวิตช์/คัท (Switch/Cut) รูปแบบลูฟ (Loop) และรูปแบบสวิตช์มิส (Switch miss) เท่ากัน ร้อยละ 11.11

3. เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละของตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรย์มากที่สุดอันดับ 1 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ ตำแหน่งสกรัมฮาล์ฟ (Scrumhalf) ร้อยละ 22.22 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งชั้นที่ใช้ ตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger) ร้อยละ 33.33 ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรย์มากที่สุดอันดับ 2 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ ตำแหน่งเซ็นเตอร์ (Centre) และตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger) ร้อยละ 18.52 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งชั้นที่ใช้ ตำแหน่งพร็อพซ้าย (Left Prop) และตำแหน่งเซ็นเตอร์ (Centre) ร้อยละ 22.22 และตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรย์มากที่สุดอันดับ 3 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ ตำแหน่งพร็อพซ้าย (Left Prop) ตำแหน่งฮุคเกอร์ (Hooker) และตำแหน่งพร็อพขวา (Right Prop) ร้อยละ 11.11 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งชั้นที่ใช้ ตำแหน่งฮุคเกอร์ (Hooker) และ ตำแหน่งพร็อพขวา (Right Prop) ร้อยละ 11.11

4. เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละของเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรย์มากที่สุดอันดับ 1 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ เทคนิครับ-ส่ง (Catching-Passing) ร้อยละ 51.85 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งชั้นที่ใช้เทคนิคหลบหลีก (Evasion) ร้อยละ 77.78 เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรย์มากที่สุดอันดับ 2 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ เทคนิคหลบหลีก (Evasion) คิดเป็นร้อยละ 48.15 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งชั้นที่ใช้เทคนิครับ-ส่ง (Catching-Passing) จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22

5. เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละของพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรย์มากที่สุดอันดับ 1 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ พื้นที่กลางเขตประตู ร้อยละ 66.67 ซึ่งเหมือนกับทีมคู่แข่งชั้นที่ใช้พื้นที่กลางเขตประตู ร้อยละ 55.56 พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรย์มากที่สุดอันดับ 2 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ พื้นที่ด้านซ้ายเขตประตู ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งชั้นที่ใช้พื้นที่ด้านขวาและด้านซ้ายเขตประตู ร้อยละ 22.22 พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทรย์ มากที่สุดอันดับ 3 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ พื้นที่ด้านขวาเขตประตู

6. เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละของสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรย์มากที่สุดอันดับ 1 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ สถานการณ์เปลี่ยนการครอบครองบอล (Turnover) ร้อยละ 33.33 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งชั้นที่ใช้ สถานการณ์กลุ่มยื้อแย่งรัค/กลุ่มยื้อแย่งโมล (Ruck/Mual) และสถานการณ์การเล่นต่อเนื่อง (Continued play) ร้อยละ 44.44 สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรย์มากที่สุดอันดับ 2 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ สถานการณ์กลุ่มยื้อแย่งรัค/กลุ่มยื้อแย่งโมล (Ruck/Mual) และสถานการณ์การเล่นต่อเนื่อง (Continued play)

ร้อยละ 29.63 ซึ่งแตกต่างจากทีมคู่แข่งชั้นที่ใช้ สถานการณ์เปลี่ยนการครอบครองบอล (Turnover) ร้อยละ 11.11 และสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น 3 ของทีมนิวซีแลนด์ คือ สถานการณ์การตั้งเล่นใหม่ (Set piece) ร้อยละ 7.41

ส่วนที่ 2 ใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐาน เพื่อนำมาใช้ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรูปแบบการรุกทำทรีและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1, 2 และ 3 ดังปรากฏต่อไปนี้

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 รูปแบบการรุกทำทรีที่นิยมใช้ระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

เมื่อเปรียบเทียบจากผลของค่าเฉลี่ยรูปแบบการรุกทำทรีทั้ง 11 รูปแบบที่นิยมใช้ระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น โดยจำแนกรูปแบบการรุกทำทรีเป็นรายคู่แล้ว พบค่าเฉลี่ยของรูปแบบการรุกทำทรีที่นิยมใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยรูปแบบคิก (Kick) เป็นคู่ที่มีค่าเฉลี่ยของรูปแบบการรุกทำทรีที่ทีมคู่แข่งชั้นนิยมใช้มากกว่าทีมนิวซีแลนด์

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 รูปแบบการรุกทำทรีที่ได้ทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

เมื่อเปรียบเทียบจากผลของค่าเฉลี่ยรูปแบบการรุกทำทรีที่ได้ทรี ทั้ง 9 รูปแบบระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น โดยจำแนกรูปแบบการรุกทำทรีที่ได้ทรีเป็นรายคู่ พบค่าเฉลี่ยของรูปแบบการรุกทำทรีที่ได้ทรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยรูปแบบเบรคทรู (Break-Through) เป็นคู่ที่มีค่าเฉลี่ยของรูปแบบการรุกทำทรีที่ทีมนิวซีแลนด์ได้ทรีมากกว่าทีมคู่แข่งชั้น

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีที่ส่งผลให้การรุกได้ทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3.1 ตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

เมื่อเปรียบเทียบจากผลของค่าเฉลี่ยตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น โดยจำแนกตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีเป็นรายคู่ พบค่าเฉลี่ยของตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยตำแหน่งสกรัมฮาล์ฟ (Scrumhalf) ของทีมนิวซีแลนด์เป็นคู่ที่มีค่าเฉลี่ยของตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีมากกว่าทีมคู่แข่งชั้น

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3.2 เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้นมีความแตกต่างกัน

เมื่อเปรียบเทียบจากผลของค่าเฉลี่ยเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งชั้น โดยจำแนกเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีเป็นรายคู่แล้ว พบค่าเฉลี่ยของเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยเทคนิครับ-ส่ง (Catching-Passing) ของทีมนิวซีแลนด์เป็นคู่ที่มีค่าเฉลี่ยของเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทรีมากกว่าทีมคู่แข่งชั้น

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3.3 พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้เหรียญระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งมีความแตกต่างกัน

เมื่อเปรียบเทียบจากผลของค่าเฉลี่ยพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้เหรียญระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่ง โดยจำแนกพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้เหรียญเป็นรายคู่แล้ว พบค่าเฉลี่ยของพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้เหรียญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยพื้นที่กลางเขตประตูของทีมนิวซีแลนด์ เป็นคู่ที่มีค่าเฉลี่ยของพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้เหรียญมากกว่าทีมคู่แข่ง

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3.4 สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำเหรียญระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งมีความแตกต่างกัน

เมื่อเปรียบเทียบจากผลของค่าเฉลี่ยสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำเหรียญระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่ง โดยจำแนกสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำเหรียญเป็นรายคู่แล้ว พบว่าทุกสถานการณ์ มีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ .05 ดังนั้นสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำเหรียญของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งจะไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์รูปแบบการรุกทำเหรียญของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่ง ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011” ผู้วิจัยได้นำมาอภิปรายผลเพิ่มเติมในประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 อภิปรายผลการศึกษารูปแบบการรุกทำเหรียญและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำเหรียญที่ส่งผลให้การรุกได้เหรียญ

จากการศึกษาแหล่งอ้างอิง ที่เป็นตำรากีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนในต่างประเทศ รวมทั้งการสัมภาษณ์จากผู้เชี่ยวชาญทางด้านกีฬารักบี้ฟุตบอลรวมทั้งสิ้น จำนวน 9 แหล่งอ้างอิง จากนั้นทำการวิเคราะห์สังเคราะห์ แนวคิด ทฤษฎีของรูปแบบการรุกทำเหรียญและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำเหรียญที่ส่งผลให้การรุกได้เหรียญในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน รวมทั้งประเภท 15 คน จากตำรา เอกสารทางวิชาการ วารสาร และงานวิจัยจากศาสตร์สาขาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ โดยผู้วิจัยไม่มีการค้นพบเอกสาร ตำรา ที่เกี่ยวข้องกับกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนในประเทศไทย ซึ่งสอดคล้องกับ International Rugby Board (n.d.) ที่กล่าวไว้ว่า กีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง มีความนิยมเพิ่มขึ้นทั่วโลก แต่ในทางกลับกันโค้ชจำนวนมากกำลังมองหาแนวทางการฝึกรูปแบบการรุก รูปแบบการรับรูปแบบการรุกทำเหรียญและอื่นๆ ซึ่งเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนกลับพบว่ามีจำนวนน้อยมาก เพราะโค้ชชั้นนำส่วนใหญ่มีภาระหน้าที่โดยตรงในการฝึกพัฒนาทีม จึงไม่มีเวลาที่จะเขียนหนังสือหรือเอกสารเกี่ยวกับกลยุทธ์และการฝึกเกี่ยวกับกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน

ตอนที่ 2 อภิปรายผลการวิเคราะห์รูปแบบการรุกทำเหรียญในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011

จากการวิเคราะห์เกี่ยวกับรูปแบบการรุกทำเหรียญในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเวนส์ ปี ค.ศ.2011 พบว่า รูปแบบการรุกทำเหรียญที่ค้นพบ มีจำนวนทั้งสิ้น 15 รูปแบบรูปแบบการรุกทำเหรียญที่มีการใช้และเกิดขึ้นจริงที่ปรากฏในขณะแข่งขัน จำนวน 11 รูปแบบ รูปแบบการรุกทำเหรียญที่ไม่มีการ

ใช้และไม่ปรากฏในขณะแข่งขัน จำนวน 4 รูปแบบ รูปแบบการรุกทำทริยที่มีการได้ทริย จำนวน 9 รูปแบบ จากการวิเคราะห์ในการแข่งขันครั้งนี้ รูปแบบเบรคทรู (Break-Through) เป็นรูปแบบการรุกทำทริยที่ทั้งทีม นิวซีแลนด์และทีมคู่แข่งชั้นได้ทริยมากที่สุด ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักกีฬารักบี้ฟุตบอลชาย นิยมใช้และได้ทริย จากรูปแบบเบรคทรู (Break-Through) ซึ่งเป็นการทะลุผ่านคู่ต่อสู้ในพื้นที่ว่างหรือใช้ทักษะส่วนบุคคล เพื่อผ่าน แนวการป้องกันของฝ่ายรับ โดยมีจุดมุ่งหมาย คือ เขตประตู โดยรูปแบบเบรคทรู (Break-Through) เป็น รูปแบบที่นิยมใช้เล่นในพื้นที่ระหว่างเขต 22 เมตรถึงเส้นประตูฝั่งตรงข้าม ที่ต้องใช้ความแข็งแรงและความเร็ว เพื่อผ่านทะลุช่องว่างไปให้เร็วที่สุด ซึ่งนักกีฬารักบี้ฟุตบอลทุกคนต้องมีสมรรถภาพทางกายที่ดี มีความเร็วและความแข็งแรง รวมทั้งทักษะรักบี้ฟุตบอลที่ดีอีกด้วย สอดคล้องกับ International Rugby Board (n.d.) ที่กล่าวไว้ว่า การเล่นเพื่อสร้างช่องว่างให้เพื่อนร่วมทีมวิ่งผ่านช่องว่างไปได้นั้น กระทำได้โดยการส่งบอลออกไลน์อย่างรวดเร็วไปเล่นบริเวณด้านข้างของสนาม ด้านใดด้านหนึ่ง จากนั้นเปลี่ยนทิศทางการรุก โดยการส่งบอลย้อนกลับทางเดิม การเล่นในลักษณะนี้จะทำให้ระบบหรือตำแหน่งในการป้องกัน เกิดความผิดพลาดและมีช่องว่างเกิดขึ้น ส่วนผู้ที่ จะทำการวิ่งไปยังช่องว่างต้องมีตำแหน่งการยืนที่มีระยะเหมาะสม ที่สามารถเร่งความเร็วเข้าไปยังช่องว่างด้วยความเร็วและความรุนแรง โดยวิ่งไปยังช่องว่างระหว่างผู้เล่นฝ่ายรับทั้ง 2 คน การเล่นในลักษณะนี้เป็นการเล่นที่สร้างการได้เปรียบให้กับฝ่ายรุกเป็นอย่างดี ทำให้ฝ่ายป้องกันสับสน นิยมบังคับให้ฝ่ายรับกระจายการป้องกัน โดยวางตำแหน่งการรุกแบบ 1 ต่อ 1 สอดคล้องกับ (Friday, 2011) กล่าวไว้ว่า กุญแจสู่ความสำเร็จของรูปแบบการเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน สิ่งแรกผู้เล่นแต่ละคนจะต้องใช้พื้นที่ด้านกว้างของสนามให้เป็นประโยชน์ โดยเล่นตามรูปแบบการรุกทำทริยที่ได้วางแผนไว้ และบางครั้งอาจจะดำเนินการเล่นที่ไม่ตรงตามรูปแบบที่วางแผนไว้ แต่เป้าหมาย เพื่อมุ่งทำทริยอย่างรวดเร็ว จะเห็นได้ว่า กีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน จะให้ความสำคัญไปที่การครอบครองบอล การรักษาการครอบครองบอล การสร้างพื้นที่ว่าง การดึงคน (Draw) หรือเพิ่มผู้เล่นฝ่ายรุกให้มีมากกว่าฝ่ายรับ เพราะเนื่องจากกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ส่วนใหญ่มีเวลาการแข่งขันเพียงครั้งละ 7 หรือ 10 นาที และมีพื้นที่ว่างในสนามมากกว่ารักบี้ฟุตบอลประเภท 15 คน จึงจำเป็นต้องครอบครองบอลไว้ เพื่อหาโอกาสที่จะรุกเข้าทำทริยหรือถ้าฝ่ายรุกหาจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้ามไม่พบ จะต้องพยายามรักษาการครอบครองบอลนั้นไว้ เนื่องด้วยถ้าเสียการครอบครองบอลให้กับฝ่ายตรงข้าม และกลับมาเป็นฝ่ายรับ ก็มีโอกาที่จะเสียทริยให้กับฝ่ายตรงข้ามและพ่ายแพ้ในการแข่งขันนั้นมากกว่า สอดคล้องกับ Smith (2004) กล่าวไว้ว่า หลักของการรุกในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนจะต้องประกอบด้วย การครอบครองบอล (Gaining Possession) รักษาการครอบครองบอล (Retaining Possession) สร้างพื้นที่ว่าง (Creating Space) เจาะทะลุพื้นที่ว่าง (Penetrating Using The Space) และการสนับสนุน (Support) ดังนั้น การรุกทำทริย ต้องอาศัยสมรรถภาพทางกายที่ดีทุกๆด้าน ประสบการณ์ ทักษะและการประสานงานที่ดีของทีม ซึ่งจะทำให้การรุกมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

ตอนที่ 3 อภิปรายผลการเปรียบเทียบรูปแบบการรุกทำทริยและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยที่ส่งผลให้การรุกได้ทริยระหว่างทีมนิวซีแลนด์และทีมคู่แข่งชั้น

จากการเปรียบเทียบรูปแบบการรุกทำทริยระหว่างทีมนิวซีแลนด์และทีมคู่แข่งชั้น พบว่า ทีมคู่แข่งชั้นนิยมใช้รูปแบบคิก (Kick) มากกว่าทีมนิวซีแลนด์ ซึ่งรูปแบบคิก (Kick) เป็นการเตะบอลผ่านแนวป้องกันของฝ่ายรับ โดยวิธีการเตะแบบต่างๆ แล้วจึงวิ่งตามไปเก็บบอลหรือเตะไปยังผู้เล่นในตำแหน่งที่ไม่มีการป้องกันและเหมาะสมที่จะรับบอล เพื่อดำเนินการรุกอย่างต่อเนื่อง โดยผู้ที่เตะและผู้รับต้องมีความชำนาญในการเตะ

และรับ โดยมีการฝึกซ้อมมาเป็นอย่างดี เนื่องจากในการแข่งขันครั้งนี้ทีมนิวซีแลนด์ที่มีสมรรถภาพทางกาย ประสิทธิภาพ ทักษะทางด้านรกีบ์ฟุตบอลที่ดีกว่าทีมคู่แข่ง และเข้ากดดันการเล่นของทีมคู่แข่งอยู่ตลอดเวลา เกมการแข่งขัน วิธีแก้เกมหรือลดการกดดันของฝ่ายที่เสียเปรียบวิธีหนึ่ง คือ การเตะไปข้างหน้า เพื่อลดโอกาสที่จะเสียการครอบครองบอล ในเขตเส้น 22 เมตรถึงเขตประตูฝ่ายตนเอง ซึ่งเป็นพื้นที่อันตรายที่สุดเมื่อเป็นฝ่ายรับ การเล่นต่อไปขณะมีการกดดันอย่างมาก ผลที่ตามมาอาจจะเสียการครอบครองบอลให้กลับเป็นฝ่ายรับ ในทันที แต่ในขณะที่เกิดเหตุการณ์ที่มีการกดดันอย่างมาก การเตะจึงเป็นตัวเลือกที่ดีวิธีหนึ่ง ในการลดความกดดันของฝ่ายตรงข้ามขณะอยู่ในเขต 22 เมตรฝั่งตนเอง สอดคล้องกับ International Rugby Board (n.d.) ที่กล่าวไว้ว่า ในไลน์การรุก การเตะลงพื้นสนามและตามเก็บบอลจะดีกว่าการถูกฝ่ายตรงข้ามกดดันแล้วเสียการครอบครองบอลในเขตแดนตนเอง ในช่วงของการรุกผู้เล่นอาจจะใช้การเตะข้ามศีรษะฝ่ายรับ (Chip kick) ไปยังพื้นที่ว่างด้านหลังที่ไม่มีผู้ป้องกัน แล้ววิ่งตามเก็บบอลเพื่อดำเนินการรุกต่อ โดยผู้เล่นจะต้องยอมรับความเสี่ยงที่จะเสียการครอบครองบอลให้กับฝ่ายตรงข้ามหรืออาจจะเสียหริยในทันที เมื่อมีการเตะผิดพลาด สอดคล้องกับ ประเทือง จันทราภา (มปป.) กล่าวไว้ว่า จุดมุ่งหมายของการเตะชิพ (Chip kick) ต้องการให้บอลข้ามศีรษะคู่ต่อสู้ที่วิ่งเข้าป้องกัน โดยการเตะข้ามศีรษะอย่างรวดเร็ว ระยะที่จะให้บอลลอยไปข้างหน้า ต้องพอดีกับผู้เตะหรือผู้เล่นอื่นที่จะตามไปรับบอล ก่อนที่บอลจะตกถึงพื้นสนามหรือเมื่อตกถึงพื้นสนามแล้ว จะต้องกระดอนเพียงหนึ่งครั้ง การใช้วิธีเตะ จะกระทำก็ต่อเมื่อผู้เล่นนั้นมีความเร็วและมีพื้นที่ว่างสำหรับวิ่งไปรับบอลเล่นต่อ หรือจะกระทำต่อเมื่อสังเกตได้ว่า การพบบอลขึ้นไปข้างหน้าหรือการส่งลูกออกไลน์จะไม่ประสบผลสำเร็จ ถ้าดำเนินการเล่นต่อไป อีกกรณี คือ เมื่อบอลสั้น การบังคับบอลจะกระทำได้ยาก การส่งต่อไปอาจเป็นอันตรายสำหรับทีม แต่เมื่อบอลสั้นก็เชื่อว่าสามารถใช้การเตะทุกครั้งได้ ฉะนั้นการตัดสินใจว่าจะกระทำอย่างไร จึงขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในขณะนั้น ความสามารถของทีม รูปแบบและแบบแผนการเล่นของทีม

จากการเปรียบเทียบรูปแบบการรุกทำหริยที่ได้หริยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่ง พบว่ารูปแบบเบรคทู (Break-Through) เป็นรูปแบบการรุกทำหริยที่ทีมนิวซีแลนด์ได้หริยมากกว่าทีมคู่แข่ง แสดงให้เห็นว่า รูปแบบเบรคทู (Break-Through) เป็นกลยุทธ์ที่ทีมนิวซีแลนด์นำมาใช้ในการรุกทำหริยแล้วได้หริย เมื่อพิจารณาจากการแข่งขันในรายการไออาร์บีเซเวนส์เวิลด์ซีรีส์รี่ ในสนามอื่นๆ เห็นได้ชัดว่า ทีมนิวซีแลนด์มีสมรรถภาพทางกาย ประสิทธิภาพการเล่นและความชำนาญเกี่ยวกับทักษะกีฬารกีบ์ฟุตบอลเป็นอย่างดีแตกต่างจากทีมคู่แข่ง โดยรูปแบบเบรคทู (Break-Through) ต้องใช้ผู้เล่นที่มีความแข็งแรงและความเร็ว ผ่านทะลุช่องว่างไปให้เร็วที่สุด เนื่องจากการทะลุผ่านฝ่ายรับในพื้นที่บริเวณเขต 22 เมตรของฝ่ายรับนั้นมีโอกาสที่จะได้หริยในทันที รูปแบบเบรคทู (Break-Through) จึงเป็นจุดแข็งในการรุกทำหริยของทีมนิวซีแลนด์ เมื่อพบว่าการใช้รูปแบบในการรุกแล้วได้หริยอยู่บ่อยครั้ง ก็ควรที่จะรุกไปที่จุดอ่อนนั้นมากขึ้น สอดคล้องกับประเทือง จันทราภา (มปป.) ที่กล่าวไว้ว่า หลักของยุทธวิธีการเล่นในการเอาชนะคู่แข่ง คือ 1. ต้องเล่นอย่างเต็มที่ตั้งแต่เริ่มต้นเล่น 2. ทำให้คู่แข่งเกิดความเหนื่อยล้าในการเป็นฝ่ายรับ 3. รุกด้วยจุดแข็งของนักกีฬาหรือทีม 4. ป้องกันจุดอ่อนของทีมและพยายามรุกไปที่จุดอ่อนของคู่แข่ง 5. เปลี่ยนแปลงการเล่นอยู่ตลอดเวลาการแข่งขันและพยายามทำสิ่งที่ฝ่ายตรงข้ามคาดการณ์ไม่ได้ 6. ปรับปรุงการเล่นให้เข้ากับสถานการณ์ในขณะนั้น ด้วยการรุกไปที่จุดอ่อนของคู่แข่ง นับได้ว่าเป็นพื้นฐานของยุทธวิธีการรุก เมื่อพบจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้ามแล้วก็ควรจะมุ่งรุกไปที่จุดอ่อนนั้น ผลที่ดีที่สุด คือ การได้หริย หรือไม่ก็ทำให้ผู้ป้องกันอื่นต้องเข้ามาช่วยเหลือ ทำให้ระบบการป้องกันผิดตำแหน่งและเกิดช่องว่างเกิดขึ้นในพื้นที่อื่น จากนั้นจึงรุกไปที่จุดอ่อนที่เกิดขึ้นใหม่เพื่อทำหริยต่อไป สอดคล้องกับ Blackburn (2006) อดีตผู้เล่นรกีบ์ฟุตบอลประเภท 7

คนทีมชาติและโค้ช กล่าวไว้ว่า วิธีการแบบดั้งเดิมในการสอนรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน คือการเลือกบุคคลที่มีพรสวรรค์มากที่สุด อาศัยความฉลาดและความเป็นธรรมชาติของพวกเขา ในการพยายามทำคะแนน ซึ่งการเลือกนักกีฬานั้นอาจจะเป็นปัญหาที่ใหญ่กว่าการเตรียมความพร้อมในทีมที่เกิดขึ้นจริง อย่างไรก็ตามในขณะนี้ ทีมที่มีการจัดเตรียมความพร้อมมากที่สุด และดีที่สุดในส่วนใหญ่ มักจะเป็นทีมที่ชนะ แต่สิ่งที่ยังคงเป็นความจริงก็คือ มีเพียง 14 ผู้เล่นในสนามขนาดใหญ่ ผู้เล่นต้องมีทักษะพื้นฐานในการรับ-ส่งบอล และการวิ่งในระดับความเร็วสูง มิฉะนั้นจะถูกเข้าแตกเกลียวอย่างรวดเร็ว โค้ชควรจะทราบถึง การฝึกซ้อมรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน เป็นเกมที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ การใช้ทักษะพื้นฐาน ในสถานการณ์ที่มีความกดดันระดับสูง

จากการเปรียบเทียบปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยที่ส่งผลให้การรุกได้ทริย แบ่งได้เป็น 4 ปัจจัย ดังนี้

1. จากผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยระหว่างทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่ง โดยจำแนกเป็นรายคู่แล้ว พบว่า ตำแหน่งสกริมฮาล์ฟ (Scrumhalf) เป็นคู่ที่มีค่าเฉลี่ยของตำแหน่งผู้เล่นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริยแตกต่างจากทีมคู่แข่ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากทีมนิวซีแลนด์ที่มีผู้เล่นที่มีความสามารถระดับสูงทุกตำแหน่ง จึงสามารถที่จะดำเนินการเล่นและสามารถทำทริยได้ ความสามารถที่เป็นจุดแข็งในการเล่นของแต่ละบุคคลและกลยุทธ์ของทีมที่ได้วางไว้ สอดคล้องกับ เจริญ แสภักดี (2526) ที่กล่าวไว้ว่า ในรักบี้ฟุตบอลประเภท 15 คน ตำแหน่งสกริมฮาล์ฟ (Scrumhalf) จะต้องมีความแข็งแรง คล่องแคล่วว่องไว ส่งรับบอลดี มีความเข้าใจในรูปแบบระหว่างการเล่นของทั้งกองหน้าและกองหลัง สามารถเปลี่ยนแปลงการเล่นอย่างรวดเร็วในการแข่งขันได้ และสามารถสร้างโอกาสที่จะทำให้ทีมได้เปรียบอยู่เสมอ หน้าที่สำคัญของตำแหน่งสกริมฮาล์ฟ (Scrumhalf) คือ จะต้องส่งบอลออกไปยังผู้เล่นอื่นหรือตัดสินใจที่จะนำบอลขึ้นไปเล่นเอง โดยเมื่อตัดสินใจแล้วจะต้องกระทำด้วยความเร็วสูงสุด ทะลุผ่านช่องว่างทางด้านข้างของสกริม (Scrum) และเมื่อตำแหน่งสกริมฮาล์ฟ (Scrumhalf) ทะลุผ่านการป้องกันภายในเขต 22 เมตรของฝ่ายรับ จะต้องมีความมุ่งมั่นที่จะทะลุเข้าทำทริยด้วยตนเองเสมอ โดยมีการตามช่วยเหลือจากผู้เล่นตำแหน่งอื่นที่ตามสนับสนุนและตำแหน่งสกริมฮาล์ฟ (Scrumhalf) จะต้องดำเนินการเล่นให้เป็นประโยชน์กับทีมมากที่สุด แม้ในบางครั้งสถานการณ์ที่กระทำนั้น อาจจะไม่เหมาะสม ตำแหน่งสกริมฮาล์ฟ (Scrumhalf) สามารถจะกระทำการเพื่อเปลี่ยนการเป็นฝ่ายรับให้กลับเป็นฝ่ายรุกอยู่ได้ตลอดทั้งการแข่งขัน และเมื่อทีมรุกพบจุดอ่อนของฝ่ายรับแล้ว ควรที่จะทำการรุกบริเวณดังกล่าวให้มากที่สุด จนกว่าฝ่ายรับจะมีการแก้เกมการเล่นให้แข็งแกร่งขึ้นจนไม่สามารถผ่านการป้องกันไปได้ โดยทั่วไปแล้วในการเล่นรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ทุกตำแหน่งมีความสำคัญในการรุกแตกต่างกัน แต่เมื่อมีโอกาสในการทำทริย ผู้เล่นทุกคนจะต้องมีเป้าหมายในการนำบอลไปเตะในเขตประตูให้สำเร็จ ดังนั้นทุกตำแหน่งในรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน มีความสำคัญทั้งสิ้น ขึ้นอยู่กับจุดแข็งของผู้เล่นหรือทีม ปรัชญาหรือเป้าหมายในวางแผนการเล่นของผู้เล่นและโค้ช สอดคล้องกับ Hillman (2010) ที่กล่าวไว้ว่า การรุกสามารถเล่นด้วยความสามารถส่วนบุคคล หรือการประสานงานร่วมกันในทีม จำเป็นต้องพิจารณาจุดแข็งของทีม ถ้าทีมมีจุดแข็งในด้านความเร็ว จะใช้การรุกระยะใกล้ๆ ด้านใดด้านหนึ่งของสนาม ซึ่งวิธีนี้จะเป็นการสร้างพื้นที่ว่างทางด้านนอกให้กับผู้เล่นที่มีความเร็วหรือตำแหน่งวิงเกอร์ (Winger) เพื่อวิ่งเข้าไปทำทริย และถ้าทีมมีจุดแข็งในด้านความชำนาญในการเล่น จะต้องหลีกเลี่ยงการปะทะ ใช้การเคลื่อนที่ หลอกล่อคู่ต่อสู้ให้เกิดความสับสน เมื่อมีช่องว่างเกิดขึ้น จึงวิ่งทะลุผ่านช่องว่างนั้นเพื่อทำทริย สอดคล้องกับ Smith (2004) ที่กล่าวไว้ว่า จะต้องมีการผู้เล่นตำแหน่งสกริมฮาล์ฟ (Scrumhalf) ที่มีความชำนาญในการเล่น โดยสามารถนำบอลออกไปยังที่ว่างได้

จะต้องสังเกต คาดเตาและมีความสามารถในการตัดสินใจมากกว่าผู้เล่นในตำแหน่งอื่นๆ โดยจะต้องสามารถวางแผนรูปแบบการรุกหรือสร้างกลยุทธ์ในการรุก สื่อสารให้ผู้เล่นอื่นเข้าใจได้ดีเพื่อดำเนินการเล่น และเมื่อมีโอกาสในการทะลุช่องว่าง ควรต้องตัดสินใจและกระทำอย่างรวดเร็ว จึงจะส่งผลต่อการได้ทริย์ในทันที ทั้งนี้การเล่นที่แตกต่างกันควรพิจารณาในด้านจุดแข็ง จุดอ่อนของผู้เล่นและระบบของทีม สอดคล้องกับงานวิจัยของ Arrones, Arenas et al. (2013) ที่กล่าวไว้ว่า กองหลังมีการเพิ่มขึ้นในการวิ่งด้วยความเร็วระดับปานกลางและในระดับสูงสุด มากกว่ากองหน้า และกองหลังมีระยะทางในการวิ่งมากกว่ากองหน้า ในทางตรงกันข้ามกองหน้าเข้าแทคเกิลมากกว่ากองหลัง ค่าเฉลี่ยของอัตราการเต้นของหัวใจในระหว่างการแข่งขันของกองหน้าและกองหลังมีปริมาณใกล้เคียงกัน

2. จากผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำทริย์ โดยจำแนกเป็นรายคู่แล้ว พบว่า เทคนิครับ-ส่ง (Catching-Passing) เป็นคู่ที่มีค่าเฉลี่ยของเทคนิคที่เกี่ยวข้องในรูปแบบการรุกทำทริย์ที่ทีมนิวซีแลนด์แตกต่างจากทีมคู่แข่ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า ทีมนิวซีแลนด์ ใช้การทำทริย์ โดยการส่งบอลให้เพื่อนร่วมทีมในพื้นที่ว่าง จากการเพิ่มจำนวนผู้เล่นให้มากกว่าฝ่ายรับ การเล่นที่มีผู้เล่นฝ่ายรุกมากกว่า เช่น 3:2 หรือ 2:1 ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้จะสร้างโอกาสในการทำทริย์ได้ดีที่สุด โดยการดึง (Draw) ผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามเข้ามาป้องกันแล้วจึงส่งบอลให้กับผู้เล่นที่มีพื้นที่ว่างอย่างรวดเร็ว ซึ่งวิธีการดึง (Draw) เป็นวิธีทำให้ฝ่ายรับไม่สามารถเคลื่อนที่ไปป้องกันผู้เล่นคนถัดไปได้ทัน ถ้ารับ-ส่งบอลไม่ดีทำบอลตกไปด้านหน้าก็จะเสียการครอบครองบอลให้ฝ่ายตรงข้ามทันทีและต้องกลับมาเป็นฝ่ายรับ ซึ่งจะเสียโอกาสในการครอบครองบอลและโอกาสในการรุกทำทริย์ ส่งผลให้แพ้การแข่งขันไปในที่สุด สอดคล้องกับ Millard Cited in Hillman (2010) อดีตโค้ชทีมออสเตรเลีย กล่าวไว้ว่า การใช้ความกว้างของสนามให้เป็นประโยชน์ในการเล่นรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน คือ ผู้เล่นที่เป็นฝ่ายรุกควรส่งบอลออกไลน์ ไม่ควรครอบครองบอลเป็นระยะเวลานาน เพราะอาจจะถูกแทคเกิลหรือเสียการครอบครองบอลให้กับฝ่ายตรงข้ามได้ สอดคล้องกับ Smith (2004) กล่าวไว้ว่า พื้นที่ว่างทางด้านขวางสนามที่สามารถสร้างขึ้นโดยการจัดตำแหน่งของผู้เล่นขณะเป็นฝ่ายรุก การครอบครองบอลไว้เป็นสิ่งดีที่สุดในขณะที่ต้องการหลีกเลี่ยงการปะทะทั้งหมด การส่งบอลไปยังผู้เล่นที่อยู่ในพื้นที่ว่าง จะทำให้สามารถทะลุผ่านการป้องกันไปได้ โดยที่ผู้เล่นทุกตำแหน่งจะต้องพร้อมรับบอล เมื่อบอลถูกส่งมายังพื้นที่ว่าง สอดคล้องกับ เบญจพล เบญจพลากร (2549) ที่กล่าวไว้ว่า การรับ-ส่ง เป็นทักษะที่สำคัญหรือเรียกได้ว่าเป็นหัวใจของการเล่นรักบี้ฟุตบอล เพราะประสิทธิภาพของการรับ-ส่ง จะส่งผลต่อการต่อเนื่องและประสิทธิภาพของทีม โดยผู้เล่นทุกคนมีโอกาสรับ-ส่งบอลอยู่ทุกขณะ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ การรับ-ส่งเป็นหน้าที่หลักของผู้เล่นทุกคน ดังนั้นผู้เล่นทุกคนต้องมีการฝึกซ้อมทักษะการรับ-ส่งบอลอย่างสม่ำเสมอ

3. จากผลการเปรียบเทียบพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทริย์ โดยจำแนกเป็นรายคู่แล้ว พบว่า พื้นที่กลางเขตประตู เป็นคู่ที่มีค่าเฉลี่ยของพื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทริย์ที่ทีมนิวซีแลนด์แตกต่างจากทีมคู่แข่ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า พื้นที่สุดท้ายที่เกิดการได้ทริย์ที่ทีมนิวซีแลนด์ได้ทริย์แตกต่างจากทีมคู่แข่ง คือ พื้นที่กลางเขตประตู การที่ทีมนิวซีแลนด์มีทั้งความเร็ว ความแข็งแรง ที่มีมากกว่าทีมคู่แข่ง สามารถทะลุผ่านการป้องกันด้วยความรุนแรงและความเร็วได้นั้น ทำให้ฝ่ายรับไม่สามารถป้องกันหรือตามป้องกันได้ การนำบอลไปเตะยังกลางเขตประตูจึงมีจำนวนและมีโอกาสมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับฝ่ายรับที่มีความสามารถน้อยกว่า ซึ่งการได้ทริย์ในพื้นที่กลางเขตประตู มีผลต่อการแพ้หรือชนะในการแข่งขัน โดยจากการวางทริย์จะได้รับการเตะเปลี่ยนประตู โดยเมื่อมีการเตะเปลี่ยนเข้าประตู จะทำคะแนนเพิ่มอีก 2 คะแนน ซึ่ง

กลางเขตประตูเป็นพื้นที่ ที่ทั้ง 2 ทีม มุ่งหมายที่จะนำบอลไปเตะ สอดคล้องกับ ผลการวิเคราะห์โดย International Rugby Board (2011) สหพันธ์รักบี้ฟุตบอลนานาชาติ ที่แสดงให้เห็นว่า การวางทรย์เกิดขึ้นในพื้นที่ด้านซ้ายเขตประตู ร้อยละ 29 เกิดขึ้นในพื้นที่กลางเขตประตู ร้อยละ 38 และเกิดขึ้นในพื้นที่ด้านขวาเขตประตูร้อยละ 33 สอดคล้องกับ Hillman (2010) ที่กล่าวไว้ว่า การเตะเปลี่ยนประตูภายใต้กฎกติกาของกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน จะไม่มีการตั้งเตะ ดังนั้นการเตะลูกโทษเพื่อทำประตูจะต้องใช้การเตะลูกพร้อม (Drop kick) โค้ชจำนวนมากยอมรับว่า บางครั้งการเตะลูกพร้อมในบริเวณใกล้เขตประตูในขณะที่ใกล้หมดเวลาการแข่งขัน เป็นการเพิ่มคะแนนที่ทำให้ผลการแข่งขันเปลี่ยนแปลงได้ เนื่องด้วยระยะทางในการเตะและคะแนนที่เพิ่มขึ้น สามารถทำให้เกมการแข่งขันเปลี่ยนแปลงได้ตลอดการแข่งขัน

4. จากผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของสถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรย์ พบว่า สถานการณ์เริ่มรูปแบบการรุกทำทรย์ของทีมนิวซีแลนด์กับทีมคู่แข่งจะไม่แตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่า การรุกจากสถานการณ์ใดๆก็ตาม มีโอกาสส่งผลให้การรุกทำทรย์ได้ทรย์นั้น ขึ้นอยู่กับการวางแผนการรุกและการป้องกันของฝ่ายรับ โดยเมื่อมีการเกิดสถานการณ์ใดขึ้น ก็จะมีเวลาในการวางแผนการเล่นเพิ่มมากขึ้นและเล่นได้ตามแผนที่ได้ฝึกซ้อมมาเป็นอย่างดี โอกาสได้ทรย์จึงไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับ Hillman (2010) ที่กล่าวไว้ว่า การตั้งเล่นใหม่ (Set piece) ประกอบด้วย 4 หลักใหญ่ ในการเล่นรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน คือ การเตะเริ่มเล่น (Kick off) สกรัม (Scrum) แฉวทุ่ม (Lineout) และลูกโทษ (Penalty) สถานการณ์เหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญตั้งแต่เริ่มเล่น ในการเล่นรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน จะต้องกระทำให้ได้เปรียบในการครอบครองบอลตั้งแต่เริ่มเล่น

จากการอภิปรายที่ได้กล่าวมาข้างต้น รูปแบบการรุกทำทรย์ที่สอดคล้องกับการแข่งขัน เป็นรูปแบบและปัจจัยที่นักกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย นำมาใช้ในการแข่งขันจริง ดังนั้นข้อมูลดังกล่าวจึงสามารถนำมาออกแบบการฝึกซ้อม ฝึกเทคนิค แทคติกและกลยุทธ์ในการแข่งขันได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับ Martens (2004) กล่าวไว้ว่า หน้าที่หนึ่งในการเป็นโค้ช จะต้องสามารถพัฒนาเทคนิคหรือการเล่นของนักกีฬาไปสู่การเล่นที่มีประสิทธิภาพ โค้ชต้องมีการฝึกอย่างถูกต้องให้กับนักกีฬา การให้ความสำคัญกับการฝึกเทคนิค เพื่อที่จะนำไปใช้ในการตัดสินใจขณะเล่น แบบฝึกที่เกี่ยวกับเทคนิคนั้นควรจะเน้นการคิดและการตัดสินใจของนักกีฬา ควรมีการเตรียมแบบฝึกให้สอดคล้องกับการแข่งขันและประสบการณ์ในการฝึกจากการเล่นนั้น จะมีส่วนช่วยในการพัฒนาทั้งเทคนิคและแทคติกไปพร้อมกัน ซึ่งจะช่วยให้นักกีฬามีความสามารถในการเล่นเพิ่มมากขึ้นและทฤษฎี Coaching the game approach way ที่ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของโค้ชแบบสถานการณ์จริงไว้ว่า จะต้องประกอบด้วย

1. รูปแบบในการเล่นเกม (Shaping game)
2. เน้นการเล่นเกม (Focusing game)
3. ยกระดับการเล่นเกม (Enhance game)

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้

1. รูปแบบการรุกทำทรย์จากการวิจัยในครั้งนี้ เป็นรูปแบบการรุกทำทรย์ที่ทีมในระดับโลกใช้ในการแข่งขันจริง ผู้ฝึกสอนหรือโค้ชสามารถนำรูปแบบการรุกทำทรย์ที่ค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ โดยเฉพาะรูปแบบที่สามารถทำทรย์ได้ สามารถนำมาประยุกต์ใช้ฝึกนักกีฬาเพื่อพัฒนาความสามารถของนักกีฬาให้มีประสิทธิภาพให้ก้าวทันกับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ของวงการรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนที่มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนา

อยู่เสมอ ควรพัฒนาความสามารถของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนในทุกระดับ ทั้งในระดับเยาวชน ประชาชนและระดับนานาชาติ

2. รูปแบบการรุกรุกทำทริยจากการวิจัยครั้งนี้มีความหลากหลายทางกลยุทธ์และแทคติก ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการแข่งขัน ผู้ฝึกสอนหรือโค้ชสามารถนำรูปแบบการรุกรุกทำทริยจากการวิจัยครั้งนี้ ไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของแทคติกหรือกลยุทธ์ในการแข่งขันหรือฝึกซ้อม ตามระดับความสามารถของนักกีฬาในแต่ละทีม

3. จากการศึกษาศึกษาปัจจัยที่การรุกรุกทำทริยในครั้งนี้ พบปัจจัยที่ส่งผลให้การรุกรุกได้ทริย ผู้ฝึกสอนหรือโค้ช สามารถนำปัจจัยต่างๆไปออกแบบโปรแกรมการฝึกซ้อม เพื่อให้มีความสอดคล้องกับสถานการณ์จริง ในขณะที่แข่งขันได้

4. รูปแบบการรุกรุกทำทริยในกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ที่ค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ สามารถนำไปอ้างอิงและประยุกต์ใช้ในการเขียนเอกสารประกอบการสอน หนังสือ และตำรา ในกีฬารักบี้ฟุตบอลเพื่อใช้ในการเรียน การสอนได้

5. ผลจากการวิจัยในครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลอ้างอิง และประยุกต์ใช้สำหรับการวิเคราะห์สมรรถนะทางกีฬา (Performance Analysis) ในรูปแบบอื่นๆ เช่น การวิเคราะห์แทคติก รูปแบบการเล่น หรือปริมาณในการเคลื่อนที่ของนักกีฬา รวมถึงเทคนิคอื่นๆ ที่ใช้ในการแข่งขัน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเทคนิคหรือแทคติกการเล่นที่เป็นกลุ่มของผู้เล่นที่มีลักษณะแตกต่างกัน
2. ควรทำการศึกษาวิจัยถึงปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนการครอบครองบอล
3. ควรทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเทคนิคหรือแทคติกในการแทคเกิลของผู้เล่นที่มีความสามารถระดับสูง
4. ควรทำการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบเทคนิคหรือแทคติกการรุกรุกและการป้องกันระหว่างทีมแชมป์โลกทีมแชมป์เอเชียและทีมชาติไทย
5. ควรมีการวิจัยถึงปริมาณงานในการเคลื่อนที่ขณะแข่งขัน ที่สัมพันธ์กับการใช้เทคนิคหรือแทคติกในการแข่งขันกีฬารักบี้ฟุตบอล

รายการอ้างอิง

- Arrones, L., C. Arenas, G. López, B. Requena, O. Terrill and A. Villanueva (2013). "Positional differences in match running performance and physical collisions in men rugby sevens." Int J Sports Physiol Perform 2.
- Bishop, D. (2004). How performance analysis can improve your coaching methods, Peak Performance Website.
- Blackburn, M. (2006). Coaching Rugby Sevens, A & C Black.
- Carreras, L., D. Kraak, W. Planas and A. Martin (2013). "Analysis of International Rugby Sevens matches during tournaments." International journal of performance Analysis in sport 13.
- Cross, N. and J. Lyle (2000). The coaching process. Oxford, Butterworth-Heinemann.
- Douglas Bursill (2557). ผู้เชี่ยวชาญทางด้านกีฬารักบี้ฟุตบอล. สัมภาษณ์. 7มกราคม.
- Eaton, C. and K. George (2006). "Position specific rehabilitation for rugby union players." Physical therapy in sport 7.
- Friday, M. (2011). Sevens Attacking Framework.
- Garefis, A., C. Xiromeritis, G. Tsitskans and K. Mexas (2006). "The one on one situation as an Important factor in modern basketball." Inquiries in sport & physical education 4(3)
- Grant, A. G., A. M. Williams and T. Reilly (1999). "Analysis of goals scored in the 1998 World Cup." Journal of sport science.
- Grant, A. G., A. M. Williams and T. Reilly (1999). "An analysis of the successful and unsuccessful team in the 1998 World Cup." Journal of sport science.
- Higham, D. G., D. B. Pyne, J. M. Anson and A. Eddy (2013). "Physiological, anthropometric, and performance characteristics of rugby sevens player." int J Sports Physiol Perform.
- Hillman, C. (2010). Colin Hillman's Expert Guide to Sevens. United Kingdom, Green Star Media Ltd.
- Hughes, M. and I. M. Franks (2004). Notational analysis of sport: System for better coaching and performance in sport. London & New York, Routledge.
- International Rugby Board (2011). 2010/11 HSBC Sevens world series statistical review Hongkong & adelaide, IRB Game Analysis.
- International Rugby Board (n.d.). IRB's practical guide to coaching seven-a-side rugby International rugby board.
- Martens, R. (2004). Successful Coaching. USA, Human Kinetics.
- Remmert, H. (2003). "Analysis of group-tactical offensive behavior in elite basketball on the basis of a process oriented model." European journal of sport science 3(3).

- Smith, L. (2004). IRB seven-a-side coaching manual, International Rugby Board.
- Tetsuhiro onaka (2556). หัวหน้าผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลโรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย. สัมภาษณ์. 11 ธันวาคม.
- กรรณิกา ชูชาติ (2553). อุบัติการณ์การบาดเจ็บและสมรรถภาพทางกายเฉพาะกีฬาของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลเจ็ดคนหญิง ทีมชาติ. ปรินญาวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กรุงธน ชูชัย (2542). รูปแบบการเล่นกีฬาแฮนด์บอลในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กิตติศักดิ์ สุขเลิศ (2546). รูปแบบการเล่นฟุตบอลของทีมชาติไทยในการแข่งขันฟุตบอลโทเกอร์เวสต์ไฟว์ ณ ประเทศสิงคโปร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, .
- จันทร์เพ็ญ บัวแก้ว (2544). รูปแบบการเล่นบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 17. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, .
- เจริญ แสนภักดี (2526). รักบี้ฟุตบอล. กรุงเทพมหานคร, โอเดียนสโตร์.
- เฉลิมวุฒิ อาภาณุกุล (2548). ผลของฝึกเสริมด้วยการฝึกเชิงซ้อนแบบผสมผสานการฝึกด้วยน้ำหนักกับการเคลื่อนไหวที่ในลักษณะแรงระเบิดที่มีต่อการพัฒนาความแคล่วคล่องว่องไวของนักกีฬารักบี้ฟุตบอล. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชาญวิทย์ ผลชีวิน (2551). Football. กรุงเทพมหานคร, กองวิชาการกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย.
- ณรงค์ศรี สุกุลแพทย์ (2552). การศึกษาเปรียบเทียบแบบแผนการทำประตูบาสเกตบอลของทีมชาติสหรัฐอเมริกา กับทีมคู่แข่งชั้นในการแข่งขันบาสเกตบอลโอลิมปิกเกมส์ ครั้งที่ 29. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนพร เชื้อวงศ์ (2556). ผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลโรงเรียนธรรมศาสตร์คลองหลวงวิทยา. สัมภาษณ์. 29 ธันวาคม.
- บำรุง ศรีพุทธา (2547). รูปแบบการเล่นรักบี้ฟุตบอล กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 31. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เบญจพล เบญจพลากร (2549). เอกสารประกอบการสอน รายวิชา รักบี้ฟุตบอล.
- ประกิต หงษ์แสนยาธรรม (2557). ผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลทีมชาติไทย. สัมภาษณ์. 17 มกราคม.
- ประเทือง จันทราภา (มปป.). แนวฝึกสอนรักบี้, มปป.
- ภัทรพล ทองนำ (2548). การศึกษาวิเคราะห์แบบแผนการรุกหน้าตาข่ายในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วย ครั้งที่ 24. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรเชษฐ์ รัตนาสี (2547). รูปแบบการเล่นบาสเกตบอลชายในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภรัตน์ อัลภาชน์ (2556). ผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลทีมชาติไทย. สัมภาษณ์. 9 พฤษภาคม.
- โสภา แก้วพรหม (2557). ผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลโรงเรียนดอนทองวิทยา สัมภาษณ์. 14 มกราคม.

อดุลย์ หมื่นสมาน (2549). การวิเคราะห์และเปรียบเทียบแบบแผนการทำประตูฟุตบอลของทีมชาติไทย
ทีมชาติญี่ปุ่นและทีมชาติบราซิล. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อิทธิชัย วัฒนา (2541). การวิเคราะห์รูปแบบการแข่งขั้นรักบี้ฟุตบอล, คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

แสดงตัวอย่างโปรแกรมโฟกัสเอ็กซ์ทูเวอร์ชัน 1.5เวอร์ชัน 1.5

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

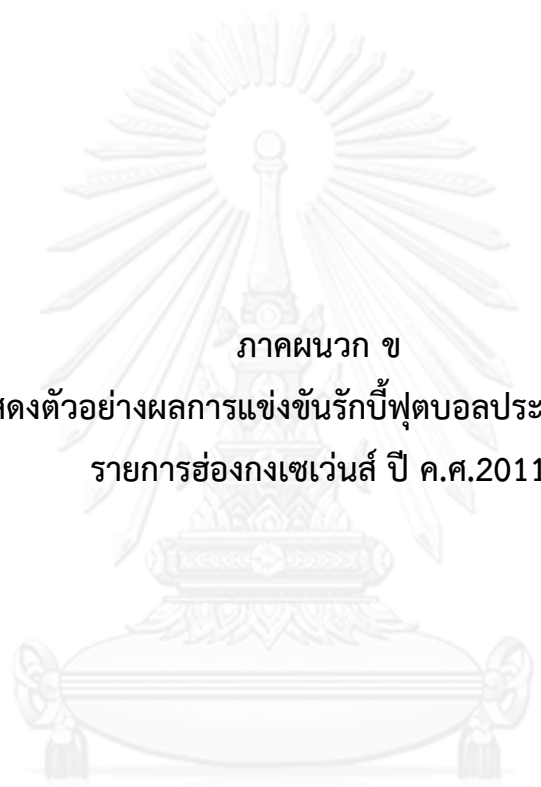
ภาพแสดงตัวอย่างโปรแกรมโฟกัสเอ็กซ์ทูเวอร์ชัน 1.5 (Focus X2 Version 1.5)

วิเคราะห์ข้อมูลโดยการดูจากภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในการแข่งขัน พร้อมทั้งบันทึกข้อมูลต่างๆที่เกี่ยวข้องผ่านโปรแกรมโฟกัสเอ็กซ์ทูเวอร์ชัน 1.5 (Focus X2 Version 1.5) โดยรูปแบบการรุก 1 ครั้ง ผู้วิจัยจะทำการพิจารณาจากภาพการแข่งขันที่ปรากฏโดยการวิเคราะห์รูปแบบการรุกทำหรัยที่นักกีฬาแสดงออก รวมถึงวิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการรุกทำหรัยที่ส่งผลให้การรุกได้หรัยในแต่ละครั้ง ตามที่กำหนดไว้ในคำจำกัดความ เปิดดูภาพของรูปแบบการรุกทำหรัยที่เกิดขึ้นแต่ละครั้งซ้ำๆกันหลายครั้งจนมีความชัดเจน แล้วจึงบันทึกข้อมูลตามรูปแบบเทมเพลท (Template) ที่ได้กำหนดไว้ จนครบทุกเงื่อนไข ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ จำแนกและบันทึกผลตามรูปแบบเทมเพลท (Template) ที่กำหนดไว้ดังนี้

The screenshot displays the Focus X2 software interface. The main window shows a video of a rugby match in progress, with a timestamp of 01:12:18:10. The video is paused. The interface includes a menu bar (File, Edit, View, Project, Video, Tools, Debug, Help) and a toolbar with various icons. On the right side, there is an 'Events' table with 1720 entries. Below the table is a 'Categories' section with various buttons for event classification.

Event	Video Time	Heart Rate	Teams	Players	Events	Outcome
1374	01:12:02:21	187			Heart Rate	NA
0169	00:24:31:06	199			R/M Support	NA
0488	01:12:07:00	189			Stand	NA
1375	01:12:07:21	189			Heart Rate	NA
0804	00:24:33:00	199			Heart Rate	NA
0170	00:24:33:17				Stop	NA
0805	00:24:38:00	200			Heart Rate	NA
1376	01:12:12:21	191			Heart Rate	NA
0489	01:12:13:19	191			Jog	11-20m
0806	00:24:43:00	200			Heart Rate	NA
1377	01:12:17:21	192			Heart Rate	NA
0490	01:12:18:18	193			R/M Support	NA
0807	00:24:48:00	199			Heart Rate	NA
1378	01:12:22:21	199			Heart Rate	NA
0491	01:12:23:06	199			Other	NA
0492	01:12:27:07	200			Sprint	0-10m
0808	00:24:53:00	199			Heart Rate	NA
1379	01:12:27:21	200			Heart Rate	NA

The 'Categories' section includes buttons for Teams, Players, Events, and Outcome. The Events section has buttons for Lineouts, Tackle, Stand, Scrum, R/M, contact-car, Jog, Carry, Other, Stop, Heart, and Heart Rate. The Outcome section has buttons for 0-10m, 11-20m, 21-40m, >40m, and NA.

ภาคผนวก ข
ภาพแสดงตัวอย่างผลการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย
รายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาพแสดงผลการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คนชาย รายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011

2011 HONG KONG MATCH RESULTS

POOL	TEAM	SCORE	TEAM	KNOCKOUT	TEAM	SCORE	TEAM
Pool	PORTUGAL	41 - 14	KOREA	Cup Final	NEW ZEALAND	29 - 17	ENGLAND
Pool	JAPAN	17 - 12	CHINA	Plate Final	SOUTH AFRICA	26 - 19	AUSTRALIA
Pool	TONGA	41 - 0	MEXICO	Bowl Final	JAPAN	12 - 33	CANADA
Pool	RUSSIA	50 - 0	MALAYSIA	Shield Final	KENYA	17 - 12	SPAIN
Pool	HONG KONG	7 - 24	SPAIN	Cup S/F	SAMOA	14 - 19	ENGLAND
Pool	CANADA	24 - 10	ZIMBABWE	Cup S/F	NEW ZEALAND	19 - 14	FIJI
Pool	NEW ZEALAND	19 - 12	PORTUGAL	Plate S/F	AUSTRALIA	35 - 12	RUSSIA
Pool	ENGLAND	33 - 14	JAPAN	Plate S/F	PORTUGAL	5 - 28	SOUTH AFRICA
Pool	SAMOA	24 - 17	TONGA	Bowl S/F	CANADA	24 - 17	WALES
Pool	FIJI	29 - 14	RUSSIA	Bowl S/F	JAPAN	14 - 12	USA
Pool	SOUTH AFRICA	45 - 0	HONG KONG	Shield S/F	ZIMBABWE	14 - 17	SPAIN
Pool	AUSTRALIA	26 - 24	CANADA	Shield S/F	KENYA	24 - 5	CHINA
Pool	FRANCE	40 - 7	KOREA	Cup Q/F	RUSSIA	7 - 10	ENGLAND
Pool	USA	36 - 14	CHINA	Cup Q/F	SAMOA	15 - 12	AUSTRALIA
Pool	SCOTLAND	40 - 7	MEXICO	Cup Q/F	SOUTH AFRICA	19 - 24	FIJI
Pool	KENYA	45 - 12	MALAYSIA	Cup Q/F	NEW ZEALAND	33 - 5	PORTUGAL
Pool	WALES	28 - 5	SPAIN	Bowl Q/F	ARGENTINA	14 - 29	WALES
Pool	ARGENTINA	21 - 12	ZIMBABWE	Bowl Q/F	CANADA	12 - 7	FRANCE
Pool	FRANCE	5 - 12	PORTUGAL	Bowl Q/F	TONGA	21 - 26	USA
Pool	USA	24 - 19	JAPAN	Bowl Q/F	SCOTLAND	14 - 19	JAPAN
Pool	SCOTLAND	12 - 10	TONGA	Shield Q/F	MEXICO	5 - 26	SPAIN
Pool	KENYA	5 - 22	RUSSIA	Shield Q/F	ZIMBABWE	28 - 12	KOREA
Pool	WALES	35 - 12	HONG KONG	Shield Q/F	HONG KONG	26 - 35	CHINA
Pool	ARGENTINA	21 - 22	CANADA	Shield Q/F	KENYA	59 - 7	MALAYSIA
Pool	NEW ZEALAND	61 - 0	KOREA	Pool	NEW ZEALAND	19 - 7	FRANCE
Pool	ENGLAND	59 - 5	CHINA	Pool	ENGLAND	37 - 12	USA
Pool	SAMOA	64 - 0	MEXICO	Pool	SAMOA	31 - 14	SCOTLAND
Pool	FIJI	59 - 0	MALAYSIA	Pool	FIJI	40 - 0	KENYA
Pool	SOUTH AFRICA	33 - 5	SPAIN	Pool	SOUTH AFRICA	42 - 12	WALES
Pool	AUSTRALIA	42 - 0	ZIMBABWE	Pool	AUSTRALIA	21 - 14	ARGENTINA

ภาคผนวก ค
ภาพการแข่งขันรายการฮ่องกงเซเว่นส์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาพทีมที่เข้าร่วมการแข่งขันรายการฮ่องกงเซเว่นส์ ปี ค.ศ.2011

ภาพป้ายโฆษณารายการฮ่องกงเซเว่นส์

ภาพสนามแข่งขันรายการฮ็อกกีย์เซเว่นส์

รวมภาพทีมนิวซีแลนด์

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ชื่อ นางสาวชิตชนก อยู่ศรี
 เกิดวันที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2531
 ที่อยู่ 29/3 ม.10 ต.เขาขลุง อ.บ้านโป่ง จ.ราชบุรี
 เบอร์มือถือ 090-994-796-3

E-Mail: nin_ja369@hotmail.com

ประวัติการศึกษา

- ระดับมัธยมศึกษา

โรงเรียนรัตนราษฎร์บำรุง อ.บ้านโป่ง จ.ราชบุรี

- ระดับปริญญาตรี

ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ปีการศึกษา 2554

- เข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโท

ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา
 แขนงวิชาการโค้ชกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 ปีการศึกษา 2554

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 CHULALONGKORN UNIVERSITY